

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Cet ouvrage est cité 45e dans le Dictionnaire Bibliographique de Fournier 2. 1855.
et 70e dans celui de Brunet 1810.

ΟΙ ΤΗΣ ΗΡΩΙΚΗΣ

ΠΟΙΗΣΕΩΣ ΠΑΛΑΙΟΙ

ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΝΤΕΣ.

POETAE GRAECI VET-

RES CARMINIS HEROICI

SCRIPTORES, QUI

EXTANT, OMNES.

To I

Homerus. 1.2

Hesiodus. 1.45

Orpheus. 4.80

Callimachus. 5.85

Aratus. 6.17

Nicander. 6.27

Theocritus. 6.57

Moschus. 6.65

Bion. 6.12

Dionysius. 6.54

Coluthus. 6.82

Tryphiodorus. 6.88

Musæus. 6.18

Theognis. 7.04

Phocylides. 1. 5.22

Pythagoræ aurea carmina

cum fragmentis aliorum. 1. 5.26

Apollonius Rhodius. 1. 11. 7. 1. 2

Oppianus. 1. 11. 8. 1. 2

Cointus Smyrnæus. 1. 11. 8. 1. 2

Nonni Dionysiaca. 1. 11. 8. 1. 2

APPOSITA EST E REGIONE

Latina interpretatio.

Notæ item & variaz lectiones margini adscriptæ.

Cura & recensione IAC. LECTII V.C.L.

Accessit & Index rerum & verborum locupletissimus.

AVRELIE ALLOBROGVM

Excudebat Petrus de la Rouiere.

ANNO MDLXXVI.

ILLVSTRISSIMO ET
POTENTISSIMO PRINCIPI AC
D. DOMINO MAVRITIO LANDGRAVIO
HASSIÆ, COMITI IN KATZENELNBOGEN,
Dierz, Zigenhaim, Nidda, &c. Domino suo Clementissimo.

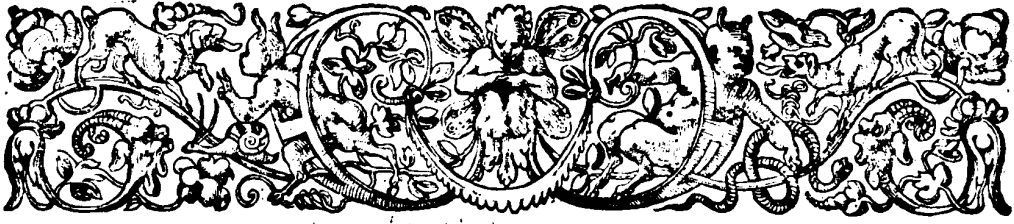
ROCVL, ô Princeps, procul aduolant, & ex omnibus Græciæ oris, ad C^{nm} T. hospites boni, bene collecti, fama iudem & eruditione præstantes: breuiter, quales rogatorum doctissimus M. Varro optauit sibi conuiuas, nisi quod isti numero plures, bisque & amplius supra Musarum. Neque ramen fumum iccirco strepitumve maiorem in splendidissima semper arce tua excitari necessum est, & qui oculos autêve Vigilum terrere possit. Quippe hi cogniti Cⁿⁱ T. pridem omnes, vsu, colloquiis, & consuetudine suauissima comperti. Illum denique modium salis, quem antiquitas artioribus amicitiiis contrahendis desiderauit, tuo in comitatu consumsere. Scio, notorem à nemine ex his postulabis. Lecta item Cⁿⁱ T. relecta multoties opera eorum: dialecti, idiomata, moduli, vestes, ornamenta, ingenia *etiam* sagaciter explorata singulorum. Venerantur ipsi sanctè Principem tantum: præsidium suum, decus, delitium, *etiam* appellitantes. Hos Homerus ille *etiam*, ille *etiam*, ille virtutis omnis parens Iustiniano Imperatori dictus olim, ille Cⁿⁱ T. quàm Alexandro verè Magno tam assiduus, in sacrum ædium ruarum tanquam mystagogus inducit: & amiserit oculos licet, tamen, *Nota magis nulli domus est sua*, quàm Landgrauianum ei palatium est. Imaginem omnem mitto, Princeps Illustrissime: Dico apertè & sine pompa. Poetas hosce principes velut in vnum corpus coniungere visum mihi, dum ex more veterù Iureconsultorù, ac nonnullorum etià nostri æui, siquid à publicis muneribus otij suppetit, in Musarum hosce hortos salua legù maiestate diuerto: eò libentiùs quòd earum conditores ex poetarù imprimisque Homeri illius autoritate respòsa sua depromere aut cõfirmare

sæpe dignati. Erricus Stephanus, clarissimæ memoriæ vir, & de his literis optimè meritis, istiusmodi syntagmatis concinnandi ante annos quadraginta ex parte præiit suo exemplo. Tamen poëtæ quatuor à me adiuncti: adiunctæ item omnibus notæ, aliæque, quæ ex ipsa editionum comparatione καὶ αὐτῶν deprehendere pronum cuique. His τὰ ἔργα non inferere ἀντιθέσθαι existimaui, veluti Nonni, Nazianzeni, & aliorum è veteribus, qui carminis eadem normâ res diuinas prosecuti. Erit forte an ut hæc talia aliquando labor curet, siue noster, siue alienus Minutos etiam plerosque scriptores Epigrammatum præterimus, quia minuti, nec choro isto poëtarum augustiore satis digni: tum quia extant singulari libro comprehensi Ἀνθολογίας. Eccui hæc autem conuenientius quàm Cⁿⁱ T. ausim inscribere, Princeps Magne? qui cum eximiis publica confessione virtutibus, & meliorem omnem literaturam, & quod prius dixi, propriam Græcorum vatum cognitionem coniunxisti: sicque absurdam & deformem, nec non rebus humanis exitiosam eorum opinionem exempli tui prærogatiua profligasti, qui dehonestari talibus studiis sublimitatem putant Dynastarum, quia & ipsorum Nobilium ferè natales. Bene porro quod vestigia isthæc sequi ambit etiam T. C^{nis} aula omnis, & pars melior gentium tuarum. Cuius rei cunctorum fama celebratissimæ, insigne quoque τιμήεις, tum in aliis Hassa è gente, tum præcipuè in nobilissimo & sapientissimo viro D. Georgio Schvverzio ciuitas nostra cernit coram. Vsq; adeò cum pietatis virtutumque omnium studiis maritare suo à Principe didicerunt hæc Literarum & Doctrinæ. Iam verò de C^{nis} T. in Remp. nostrâ pio affectu & beneficiis, quæ mediocrem insuper huic consilio meo fiduciam & apiscendæ gratiæ tuæ spem fecere, tum per eloquii tenuitatem dicere abstineo, tum quia ubi demerendi copiam omnē ipsa meritorum magnitudo præcidit, magis veneratione tecta opus: quæ etiam apud præpotentes acceptior esse amat, præsertim cum & ipse cordis situs, ut ille ait, in aperto sit. Superest tantum, uti, quod iam vnice opto, Princeps Illustrissime, faueat largiter supplicationibus nostris clemētia illa Cælestis, quæque vota pro incolumitate & gloria tua sanctè & religiosè nuncupare non desinimus nos aliique per Europam, ea magis ac magis rata faxit. Vale Princeps optime, & cognomine summis olim Regibus optatissimo, nobis quidem *Evergetes* verè dicende. Ex Musæo. V. Kal. April. ciō rō cyi.

Illustriss. Cⁿⁱ T.

Addictissimus

IACOBVS LEGTIVS.

POETARVM GRAECORVM

LECTORI, S.

Vi Poetas, praesertim Graecos, ita euoluunt, ut nihil hinc nisi voluptatem venentur, & sententias quasdam, ceu flosculos, inde colligant, perinde facere mihi videntur ac si quis fertilissimum agrum tantum animi causa colat, ut floribus in eo natis aliquando se coronet, fructuum, quos inde vberimos percipere poterat, curam plane neglecta, hunc nemo, opinor, prudentem, & economum recte dixerit. Et si enim voluptatem ex Homeri & aliorum lectione variam capere licet, quod natura ferè ita comparatum est, ut cum maxima utili-

tate summa veraque voluptas coniuncta sit, haud tamen ea praecipua debet esse cogitatio: sed alia maior & potior occurrit, nempe ut quemadmodum in sua re familiari prudentes homines solent, ita initio statim nobiscum rationem ineamus, & quod opere pretium facturi simus, his vel illis scriptoribus euoluendis. Quod idem si in Homero & heroici carminis scriptoribus Graecis attentè perlegendis facimus, tum nobis statim innumerus commodorum numerus occurret, & velut *in adon sapientia*, quae affatim & pleno, quod aiunt, sinu ex his scriptis petere possimus. Quae si quis oratione comprehendere, aut singula enumerare conetur,

— Libyci velit aquoris idem

Dicere quam multa Zephyro turbentur arena,

Aut ubi nauigiis violentior incidit Eurus,

Nosse quot longè veniant ad littora fluctus.

Pauca quaedam de ingenti aëruo seligere, & quae in hoc poetarum nobili thesauro latent strictim breuiterque recensere nec erit inutile, neque absurdum. Ut nihil nunc dicam de ea doctrina quae rerum naturam continet, quae caelestium orbium syderumque vices, ortus & occasus tradit, quae humani corporis harmoniam, membrorum *symplicia*, variasque affectiones demonstrat, nec de recondita doctrina in poetis nostris inclusa disseram, ad notiora propero. Quod dabitur praecipuum ad mores bene instituendos, à sapientibus Ethnicis vnquam traditum, cuius non sit in hoc opere, aliquod illustre exemplum? quod in vita officium, aut quod omnino negotium, cuius non in eodem expressa sit effigies? Hic patent de omnibus rebus & negotiis cogitationes, quae quidem ab humana mente concipi possunt, humanissimae, dulcissimae, sapientissimae. Virtutum commendatio, vitiorum detestatio multiplex in Hesiodo, Homero & aliis elucet. Communibus & utilissimis regulis ac praecipis morum, vitaeque & civilium officiorum, quorum in omnibus vitae actionibus vsus latissime patet, abundant: multa docent, multa sapienter monent, tenerae ætati honestissimas & suauissimas notitias modestae, veracundiae, ac reliquarum virtutum instillant, suauitatis ac morum ingenuorum prudentes magistri, qui in iuuenibus quendam quasi experientiam rerum praestant ac efficiunt:

Qui, quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,

Plenius & melius Chrysippa & Crantore dicunt.

Alias philosophiae partes, eloquii facundiam, vim, efficaciam, ornamenta eximia, non attingo. Sed obiectiones quasdam aduersus poetas Graecos sparsas diluere praestat. Quod deos somniant ac de religione ridicula, absurda, impia prodiderint, exprobratur. Ethnici sanè de summa pietatis malè statuerunt, nec caeci de coloribus potuerunt iudicare. Quae suo seculo, solo, caelo cognita, culta sunt, & religionis corruptae formam quam acceperant, aliis tradiderunt. Fontes veritatis sacrae, summo Dei beneficio, hodie aperti sunt, ad quos tutò confugere licet, ut ex iis aquae salutes hauriantur. Sed remotis fabularum inuolucris, in Poetis multa leguntur, quae aperte docent quod sit Deus, quod res humanas curet, qui sit *φύλαξ* & *εὐνοος*, bonos protegat, benedictionibus eos cumulet, ma-

lōq; miris rationibus reprimat & opprimat. Fabulas equidem paulò auidius & frequen-
tius persequuntur: sed in quibus ad mores hominum rerūq; naturam alludūt, poeticis
fascis grāia praecepta constringentes, vt mos ruli illorū temporum. Quod in descri-
bendis & mouendis affectibus nimij nonnullis videntur, immeritò fit. Nam tales rerū
atq; hominum imagines propoluerant, quales essent in rerum natura populorūque
& principum conuersatione. Commentis de Ioue, Iunone, maioribus minoribūque diis
(sū) quorum nōnne Phytices & Eptices arcana non pauca occultantur) à iudiciū con-
spectu remotis, prodigiosas & à communi sensu abhorrentes sententias non finxerunt,
sed ea suis expresserunt versibus, quae quam maximè inter homines vtitata sensūque
communi consentanea essent. Affectus omneis descriptionibus luculentis expresse-
runt, talēque heroas quales ea tulit ætas descripserunt, qui & humanis casibus obno-
xi essent, iisdēque mouerentur. Nobis consiliorum, affectuum, actionum, negotiorum,
hominum, regionum, locorum vtitatas imagines proposuerunt vt plurimū, nec illa
paradoxa persecuti sunt, quibus ex philosophis nonnulli impendiō delectantur. In foro-
rum & camporum Elysiorum poeticæ descriptiones animorum immortalitatem, diui-
nam iusticiam, lineis quibusdam obscurioribus, in summa totius Græciæ caligine circa
res diuinas & æternas, obumbrant. Nec propterea poetæ ex omni republica eliminandi
fuerunt sed figuratè dicta à propriis distinguenda, vt vtilis vitæ humanæ praeceptores
aliquando exaudirentur. Quanti fecerint veteres Poetarum Græcorum ingenium Plu-
tarchus refert variis locis, nec exempla proferre vel apophthegmata describere fert ani-
mus: quod Alexander de Homeri Iliade, nos Græcorum poetarum opus precioso quo-
dam musæorum nostrorum in serinio recondemus, vt nonnunquam vtili dulci lectione
animum pascamus. Studia verò ista quod multi fugiant, aut persequantur veluti canes
Nilum, minimè miramur. Et in aperto campo ranam ciconia, canis leporem, homo ali-
quid præstantius venatur: ita varius est qui de poetarum lectione decerpitur fructus, pro
lectorum modulo & captu. Euidens & certum publicæ calamitatis argumentum, quod
antiquitatis arcana poetica tā multis ridicula & inutilia apparent. Nos verò illiberabili-
bus istorum cogitationibus, sordidissimisque sermonibus minimè moueamur. Non di-
gni sunt, qui his initientur Musarum sacris, quicunque turpis quæstus gratiā hæc longè
præstantiora bona superciliosè contemnunt. Quæstui non seruiunt Homerus, Hesiodus,
& alij. Sed eò meliores: dedignatur enim musæ seueriores proflare, & in quæstu pro im-
pudicis sedere. Meminerint verò isti, qui ad priuatum commodum omnia referunt, qui
diuitiarum euanescentium tumida timidæque possessione fortunæ felicitatem metiun-
tur, amplecti se fragilia & inconstantissima bona, ipsis etiam possessoribus sæpe exitialia,
vniūque horulz momento vniuersum illud aureum somnium seque adeo ipsos fundi-
tus euertere posse. Quod si, propter inopiam & contemptum, poetica studia (non ad versus
conscribendos, sed potius ad mores informandos, pace bellōque claros homines effi-
ciendos, instituta) excluduntur, humanitas, virtus, honestas, musarum alumna, quarum
parens Homerus, alij nutritij dicendi sunt, eadem opera excludantur. Sed ne diutius re-
detineamus, Lector, poetis nostris hoc inscribimus *Ἠὲ γὰρ*

*Non est magna domus. quid tunc? sub paupere tecto
Sæpe etiam virtus ingeniosa latet.*

Vale.

EORVM QVI POETAS GRAECOS HOC VO- LVMINE COLLECTOS LATINE INTERPRE- TATI SVNT, NOMINA.

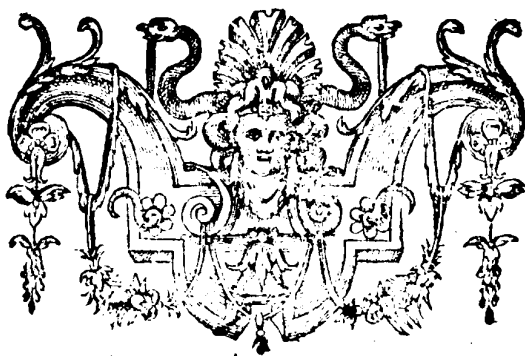
Homerum *obertus Giphanius* I. C. interpretatus est.
 Hesiodi Opera & Dics *Is. Spondanus*, reliqua *Anonymus*.
 Orphei Argonautica *Anonymus*, reliqua *Renatus Perdris-
 rius*.
 Callimachi hymnos & epigrammata *Nicodemus Frischlinus*.
 Aratum & Dionysium *Iacobus C. Gortanus*.
 Nicandri Theriaca *Iacobus Gortanus*, Alexipharmaca *Iohannes
 Gortanus*.
 Theocritum, Moschum, Bionem, *Anonymus*.

Coluthum *Stephanus Phebus*.
 Tryphiodorum *Michael Neander*.
 Simmæ Rhodij Oui, alas, securim, *Cl. Auberius Thunoricus*.
 Musæum, Theognidem, Phocylidem, Pythagoræ aurea cat-
 mina, & alia fragmenta, *Anonymus*.
 Apollonium Rhodium *Iohannes Hartungus*.
 Oppianum *Conradus Rusterhusius*.
 Coitum Smyrnaeum *Laurentius Rhodomanus*.
 Nonni Dionysiaca *Edhardus Laderus*.

litteris istis [sacris scilicet ac profanis] aliqua est inter se affinitas, operæ precium in earum cognitione fecerimus: sin minus, saltem ex mutua earum inter se contentione diuersitatem perspexisse, non parum ad melioris confirmationem [proderit.] *Et paulo post;* Dicitur ergo & Moyſes ille præcellens, cuius maximum ob sapientiam apud omnes homines nomen est, posteaquam in Aegyptiorum disciplinis animum excercitarat, ita deinde ad contemplationem ΕΙΥΣ ΟΥΙ ΕΣΤ accessisse. Assimilique huic modo ferunt etiam inferioribus temporibus sapientem illum Danieleſm Babylone, cum Chaldaeorū sapientiam didicisset, tunc demum diuinas attigisse disciplinas. Porro non inutilem animis rem esse profanas istas disciplinas, satis dictum est: consequens ergo fuerit ut quo modo participandum illis sit, deinceps differamus. Primum igitur, poetarum scriptis, (ut ab iis exordiar) quoniā in omne genus varij sunt, non omnibus æquē attendenda mens est: sed, si quidem bonorum virorum facta vel dicta vobis percentant, amplexandum id atque æmulandum, & maxime adnitendum ut tales sitis: si verò ad improbos homines imitatione sua deueniant, ea parte fingendi sunt, obstruendæque aures, non minus quàm Vlyſſem illi Sirenū cantus declinaſſe perhibent. Nam familiaris cum futilibus sermonibus consuetudo, ad res[eiufmodi] via quædā est. Quapropter omni cautione custodiendus nobis animus, ne per suaves verborum illecebras imprudentes peiorum aliquid affutamus: ut ij qui noxia pharmaca melle occultata admittunt. Non laudabimus ergo poetas si conuiciantes illudentēſve imitentur, non si amantes aut temulentos effingant, non denique si mensa referta cantionibūſque diſſolutis beatitudinem definiant. Omnium verò minimē aures eis præbebimus si de diis verba faciant, maxime si de iis ita narrent quasi multi ſint, ac ne ij quidem inter se concordēs. Frater enim à fratre apud eos diſſidet, & parens à liberis: atque his rursus aduerſus parentes infestissimum, ac ne denunciatum quidem bellum est. Deorum verò adulteria, & amores, coitusque in propatulo, atque in primis ipſius ſummi omnium capitis Iouis, ut ipſi quidem aiunt, quos vel in ſermone de pecudibus narrare aliquis erubeſcat, ſcenicis relinquamus.

ἢν ὅστις οἰκειότης πρὸς ἀλλήλους τοῖς λόγοις, πρὸς ἄνθρωπον αὐτῶν ἢ γνώσις γήρυτο· εἰ δὲ μή, ἀλλὰ τό γε ὡς ἀλλήλα δέντας καταμαθεῖν τὸ δέχσθαι, οὐ μὲν εἰς βεβαίωσιν τῆ βελτίονος. Et paulo post, λέγεται τοίνυν καὶ Μωϋσῆς ἐκείνος ὁ παννύχιος, οὗ μέγιστον ὅτι ἐπὶ σοφίᾳ ὡς πᾶσι ἀνθρώποις ὀνομαστός, τοῖς Αἰγυπτίων μαθήμασιν ἐγλυμνασάμενος τιλὼ δέχνοισα, οὕτω πρὸς ἐλθεῖν τῇ θεωρίᾳ τῶ ὄντος. ὡς ἀπλησίως ἢ τούτῳ καὶ τοῖς κατὰ χρόνους τὸν σοφὸν Δανιὴλ ἐπὶ Βαβυλῶνος φασὶ τιλὼ σοφίᾳ Χαλδαίων καταμαθεῖν, τότε τῶν θείων ἀφαιδῶν παρὰ δὲ μέγιστον· ἀλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἀχρηστον ψυχῆς μαθήματα τὰ ἔξωθεν διὰ ταῦτα, ἱκανῶς εἴρηται. ὅπως γε μὴν αὐτῶν μετὰ τὸν ἡμῶν, ἐξῆς αὐτῶν εἰς λέγειν. ὡρατον μὲν ἔν τοις ὡς τῶν πομπῶν, ἢ ἐν τεύθειν ἀφαιδῶν, ἐπεὶ παντοδαποὶ πνέες εἰσι, μὴ πᾶσι ἐρεξῆς πρὸς ἐρεξῆς τὴν ἀλλ' ὅταν μὲν τὰ ἀγαθῶν ἀνδρῶν πρὸς ἐρεξῆς ἢ λόγους ἡμῶν διέξωσιν, ἀρχαῖαν τε ἑλθούσῃ, ὅτι μέγιστα πειραδῶν τοιούτοις εἴη ὅταν ἢ ἐπὶ μοχθηροῖς ἀνδράσι ἐλθῶσι τῇ μιμήσει, ταῦτα δὲ φέρειν, ἐπὶ φρασσομένοισι ταῦτα, οὐχ ἡττον ἢ τὸ Οδυσσεὺς φασὶν ἐκείνοις τῶν Σεπτελῶν μέλη. ἢ γὰρ πρὸς τοῖς φάσιν τῶν λόγων σωτήρεια, ὁδὸς πρὸς ὅτιν ἐπὶ τὰ πρᾶγματα, διὸ δὴ πάσι φυλακὴ τὴν ψυχὴν τηρεῖν μὴ δέχεσθαι τῶν λόγων ἡδονῆς ὡς ἀδελφοὶ πρὸς τὸν μὲν τῶν χρεῶν, ὡς αὐτοὶ τὰ δηλητήρια μὲν τῶν μέλιτος πρὸς ἐκείνοις. ἐπὶ τῶν ἐπαγεσόμενα τῆς πομπῆς ἐπὶ τοῖς δροσμένοισι, ἐπὶ σκώπτοντας, ἐπὶ ἐρεξῆς ἢ μεθύοντας μεμνημένοι, ἐπὶ ὅταν ἐπαπείλῃ πληθύουσι καὶ ὡς αὐτοὶ αἰετιδῶν τῶν δὲ ἀμυνῶν ὁρίζων. πάντων ἢ ἡκιστα πρὸς τῶν δὲ ἀλεγομένοισι πρὸς ἐξομῶν, καὶ μέλῳ ὅταν ὡς πρὸς πολλῶν τῶν αὐτῶν διέξωσι, καὶ τούτων ἐπὶ ὁμοιοτύτων. ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις δέχσασαί τῃ πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς πᾶσι καὶ τούτοις αὐτοῖς πρὸς τοῖς πικροῖς πόλεμος ὅτιν ἀνήμερος. μοιχείας ἢ τῶν καὶ ἐρωίας καὶ μίξεις αἰσχροδιδόν, καὶ ταῦτα γε μέγιστα τῶν κορυφαίων πάντων καὶ ὑπ' αὐτοῦ Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσιν, αἱ καὶ πρὸς βροσκήματα πρὸς λέγων ἐρυθλιάσκει, τοῖς ἐπὶ σκηνῆς καὶ ἀλείφωμεν.

ΟΜΗΡΟΥ

SCIPIONIS CARTEROMACHI PISTORIENSIS ORATIO DE laudibus literarum Græcarum.

QUAM varia multipliciâque sint, viri studiosissimi, quæ apud diuersos homines bona non estâque existimantur, pro cuiusque commodo aut naturæ conuenientia: illud profecto optimum videri debet quod consensu omnium, aut certè probatissimorum, vtilissimum humano generi natara edidit. Quod enim beneficia summa omnibus contulit, confertque quotidie, id non esse optimum, dici non potest, metitur enim bonitatem beneficentia. Disciplinis autem à diis immortalibus nihil vtilius datum esse homini, tam nemini dubium esse video quàm nihil animo ipso diuinius: cuius illæ sunt possessiones ac facultates. Neque verò obscura sunt aut ignota earum beneficia hominibus: quum & audiant ea quotidie, & videant, atque omnibus penè modis experiantur. Quod si disciplinæ vtilissimæ, quantæ id dignitatis esse censendum est cuius hæc potissimum beneficio manarint in lucem? certè maximæ, & cui nihil anteponi vel possit, vel debeat. Id autem esse Græcam præcipuè linguam, quum egregios in quouis disciplina viros, non credidisse modò sed & tradidisse, vel legerim vel audierim, ipse quoque facit me in eandem sententiam adduci patior. Cuius rei vos certè iudices in præsentia facio, qui quum eiusmodi ornamentis insigniti omnes atque honestati prodeatis, Græca quoque vel in vobis ipsis admiramini, vel in aliis studio prosequimini. Existimo autem quicquid laudis vniuersis simul conueniat disciplinis, id omne Græcæ linguæ meritis non iniuria adscribi oportere. quod quàm verum sit, mox audietis. Iam enim huc Græcæ linguæ laudes exploraturi accessimus, quantùmque ex ea manarit vtilitatis humano generi: quanquam ea Latinis præsertim hominibus contulerit semper, conferreque possit in dies magis uti volentibus.

Igitur Græca lingua (si Græcorum scriptorum sua prodentium fidem sequimur) vetustissima nobilissimâque est. Quippe quæ non aliunde traxerit initium, sed apud suos homines veluti naturali quodam ortu prodierit in lucem, atque maioribus assidue incrementis inoleuerit. Nam quum Athenienses, quorum purior atque elegantior sermo est, *αὐτόθι* (hoc est indigenas, ipsi quoque sibi terræ perpetuos incolas, propriosque cultores) dici conueniat inter scriptores, quis non videt linguam quoque ipsam nò minus *αὐτόθι* dic. debere? Sermo enim à natura homini datus, certam hominis ætatem necessariò consequitur: nuli quid impediatur. non enim possunt non loqui ho-

mines, expeditis præsertim loquutionis vocalibus instrumentis, at quàm alia quæ so lingua vsus credamus eos qui non aliunde migrarint, nisi ea quæ ipsos semper comitata sit? Quapropter hoc plus cæteris nobilitatis Græca lingua sortita esse videtur, quòd aliæ, hominum inuenta proculdubio sunt: hæc, naturalis quodammodo existimari potest: quandoquidem in eam primi illi homines nulla arte nullâque industria, sed naturali quodam instinctu ducti fuerint. Cur enim ea potius verba in mentem venerint illis hominibus nullius adhuc rei gnaris, quàm alia? Quippe natura ipsa omnium rerum prouida, ea voluit lingua institueret illos homines quæ ad sui postea indagacionem atque expressionem plus aliquid cæteris collatura esset humano generi. Quod non fefellit, tanto enim Græca lingua cæteras omnes antecellere videtur in tradenda rerum cognitione, quanto homo aliquis omnium rerum peritissimus, atque ingenio perspicacissimo ac propè diuino, hominem alium mediocris literaturæ, tenuissimæque à natura ingenij antecedit. Non modò enim disciplinas omnes quotquot vnquam fuerunt, & melius & copiosius Græca ipsa & perulsiuit & tradidit, sed & si alio sermone hæc exprimere aut efferre nitare, plurimùm necessariæ lucis ac propè veritatis ipsius abstuleris. Ideoque velati manuum merito credi potest quicquid aliis literis scriptum legatur: si cum eo conferatur quod à Græcis proditum sit. Nec id hominum tantùm causa euenire dixeris, qui non eam vel curam, vel diligentiam adhibuerint in perquirendis rebus aut tradendis, quam Græci homines. Nam id quoque verè dicitur: (quid enim intentatum illis? ut Plinius inquit) sed ipse quoque cæterorum sermo non eam paritur expressionem quam Græcus. atque aded ut plus naturam efficere quàm verbis monstrari possit, in aliis quidem loquutionibus non procul absit à vero: in Græca autem tantum absit ut verè dicatur, ut melius etiam aliquanto atque significantius nonnulla ante oculos ponat, quàm natura ipsa moliatur. Id autem Latini interim sermonis argumento intelligere licet: qui quum elegantissimus & sit & habeatur, à Græco tamen longè superatur. Diuus quippe Hieronymus, Proprietatem (inquit) Græcam Latinus sermo non exprimit. Quintilianus, Videtur mihi sermo ipse Romanus non recipere illam solis concessam Atticis venerem. Gellius. Adieci (inquit) sæpe animum ad vocabula rerum non paucissima, quæ neque singulis verbis ut à Græcis, neque si maxime pluribus eas res verbis dicamus, tam dilucidè tamque aptè demonstrari Latina oratione possunt quàm Græci ea dicunt prius vocibus. Et paulò post, Sed huius, inquam, tui erroris culpam esse

intelligo in mea scilicet infacundia, qui ne pluribus quidem verbis potuerim non obscurissime dicere quod à Græcis rectissime vno verbo & planissime dicitur. Cicero, quum Aristippi illud amico scriberet, Habeo, non habeo à Laide: Græcè, inquit, id melius. Lucretius multa se Græcè dicere affirmat propter egestatem linguæ & rerum nouitatem. Quod si Latinitas Græcitatē, ut sic uixerim, vsquequaque referre non potest, cui coniunctissima est, ac propè germana: quid alias linguas exultimemus, quibuscum nullum est illi commercium, nulla affinitas: sed (quod dici solet) diametro inter se distant? At habent & illæ suum fortasse nitorem, suam elegantiam. Equidem non negauerim inesse aliquid singulis propriæ venustatis. Neque enim verisimile est ingenij cuiusvis homines nullam omnino curam proprii suscepisse sermonis. Quin potius, quemadmodum colendorum agrorum apud omnes pro loci ac cæli qualitate vsus est, sed aliis asperius solum, ac natura ipsa horridius multum vericulus respuit ac negligit: aliis contrà mitius ac placidius omnem admittit curam, omnemque industriam: sic quavis loquutio splendoris quidem aliquid in se retinet: sed cæteris multa negata sunt, Græca omnia vna complexa est, atque eousque ut quæ apud omnes alias peculiaria natiuæque sunt, ipsa quoque reddat non minus eleganter quàm apud illas ipsas habeantur: nulla autem vim eius penitissimam possit exprimere. Quo fit ut nostri, quoties aliquid efferre cogitant, quo nil venustius, nil elegantius intelligi velint, Atticos, lepores, Atticos sales, Atticam venerem, Atticam eloquentiam, aut Atticum demum aliquid id esse dicant. Quamobrem quod de Platone inquit Cicero, Iouem, si loqui velit, non aliter loquuturum quàm scripserit Plato: si idem aut simile quiddam de Græca lingua pronuntiemus, non absurdè dicturos nos arbitror, naturam, si loqui velit, non aliter quàm Græcè loquuturam. Quod & re ipsa comprobauit. sua siquidem mysteria omnibus sanè hominibus in medio proposuit perquirenda, ut cuius in eius arcanis liceret ingenium exercere: at perfectam de iis ipsis atque absolutam tradere cognitionem, Græcis procul dubio solis concessisse & quasi diuinitus reueruasse videtur. Itaque soleo mecum ipse quosdam ex Græcis ridere nonnunquam, qui aded sibi inuidere videantur ut quicquid in disciplinis Græci profecerint, id aliorum inuentis totum tribuere conentur. Quid enim (quæso) sunt aliorum inuenta nisi minuta quædam & pusilla, quæ casu magis quàm ratione habita iure existimes? ut liceat in his poetica illa uti sententia, *πῶς ἄνθρωπος ἔκλυε*, id est, fortuna artē peperit. At verò quæ à Græcis & comperta sunt & tradita, non tam homines explorasse aut retulisse credas, quàm naturam ipsam de se singula prodidisse: atque aded ut in cæterorum scriptis illorum ipsorum hominum sermo sit, in Græcis natura ipsa, quod dixi, loqui videatur.

Quod si aut tempus aut locus pateretur singulas nos vel scientias prosequi, vel artes, ut quæ à Græcis & inuenta in his & tradita sunt, cum cæterorum omnium quos scimus, traditionibus conferremus: profectò nemo vestrū (ut arbitror) relinqueretur, qui non tantum Græca à cæteris distare magnitudine fatetur, quantum elephantem à culice. Quid enim (ut alia omittam) philosophia ipsa, omnium scientiarum parens ac domina, adiumenti vnquam habuit ab alio genere quàm à Græcis? tantum enim abest ut quicquam cæteri contulerint philosophiæ, ut si qui etiam è barbaris eius aliquando studio incensi fuerint, ad Græcos migrarint: atque ita si quid ex philosophia posteris relinquere voluerint, id non sua magis quàm

Græca lingua efferre dignum iudicarint: non tam remunerandi gratia (ut exultimo) eam linguam cui acceptum referrent quicquid scirent, quàm quod aut insolens aut impossibile videretur, vel disci vel tradi rectè philosophiam alio quàm Græco sermone. Hinc Toxaris atque Anacharsis è Scythia Athenas philosophandi studio se contulerunt: Chion è Ponto. Cuius, & superioris Anachartidis, extant Græcæ quoque epistolæ per quàm elegantes, nec minus præceptis replete. Phauorinus verò è Gallia, non modò plurima Græcè in philosophia conscripsit, sed & Romæ quoque, ubi vixit, multa sæpe Græcè disputauit: quemadmodum Gellius ex nostris, ex Græcis Philostratus, autores sunt. Philon Iudæus non Hebraicè magis quàm Græcè philosophiam illustrare conatus est. Musonius autem omnium Stoicorum Neronis tempestate celeberrimus, quum è Vulsinio esset, Romæ proxima vrbe, Græcis potius scriptis quàm Latinis monumentis philosophiam augere voluit. Prætereo quot Syti, quot Ægyptij, quot Thracæ philosophiæ mysterià Græcè scripserint: Orpheum, Musæum, qui tametsi inter poetas connumerantur, attamen possunt & philosophiæ adscribi, quum vetus illa theologia non nisi carminibus texeretur. Sed quid opus est alios connumerare? quum Aristotelem, ipsum philosophiæ magistrum, Thracia nobis tulerit, Græcia excoluerit. Cuius celebriores quoque expositores non Græci, Græcè eum interpretati sunt: Porphyrius è Phœnicia, Iamblicus è Syria, Ammonius & Philoponus ex Ægypto, Simplicius è Phrygia. Quin & in aliis quoque artibus multi multa Græcè scripserunt, non Græci: de grammatica, exactissime Apollonius & Herodianus Ægyptij: de musica atque astrologia, Ptolemaeus itidem: arithmetica Nicomachus & Iamblicus, Syri: & geometriæ non nihil. Dialecticæ quoque ante Aristotelem ab Archyta Tarentino scriptum aliquid legimus. Neque id nunc dico, non posse homines aliter philosophari quàm Græcè: sed quicquid cæteri philosophati fuerint, aut inchoatum quiddam aut non absolutum consistere, sed quod extremam & quasi Apelleam manum desideret. At dicet aliquis, Pythagoram, Platonem, atque alios philosophandi studio in Ægyptum se contulisse. Ego verò non negauerim aliquid inde in Græciam retulisse hos viros, ex iis præsertim quæ ad diuinitatem pertinent, quæ ab Hebræis multo antè in Ægyptum pulsas manasse verisimile est. Nam & legis Platoni Hebraica scripta, & lecta imitatum fuisse, autor est Eusebius, atque ea in Græcam linguam tralata: quando & Trismegistum, qui omnem pene veritatem (ut ait Lactantius) nescio quo modo inuestigauit, Græcè scripserit videmus. Hebraicam tamen veritatem interim excipio, nam de humanis rebus atque artibus agimus, non de diuinis inuentis: quanquam hæc quoque postea à Græcis potissimum explicata sunt, quum ratio propagandæ veritatis iam non refragabatur. Quid quod & Indos philosophos Græcæ linguæ ignaros non fuisse scribit Philostratus, & cum Tyanensi Apollonio Græcè nonnunquam fuisse loquutos?

Atque hæc de Græca lingua, quantum vel nobilitate, vel vsu cæteras antecellat, dicta sufficiant: nunc quantum Latino sermoni adiumenti præstet, dicemus. Nam alia profectò loquutiones sciri sine Græca lingua parum rectè possunt: ut verò optime loquantur, nihil impedit. At Latinus sermo ne loqui quidem potest exacte sine Græcæ linguæ cognitione: tantum vel cognitionis vel coniunctionis cum illa sortita est hæc nostra, ut esse fortasse possit sine illa, bene autem esse

non possit. Quemadmodum homo sine virtute ut sit, nihil prohibet: ut verò bene sit, fieri non potest, si virtus non adsit. Quare quid aliud esse dicemus Græcam linguam, si ad Latinam referatur, quàm eius virtutem, ex qua sua illi felicitas compareretur? Quod si Ovidianum illud sub eius persona prætulerimus, non ab re fortasse dixerimus,

Ergo ego sum virtus, ego sum tibi nobile regnum.

Minimè autem indignari debet sermo Latinus quoddè Græco manarit, sed gloriari potius: nam quod ab optimo autore initium sui traxerit, fieri non potest quin sit & ipsum optimum, atque illi proximum. Non potest ergo non esse cuius rei accommodatissimus Latinus sermo, qui è Græco processerit: ac mihi sanè videtur, quum utrunque considero, nihil aliud esse Latinus sermo quàm Græci exemplum atque imago: ut quicquid in illo sit, in hoc quoque eniteat. Principio enim si elementa, ac literas, earum inter se contextum intueare, eandem in utrisque inueneris rationem: si verba ac voces, eodem modo significare, eodemque modo necti ac constitui, ac penè vim habere eandem. Ideoque si qua etiamnum innouanda nobis ac fingenda sint, ita demum habitura fidem dixit Horatius, si Græco fonte cadant. Nam & multa nos à Græcis accepta transpositis literis nostra fecimus. *μορφή* illi Dorica lingua dicunt, nos formam: illi *ῥαπὴ*, nos rapax, multa immutatis, *φάρ*, fur: *νύξ*, nox, multa additis, *ἔρπυλλον*, serpyllum, multa eadem permansere. Infinitum esset omnia persequi, ut dictionum eadem ratio, ut nominum ac verborum inflexio, ut præpositionum, aduerbiorum, conjunctionum eadem observatio: sed minutiora hæc quàm ut in præsentia examinanda sint, & à nostris grammaticis abundè tractata. Orationis verò compositio ita pendet è Græco, ut quæcunque à Græcis tradita sint in ratione dicendi, eadem à Latinis & seruentur & seruari iubeantur. nam & quas dicunt sententiarum & quas orationis figuras, in usu à Latinis non minus receptæ sunt quàm à Græcis, & earum nomina aut Græca adhuc usurpantur, aut Græcorum imitatione significantur, vim quoque rei appellatione ipsa exprimentia: quam qui non vident, rem quoque ipsam non diligenter animaduertunt. Neque verò casu euenisse dixeris tantam hanc conuenientiam, sed industria, sed prouidentia. quare nonnisi Græca lingua duce procedere Latinam posse, verissimè affirmari potest. Quemadmodum enim, si principium rei atque origo nesciatur, sciri ea res non satis rectè potest: ita Latina lingua, si Græca ignoretur, ut bene teneatur, non sit verisimile.

Quoddè si te ad disciplinas artésque contuleris, ac rerum cognitionem sectari volueris: iam verò hinc quàm penè nihil effeceris, si te Græcis priuaris? Omitto enim grammaticam, quæ, ut multa habet propria peculiariaque in vnoquoque loquendi genere, sic multa etiam retinet Græcæ Latinæque linguæ ita communia, ut quod de altera tradatur, alteri non minus conueniat. quare Græcis quoque niti autoribus ad nostrum loquendi usum non renuere nostri. At verò Dialectica tam potest sine Græcis literis incolumis sciri quàm sine Aristotele. nisi fortè à recentioribus vel nosci vel tradi melius existimemus: aut iis libris perdisci posse, qui ex Aristotele tralati habeantur: quos si aspiciat ipse, non recognoscat, sed (quod de aquila dici solet, pullos nacta non legitimos) reiiciat, ac nolit pro suis quippe qui Aristotelici solis radios non ferant. Possem hoc loco afferre singula quoque vocabula quibus vtuntur dialectici, quæ aut Græca habeantur, aut Græcorum imitatione sint

facta: quorum etiam nonnulla malè à recentioribus accipiuntur. in his enim Græca ratio sequenda est: quam qui ignorant, sæpe falluntur. Quàm multa autem sunt apud ipsum Aristotelem, quæ aut Latine transferri optime nequeunt, aut, si transferantur, sensum ipsum Græcum non vsquequaque reddant? Quod ea de causa dictum velim, quoddè nonnulli existimant, si legant Aristotelicas quasunque translationes, statim se sententiam tenere philosophi. Quæ res plerisque fallit, & quidem non indoctis: quum & qui transferunt, plerumque ipsi hallucinentur, atque aliud pro alio reddant: & qui legunt, aliter plerumque accipiant quàm ab eo dicantur. Tam igitur Aristoteles sine Græcis literis intelligi optime potest, quàm sine se. Quomodo enim vim saltem ipsam Aristotelicæ loquutionis intelligent, quàm ille adeò elaborauit ut aditum eo pacto suæ philosophiæ præcluserit focordibus atque inertibus ingeniis? Quanquam sunt qui hæc sanè non magni faciant, immo verò & contemnant: qui & dialecticæ usum longè melius teneri hæc nostra tempestate affirmant quàm Aristoteles ipse calluerit. Quæ res vellem equidem, pro mea in nostros viros beneuolentia, tam verè quàm animosè diceretur. Sed nos hæc aliorum iudicio relinquimus: ne, quod Græcè dicitur, *ὡς πὶ ἑκαμύβια πιδωδύ*: nè, dum alios arrogantiz fortasse arguimus, ipsi arrogantiores reperiatur, qui supra crepidam iudicare audeamus.

Transco igitur ad poeticam, cuius & inuentio & usus, ita totus Græcorum est, ut quod de furore ait Plauto, inanem esse hominis conatum qui sine furoris ea quam vult specie ad poeticas fores accesserit, de ignaro Græcarum literarum dici possit, incassum scilicet eum laborare. nunquam enim ingressurum inusarum penetralia. Nam, ut omittam principem omnium Homerum,

— à quo, seu fonte perennis,

Vatum Puris ora rigantur aquæ:

ut alios Græcos poetas, qui quasi viam strauere posteris ad quoduis poematis genus: nonne fabulæ ac figmenta ipsa poetica, quibus tota vis atque vniuersa penè constat poësis, ita Græcorum propria sunt, ut vel ab illis sint accipienda, vel illorum more confingenda? Quoddè si qua etiam à nostris conscripta extant, ea autè Græcis pendunt, aut manca sunt, & ad Græcos nihilominus referenda. Quin & figuræ ipsæ verborum, & quos tropos appellant, translationes, comparationes, similitudines, (quæ quali condimenta sunt totius poetice compositionis) vel à Græcis mutuanda sunt, vel illorum imitatione tractanda. Ideoque inquit Horatius,

-- vos exemplaria Græca

Nocturna versate manu, versate diurna.

Inuentio quoque ita Græcorum penè peculiaris est, ut nostri, quotiens aliquid acutius aut elegantius afferre volunt, id totum à Græcis transferant, integris sententiis verbisque seruat. Quid quoddè & nomina ipsa vel locorum vel hominum, quibus in poësi nonnunquam uti cogate, Græca sunt magna ex parte? in quibus, si Græcam originem ignores, plerumque fallare necesse est. Quod non modò nostræ tempestatis hominibus contigit, alioqui non indoctis: sed & veterum nonnullis, ut Sidonio, Prudentio, Aratori, Iuueno: qui Græcorum nominum quantitate sæpe sunt abusi. Carminum iussu, numerorum, pedumque genera, Græcā habent & originē & appellationē. quæ tametsi à nostris quoque tradantur, attamen à Græcis & copiosius explicantur, & melius intelliguntur. Rursus verborum ac rerum copia à Græcis tota sumenda

est: quibus (vt ait Martialis) nihil est negatum. si qua enim sit apud nos dictionum compositio faciēda, aut vocabulum innouandū, sequenda est Græca figuratio: ac, si qua in syllabarū quantitate licentia vti velis, nisi Græcam adhibeas obseruationem, non probabere, sed aut argutūle aut imperitē fecisse videbere. Itaque non immeritō Aristophanes nugas ac deliramenta cæteras omnes nationes existimari voluit in iudicandis poetis exceptis Atheniensibus: quos & natura sapientissimos appellauit. Nec iniuria Mineruam iidem totam sibi vendicant, quum & cæteri dij, qui aut poetica aut eloquentiæ numina esse creduntur, Græcis & ipsi adscribantur. nam (vt inquit Horatius)

Græcis ingenium, Græcis dedit ore rotundo Musa loqui.

Ac de poetica quoque hæcenus.

At (puto) orator euadet quis egregius sine Græcis literis, Cicerone duce. Negari profectō non potest, Marcum Tullium, veluti normam esse dicendi in sermone nostro, si tota teneatur in eo vis atque vniuersa dicendi ratio: sed id quī fieri potest sine Græcis literis? Quemadmodū enim in disciplinis, qui ante Aristotelem philosophi mathematiciue clauere, vsos esse nonnunquam demonstrandi figuris, sicut qui scribant, sed demonstrationem omnino ignorasse: eodem modo potest & quis sine Græcis literis loqui fortasse ex arte aliquid, sed id vt se facere sentiat, aut quo modo fiat vt sciat, vix credi potest. Vis enim ipsa dicendi tota pendet ē Græco tanquam ē sui autore. Huc accedit, quod quæ de arte à nostris traduntur, aut confusa sunt & inuoluta, aut parū idonea ad explicanda singula quæ in orationis artificio latent: quæ verō à Græcis, anxia penē dixerim diligentia & obseruata sunt & perquisita. denique cæterarum artium aut scientiarum potest in alios quoque nonnihil redundare: at oratoriæ inuentio atque vsus totus Græcis debetur. Quod ne Virgilium quidem dissimulare potuisse palam est, quum inquit, *Orabunt causas alij melius*. Nulla enim verborum magis patitur ornatum quàm Græca lingua: atque adeo vt non veritus sit pronunciare. Aristides, aliorum omnium non barbarorum modō (vt ait) sed Græcorum quoque loquutionem, si cum Atheniensium sermone comparatur, puerorum esse balbutientium vocem. Quod tamen nimis magnificē dicitur, attamen non procul abest à vero. Idem enim de Attica Venere dici potest, quod de Periclis eloquutione scriptum reliquēte tum Eupolis, tum Aristophanes: in eius scilicet labris leporem ac persuasionis deam infudisse: atque in eorum mentibus qui audissent, quasi quosdam aculeos relinqui solitos: demum fulgere eum, tonareque, atque omnia permiscere. Demosthenes quoque Athenienses ipsos eo minus credi à cæteris queritur, quo paratiores sint ad dicendum quàm cæteri. Hinc Cicero noster, tamen tantus in eloquentia, se quidem conari, Demosthenem autem perficere: se velle, Demosthenem posse, ingenuè professus est. Et Quintilianus Ciceronem à Demosthene quantus fuit, effectum scribit. Quo fit vt non falsō Aristides dixerit Athenienses solos trophæum sibi erexisse, nullo sanguine, subactis omnibus gentibus oratione ac disciplinis: proindeque homines se suosque à diis immortalibus petere optareque vt Atheniensibus potissimum similes euadant doctrina atque ingeniorum cultu: qui cibus humani animi esse censetur: cuius inuentio non minus Atheniensibus deberi creditur, quàm frugum, quas illis primū largita Ceres dicitur. Nec mirum profectō videri debet si ex omnibus orbis partibus Athenas olim homines confluere soliti fuerint, discendi

gratia. vt enim cætera animantia eō præcipuē trahuntur naturali impetu, vbi vesci atque impleri cibo maximē possint, ita & homines (qui aut animus tantū sunt, vt Platonici volunt: aut potissimum animus, vt Aristoteles) illuc sua sponte duci verissimum est, vbi largissima sit copia spiritalis cibi, ac verē diuini: quem disciplinæ ipsæ supeditant, quæ Athenis in primis clauere, indeque factum est vt nostri quoque poetæ doctas Athenas perpetua quasi appellatione vocitarint. Sed de oratoria satis.

Philosophiæ verō par tantum naturalior recentioribus Latinis in vsu semper est habita, quam Aristoteles diligentissimē est persequutus. At diuini illa quæ Platoni adscribitur, & quam veteres quoque Romani admirati eouque sunt vt diuinitatem quandam inesse eius viri scriptis intellexerint quidem, explicare autem non ausi fuerint: ac sequuti postea nostri Græci que theologi Christianæ religioni maximē conuenire demonstrarunt: intacta hæcenus iacuit nostris his philosophantibus, nunc verō à plerisque desideratur magis quàm habeatur. Nam sine Græcis literis degustari fortasse potest, hauriri non potest.

At mathematicæ scientiæ tam possunt sine Græcis literis perfectē teneri, quàm sine Græcis autoribus, eiuſmodi enim sunt quæ ab aliis traduntur, vt siquid modō vel paululum à Græcis diuerterint, in profundum labantur erroris, vnde educere sese postea atque explicare nequeant. Quemadmodum enim qui iter ingreditur, si semel excedere eum ē via aut aberrare contigerit, quo longius processerit, non magis ē tendit quod vult, quàm recedit inde, ac fugit: sic qui in disciplinis, præcipuēque mathematicis, præscriptum semel ordinem liquerit, dediscenda discit. Satiū enim est nescire aliquid prorsus, quàm peruersē scire: quum deterior longē sit dispositionis ignoratio, quàm negationis, vt Aristotelicē interim loquar. Quam autem fallantur qui mathematicas res sine Græcis literis, & illotis (vt aiunt) pedibus aggressi sunt, facillē intelliget qui Campani expositiones in Euclidem cum Theonis editione ac Procli commentariis conferet diligentius: aut Euclidis eiuſdem perspectiuam, atque opus aliud de speculis, cunctis quæ Latine scripta sunt iisdem de rebus: aut mathematicas Aristotelis quæstiones in libris quos Problematum appellant: atque in omni philosophia rimentur quemadmodum à Latinis intelligantur. Quod si Boetij quoque arithmetica, tametsi diligentissimi Græcæque doctissimi, ad Nicomachi præcepta, Iamblichi ac Philoponi commentaria referant accuratius, perspicient profectō quàm Græca ipsa non modō exactiora, sed & veriora dicantur. De musica illud satis dictu fuerit, omnia instrumenta, sonos, proportionēs, consonantias, nervos, Græcam habere appellationem. Prætereo Græcos musicæ scriptores, Euclidem, Aristoxenum, Nicomachum, Ptolemæum, Plutarchum, Briennium, Porphyrium, atque alios: quum apud nos vnus sit Boetius, exceptis diui Augustini paucis, & Macrobij, ac Marciani Capellæ nonnullis. Nam nostram hanc musicam à vetere illa iam pridem descivisse, cum pluribus indiciis, vt credam compellor, tum Olympiodori quoque grauis philosophi testimonio maximē moueor, qui cæterarum disciplinarum, arithmeticæ, geometricæ, astronomiæ reliquias sua quoque tempestate seruari scribit: de musica autem illum versum vsurpauit,

Ἡμῖς μὲν κλέος ἰσθλὸν ἀκούμεν, οὐ δὲ πῖ δ' ἴδμεν.

id est,

Nos clarum audimus nomen, nihil inde tenemus:

quasi

quasi nihil sit reliquum veteris musicæ. In astronomia quoque multa mihi videntur esse apud Græcos quæ à Latinis desiderantur. Nam præter Ptolemaei scripta, & ea non nimium fortasse fideliter ad nos tralata, pauca sunt quæ ad veræ astronomiæ usum aditum præbeant. Quid enim simile apud nos habetur *ἡ Εὐκλείδου φαιαινόμενα*, quæ veluti astronomiæ elementa traduntur à Græcis. Quin & Theodosij *σφαίρας*, uti principia totius astronomiæ sumi debere, autor est Philoponus: quippe quæ exactiora sint, & eandem obtineat rationem ad astronomiam quam geometria ad optice, ad harmonicen arithmetica. siquidem *αὐλότερα*, hoc est immaterialiora, sint, ut scribit David, philosophus non incelebris. Theodosij autem *σφαίρας* sequi dicit Philoponus Autolyçi opus *ἡ τῆς κινουμένης σφαίρας*, hoc est, de sphaera quæ mouetur: indeque postea principium sumere astronomiam, utpote minus exactis minisque certis demonstrationibus utentem quam ij faciant. quæ enim in Astronomia demonstrantur; summam extremamque certitudinem non polliceri dicit, sed quod proxime accedat. Vmbratum insuper ratio non abesse ab astronomiæ præceptis creditur: cuius rei à Græcis quoque traduntur demonstrationes. nec defunt qui de his scribant. Sed nos hæc aliis pensitanda relinquimus. satis enim habuimus innuisse.

Medicina verò eo magis indiget Græcis literis quod maius periculum affert ignoratio medicamenti, aut ægritudinis. quod euenire illis nonnunquam verisimile est qui Græcè nesciant, quando Græcis vocabulis omnia penè vocitantur apud medicos, & eius artis autores Græci præcipue in pretio habeantur: à quibus siqui in alia lingua claruerunt, veluti riuuli fluxerint manarintque, ac si quid habent, inde acceperint, quanquam non purum id sincerumque secum ferant. Quæ res non modo à nonnullis nostræ quoque tempestatis medicis animaduersa est, sed scriptis etiam prodita. Ad summam non video quid in quauis disciplina sciri rectè possit si græca ignorentur.

Nec fuerit iuris quoque consultis hoc inutile. nam & multa habentur in Græcis legum codicibus quæ apud Latinos nusquam legantur. siquidem (ut Politianus præceptor noster dicere solebat) multa Græcis legibus addidit Iustinianus, quippe quæ Latinis notiora existimaret quam ut scribi oporteret: Græcis autem (utpote alienis admodum à Romanis moribus consuetudinibusque) explicanda latius censuit, quæ nunc reiansere, illis aperta quam nobis. propterea quæ inde petenda. Accedit & illuc, quod in Latinis Pandectis quæ nunc Florentiæ visuntur, integra legum interpretamenta Græcè inueniuntur adscripta: quæ & ipsi vidimus, legimusque: & Græca testimonia citata, ut Homeri sæpenumero: & Græca verba addita significantiæ gratia atque expressiois. Quod non ab re fecisse videtur Iustinianus, inter Græcos magis quam Latinos referendus: quando in Græcia semper vixerit, quod ex Procopij certè historiis licet animaduertere.

Et quoniam in historiæ mentionem incidimus, quantam hac quoque in parte utilitatem præstet Latinis hominibus Græca lingua, haud facillè dixerim, quum multa sint à Græcis petenda & nostris quoque rebus. non enim omnia adhuc ad nos tralata peruenire, sed quata pars, atque ea nescio an satis fideliter, quia de re (ne, quod dicitur, cum larvis lucret, mortuos insectando) dicere nunc superfedeo: præsertim quum iam plerique animaduertere incipiant quàm sit erratum in historicis potissimum tralationibus: &

nos hæc & pleraque alia quæ perperam in singulis disciplinis traducta habentur, copiosius oratione non maledicendi certè studio, sed ad nostrorum hominum utilitatem aliquando ostendemus.

Theologia demum etsi nonnihil à Græcis dissidet in præsentia, attamen multa est ab illis olim mutata, & nunc quoque potest. Sunt enim veteres Græci scriptores quibus non minus quàm nostris veritas ipsa roboretur: quippe quos sequuti nesti, quorumque placitis innixi, totius religionis validissima firmissimæque iecerint fundamenta. Quis enim (quæso) Basilium illum magnum non complectatur, Christianæ quoque fidei hostibus admirandum, incertumque doctoremne an eloquentiorem? Quis duos Gregorios, Nysses & Nazianzenum, non duo belli fulmina, (ut poetæ Scipiones) sed duo religionis lumina, vel potius soles nonquam obscurandos: quorum alter theologi cognomentum meruit apud suos, & diuum nostrum Hieronymum quantus est, effecit alter, propter philosophiæ quendam veluti assatum, tanto quoque fuit lepore, ornatuque verborum, ut Basilij fratrem vel potius discipulum (ut se ipse appellat) facillè possis agnoscere. Præterea Athanasium, minus his fortasse cultum, sed certè non minus diuinum. Transeo Damascenum, non theologum modo acutissimum, sed acrem & philosophum & dialecticum. Taceo Chrysostomum, non abs re profecto cognominatum aurei oris. Omitto & alios, quorum & scripta & sententiæ ita circumferuntur à nostris, ut pro oraculis haberi videantur. Quid quod omnia quæ de Christo literis mandata sunt, Græcè primùm compolita feruntur, excepto Matthei evangelio? Quare fieri non potest ut nonnullorum fides à Græco petenda non sit, quemadmodum eorum quæ à Mose aut prophetis scripta sunt, ex Hebraicis petuntur voluminibus: quod facere nonnunquam videtur diuus Hieronymus, & fecisse ante eum Origenes credi potest, atque Apollinaris, vir uterque doctissimus, & Hebraicæ linguæ studiosus. Quoquo igitur te veritas, præsidè adest Græca lingua, operam suam in omnia præstatura: quam si refugas non tam illam reiecisse quam te necessariis admodum rebus fraudasse videre. Atque hæc sunt quæ de Græcæ linguæ vel nobilitate vel utilitate dicenda sese nobis obtulerunt: nimium fortasse multa Latino homini, non enim videor inuidiam veritus quod Latinus apud Latinos ita Græca extulerim, ut pene nihil nostra esse contenderim. Quod non tam laudandi gratia aliena, quam nostros homines admonendi, dictum existimari par est, quippe quum in ea perdiscenda maiores nostri ita laborare sint soliti, ut vix sine illa quicquam se scire putareht. Semper (inquit Cicero) ad meam utilitatem cum Græcis Latina coniuncta. Quintilianus à Græcis incipiendum præcipit. Ouidius quoque inquit,

Nec leuis ingenuus pectus coluisse per artes

Cura sit, & linguas edidicisse duas.

Claudius Cæsar utranque linguam nostram appellare solebat: nec iniuria, quum ita Græcam linguam teneant veteres Romani, ut nihil apud eos differret Græcè an Latinè vel scriberent vel loquerentur. Ennius tria corda se habere iactabat, quod triplicè linguam calleret, Græcam, Latinam, & Oscam. Ouidius, dum in Scythia exularet, atque aduenarum congressum nonnunquam desideraret. Eius, inquit, qui accesserit, siue Græca scierit siue ille Latina voce loqui, certè gratiores usus erit. Nero imperator apud patrem consulem iuuenis adhuc pro Rhodiis atque Iliensibus Græcè verba fecit. Vespasianus Græcis quoque iocis extempora-

libus usus traditur. Ciceronem tam Græcè quàm Latinè declamare solitum, nemo est qui ignoret: eundemque Græcè aliquando Rhodi orasse, quem quum audisset Apollonius, exclamasse fertur, Græcam quoque eloquentiam Romam à Cicerone transferri. Idem quum de temporibus suis Græcè scripisset, Græcorum quorundam hortatu, Græcam omnem nationem à scribendo deterruit. Scripsit insidem de rebus & Pomponius Atticus, qui & cognomentum adeptus creditur quòd Atticam linguam ita referre crederetur, ut natus educatusque Athenis videretur. Quod Theophrasto, homini Græco ac diuinæ eloquentiæ viro, contingere non potuit, quominus à vetula argueretur tanquam non Atticus, sed externus, dum cupit nimium Atticus videri. Bruti Græcas epistolas (quæ adhuc in manibus habentur) & Plutarchus laudat, & Philostratus omnium imperatorum epistolis longè anteposit: & Mithridates quidam regij generis summopere admiratur. Marci quoque Romani imperatoris Græcas epistolas vehementer probat Philostratus. Quàm multi autem ex Romanis Græcè potius quàm Latinè historias scribere aggressi sunt? Albinus meminit Gellius. Luculli Plutarchus. Diui Claudij Græcas historias, præter Suetonij attestationem, citat Stephanus, Græcus autor. Arrianum, cuius de Alexandro Macedonum rege Græcæ extant historiae, & de Epicteti Stoici dissertationibus opus, inter primates Romanos numerat Lucianus, Alianum, cuius multa adhuc Græcè scripta leguntur, Romanum fuisse scribit Philostratus, & (quod maius est) Græcam linguam in vrbe didicisse, ac nunquam excessisse Italia. Germanicum Cæsarem Græca quoque scripisse poemata, autor est Quintilianus. Quin & Græca eius epigrammata adhuc leguntur: nec non Tiberij, Adrianique, omnium elegantissima. Nostra quoque tempestate non defuere qui Græcè scriberent: ut præceptor noster Politiānus, (quem & Ioanni quoque Argyropylo, Græco homini, sæpe admirationi fuisse vidimus) ut vestes Hermolaus, nunquam satis laudandus. Nemini igitur mirum videri debet Græcam linguam adeo à nobis probari commendarique, in qua videam maiores nostros non minus laborasse quàm in Latina: cuius & parentem & altricem illam procul dubio & crediderint & prædicarint: à qua etsi nihil aliud, disciplinæ certe nostræ fluxerint, ut ait Quintilianus. Quem admodum autem qui de parentibus optimè mereri student, non aegrè ferre creduntur si tota eorum dignitas atque existimatio in eos referatur qui non solum fundamenta iecerint suæ felicitatis, sed eò quoque perduxerint, unde illi nunc apud omnes in pretio sint: sic non indignari debet Latina lingua si tota eius gloria in Græcam redundet, omnium bonarum artium magistrā. Quum enim vetus lex sit (ut Aristides inquit) altioribus vniuersam referre gratiam, quoad fieri potest, tantum abest ut me Latina offendere putem, Græca laudando, ut & gratificari me magis existimem Latinæ linguæ, quòd gratiam si non omnem, saltem quam possum, eius (quod dicitur) verbis, illi referam, cui & debere se plurimum & debuisse, semper ingenuè professi sit: quippe quæ nihil vnquam æquè abhorruerit atque ingrati animi vitium. Benignum est autem fateri per quos profeceris, inquit Plinius. Studium autem nostrum hac in re tantum abest ut ostentare in præsentia vobis studuerim, ut vehementer doleam, me non tam hac dicere coactum, quàm sentire ac sequi, veraque quotidie experiri. Neque enim existimetis, me tantum laboris exhaustisse ab ineunte ætate, aliena sectan-

do, ut penè negligerem mea, nisi peruidissem & doctissimorum quorumque exemplo: & veterum testimonij, omnem vim Latinæ linguæ in Græca consistere. Quod quum & re ipsa demum cognouerim, non committendum putavi quominus & vos & singulos quosque bonarum artium studiosos, quantum in me esset, ad eadem adhortarer, animarem, accenderem, ne difficultate rei deterreremini. Tanta est enim illi (quod iam diximus) cum Latinitate coniunctio æque affinitas, ut eadem propemodum utriusque conueniant. Quare non video quid hac in re sit cuiquam pertimescendum, quum nihil penè noui sit offensurus. Sed quod de animis nostris aiebat Plato, reminisci eos, quum essent corporibus obducti, omnium quibus multo antea diuinitus fuissent imbuti, id Latino homini euire credendum est Græca discendi, eadem quasi resumere. quo fit ut non magis præceptore vobis opus esse dixerim, quàm monitratore, qui in memoriam suggerat excitetque Græca veluti vestigia, quæ subobscura tenuique, vestris ingenijs iamdiu reposita conditaque seruantur. Ad quam finem rem Græci fortasse hominis opera commodior quàm nostra: ego verò, ut non negauerim, sua melius Græcos tenere quàm nos: ita affirmauerim, nostra nos melius nosse quàm Græcos: insuperque tam posse nos res illorum perdiscere, quàm illos nostras. Quum itaque Latini docendi sunt Græca, nescio an Græci studium Latinæ sedulitati anteponendum sit. non tam enim intelligendi (quàmquam id quòque) ratio habenda est, quàm explicandi. Quòd si quis pronuntiationis tantum Græcæ studio, eius ad vnguem perdiscendæ gratia, Græcum sibi cupit præceptorem, Quintilianum audiat, præcipientem, non esse dandam operam literis Græcis superstisiosè, ut & plurima oris accidant vitia, & in peregrinum sonum corruptus sermo perdat: sed ita discendam esse Græcam linguam comite Latina, ut neutra alteri officiat, quæ res à Latinis melius quàm à Græcis accipi potest. Si quis autem examissim vtrunque se præstaturum confidit,

—illum mirabor & ipse: Et dicam, montis non eger iste meus. Nos verò operam nostram, quibus ingrata non videbitur, pollicemur, non magis duces præceptoresque professi nos ipsos quàm cemitas sodalesque: quippe qui nullum laborem, nullam molestiam recusaturi sumus: dum vos ita Græcis imbuamini, ut disciplinas inde omnes, quasque libuerit, facillimè adipiscamini: à quibus eò postea perducendi sitis ubi quum fueritis, liceat iam humanam felicitatem (si qua modò est in hac vita) quali manu prehensam tenere: quàm si dimiseritis, vobis ipsi defuisse videamini.

Non est autem cur vos moneam ulterius uti homines esse memineritis, quibus felicitas hæc quæcunque sit, debeatur. nam hoc tam cuius notum esse debet, quàm quòd viuat. Illud potius nostra interest, confirmare vos atque adhortari, ne laborè reformideatis, qui voluptati (quàm in ipso statim limine Græcarum literarum percepturi estis) adeo iunctus est, ut nò magis laborandū nobis esse videatur, quàm voluptati honestissimæ inseruiendum: qua ut ampliore quoque perfruamini, nihil mihi videor omisurus, nihil præteriturus, quod quæri à vobis aut desiderari nouerim: si modò eiusmodi sit futurum quod & nobis quoque non ignoretur. Quid enim literato homine turpius, aut ab humanitate alienius, quàm si aut scisse aut didicisse frustra videatur? Frustrà autem & scit & dicit, qui nec commentando nec docendo cuiquā prædest. Sicut enim in animatibus propriū ac naturale

naturale maximè opus esse censetur procreare tale aliquid quale ipsum est si integrum absolutumque sit: ita erudito homini nihil convenire magis dixeris quàm efficere relinquerèque post se sui simillimos in studiis ac disciplinis: si aut homo fuisse videri vult, aut non indoctus homo. hominem enim hominis causa natum credi par est. Quare neque invidere cuiquam in literis, si iudico, neque suppressere quicquam quod utile futurum existimes aut viucentibus aut posteris. Nam (vt ait Theognis.)

Χρὴ μουσῶν θεράπειν τε καὶ ἀγγέλλον, ἐπὶ θεῶν

Εἰδὲν σοφίης, καὶ φθονεῖν τελευθεῖν.

Ἀλλὰ τὰ μὲν μῦθοι, τὰ δὲ εὐκυνῶσαι, ἄλλα δὲ ποιεῖν.

Τί σφιν χρησιώτατος, μολγος ὁπιστάμενος;

Hoc est,

Musarum interpres, si quid sapientius unquam

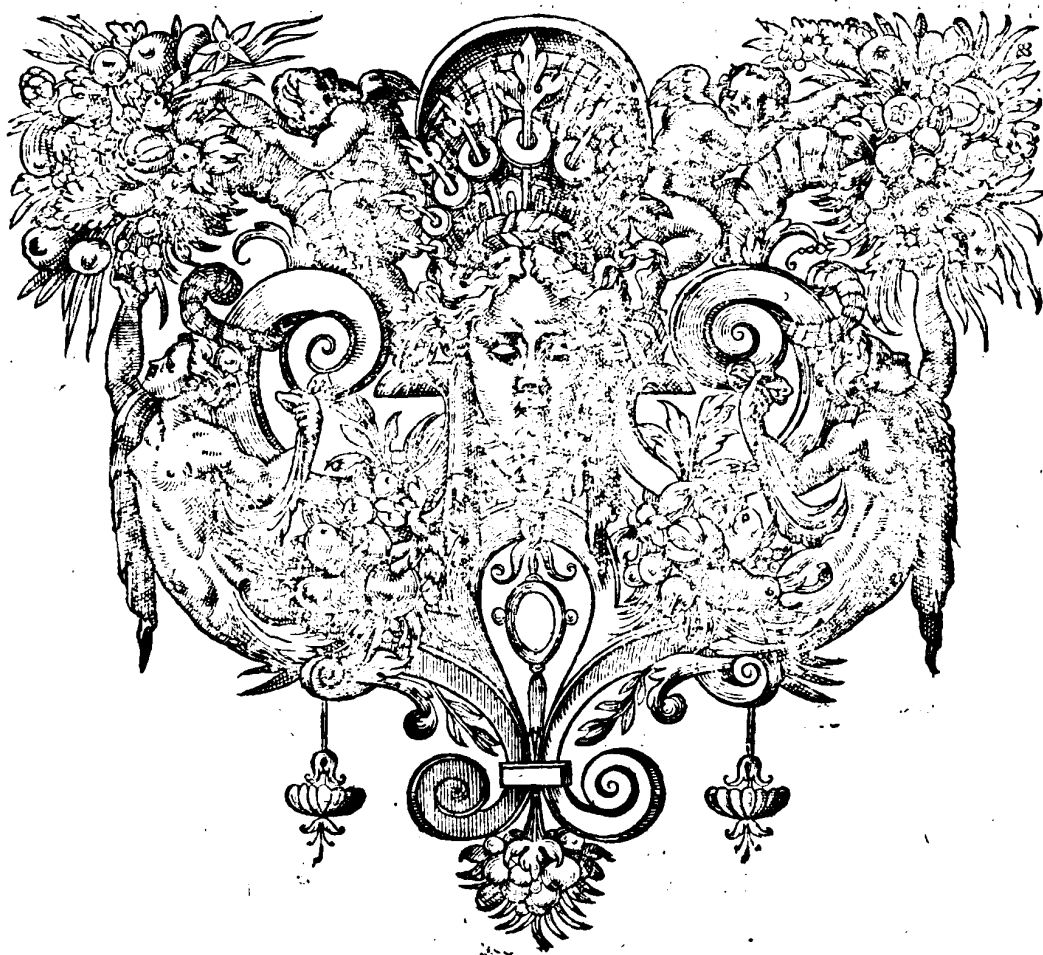
Novit, invidia su procul inde mala.

Nuncque alia inueniat, nunc monstret, plurima condant.

Si solus sapiat, nempe quis usus erit?

Quippe (vt Plato aiebat) non minus ad felicitatem pertinet bonos efficere, quàm bonum esse. ideoque nulli magis idem familiaris se offerre solitus erat quàm cui plurimo vsui esse posset: quamquam se suisque rebus maximè frui valeret. Quod mihi quoque video esse faciendum, in ea præsertim ciuitate quæ non tam potentia atque imperio ipsius sit Italiæ metropolis, quàm quibusvis virtutibus, totius orbis grande specimen atque ornamentum, vel potius naturæ miraculum: quum quæ imperium vitia comitari

solent, non modò ita refugerit vt non inesse possint fugei publicæ, sed ne excogitari quidè. Quare beatè iudico cū quem celsis studio incumbentem degere in ea contigerit: sed beatissimum, quem literariæ facultates exceperint: quū tot præsertim tantæq; vndiq; suppetant affluantq; ad eam rem commoda, vt fingi fortasse plura possint, haberi certè non possunt. Ibi enim vt alia omittā tanta librorum copia, quanta post Gothicam ruinam nunquam fuit, nec veteribus verò Romanis aut Græcis florentibus, in his quæ extant, facile credi par est: quum nouo hoc inuento carent imprimentorum librorum, qui & pulcherri mi iam atque emendatissimi prodire incipiunt, Aldi potissimū nostri opera de quo illud habeo dicere quod de Porphyrio inquit Simplicius, Omnium bonorum nobis autor Aldus. Vobis verò illud mihi videor accommodaturus quod Demosthenes, quem interprete atque summo, Atheniensibus protulit, ferte autem (rogo) æquo animo Græcis me pauculis verbis vos alloqui: ὁ μὲν οὖν πρὸς ὑμᾶς καλεῖται, ὡς ἀδελφοὶ Ἑρετὶ, μόνον οὐ καὶ φωνὴν ἀφ' ἧς λέγει ὅτι ἔρ' ἐν βουλῇ ὑμῶν λόγων ἀπληπτόν ὄντι, εἴπερ ὑμεῖς ἀπὸ τῆς αὐτῆς φωνῆς ἐτε. hoc est, Præfens itaque tempus, ὦ viri Veneti, quasi emissā vocē pronuntiat capessandas esse vobis Græcas literas, siquid de felicitate vestra cogitatis. Nam, vt Virgilianum quoque carmen in vos transferam, Via primā felicitatis (quod minimè remini) Graia pandetur ab urbe. Expergiscimini igitur iam, & capessite Græcas literas, vltro sese vobis offerentes. Dixi.

M. ANTONII ANTIMACHI DE
L I T E R A R V M G R Æ C A R V M L A V D I B V S
oratio, in Ferrariensi gymnasio publicè habita.

N degenda hominum vita, ij qui alicui prodesse conantur, quantopere laudandi sint, spectantissimi viri, non vos præterire crediderim, quum & ingenij acumine & longo rerum usu præstetis, ac doctrina atque prudentia antecellatis. Qui verò publicæ utilitati consulunt, ac non solum sibi, sed & patriæ & amicis ac humanæ societati sese natos arbitrantur, quanto laudum præconio extolli mereantur, itidem vos non ignorare existimauerim. A qua sanè animi sententia quum nec ab ineunte ætate, nec etiam postquam nostra canescere cœpit oratio, vnquam abhorruerimus: nihil commodius, nihil conducibilius atque præstantius in toto vitæ cursu esse duxerimus, nihilque magis ex animo vnquam optauerimus, quàm plurimis benefacere, ac de omnibus pro virili mea (modò daretur occasio) bene mereri: amicorum precibus (quorum beneuolentiæ aliquid recusare, non solum turpe, sed propemodum nefarium videbatur) & cohortationibus huius celebratissimi gymnasij instauratoris Lodouici Bonacioli, viri planè in omni scientiarum & virtutum genere eminentissimi, (cui ex isto hominum flore qui viuunt, paucos admodum pares inuenias) non spe honoris aut gloriæ, cui sapiens quisque semper studuit, nec lucri cupiditate, sed potius quò id quod in animo habebam, re facilius præstare possim, Græcè profitendi publicum munus non inuiti suscepimus. Eo itaque consilio huc accessimus, vt quæ ad communem Græcè discere cupientium utilitatem spectare videntur, diceremus, ac de literarum Græcarum laudibus verba faceremus: non quòd ea dicendi facundia, is verborum ornatus, ea eloquentiæ vis, atque is demum orationis thesaurus & splendor, qui tam magno oneri sustinendo par esset ac tantæ rei dignitas postularer, necnon tot clarissimorum viro- rum conspectus mihi multò iucundissimus mereretur, in me reperiatur: sed vt fretus humanitate vestra, qua erga omnes qui virtutibus innituntur, vti consueuistis, huiusmodi opus aggrediar, ac propositam rem pro tenuitate ingenij mei persequar. Cuius planè tanta est magnitudo atque præstantia, vt nemini vel mediocriter erudito deesse possit oratio, sed in exitu inueniendo maior omnino, quàm in initio inchoando, dicere volenti se offert difficultas.

Tanta est profectò literarum Græcarum, amplissimi viri, dignitas, & tanta dignitati coniuncta utilitas, (quarum notas antiquissimis temporibus, seu Cadmo, siue Danao autoribus, siue Orpheo admonente, Græcos habuisse, memoriæ proditum est) vt ex non solum apud illos qui cæteras gentes atque nationes barbaras appellabant, verùm etiam apud barbaros ipsos maximo in usu fuerint, & ab ortu ad occasum vsque peruasent: quando Druidas Gallorum religiosos in publicis priuatisque rationibus literis Græcis usos fuisse constat: & Romanorum temporibus in Heluetiorum castris tabulas repertas esse lite-

ris Græcis confectas, & ad Cæsarem perlatas, ex historiæ lectione latè admodum pater. Quibus in tabulis ratio confecta erat, qui numerus domo esset eorum qui arma ferre possent: & item separatim pueri, senes, mulierisque. Brachmanas itidem (è quorum numero celeberrimus Calanus ille fuit, & gymnosophistas Indorum sapientes, easdem in usu habuisse, easdem Indorum ipsorum regem Phraotem calluisse, compertum est. Apud Romanos verò quanto in pretio, quanto in honore semper sint habitæ, quum penè eadem à principio cum Latinis fuerint, eas in Latium asserente Nicostrata) etiam me tacente, vel facillimè potestis intelligere.

Nullum enim studiorum genus, quod aliqua sapientiæ luce præfulgeat, nullas prorsus ingenuas disciplinas esse comperio, quæ non è Græcorum fontibus emanauerint: Latinosque in omnibus liberalibus artibus illorum sequutos imitatosque fuisse vestigia. Nam si à grammatica exordiri voluerimus, cuius inuentorem ij qui eam rem diligentius peruestigarunt, Mercurium ferunt: sine qua ad nullem scientiæ gradum peruenire valemus, quum ea duce orationis cõguitatem assequamur, ac ad alias scientias faciles aditus adipiscamur, nōne eam totam à Græcis habere fatebimur? Quid de poetica, quæ tantopere diuinitatis est particeps, vt summus ipse rerum omnium opifex statim penè à mundo, verbo, non manibus condito, sua mytheria per eam literarum monimentis mandari voluerit, dicemus? Quid de oratoria facultate, ac flexanima omnium regina rerum oratione, quæ motus animorum quò vult impellit, loquimur? Quid de dialectica, quæ disserendi artem aperit, verumque à falso segregat, ac nos ad veritatem ducit, sentiemus? Quid de philosophia, legum inuentrice, morum disciplinarumque magistra, quæ bene beatæque viuendi rationes demonstrat, ac diiudicato bonorum & malorum fine, quid fugiendum, quidque expetendum sit, proponit, ad sedandos animi affectus atque perturbationes plurimum valet, naturæ secreta rimatur, rerum omnium causas perscrutatur, humana despicit, cogitansque cœlestia, hæc nostra & exigua & minima contemnit, immortalitatem animæ docet, ac nos Deo optimo maximo (ad summam cuius intelligentiam consideratione nos ducit, quantum homini licet) quàm simillimos efficit, iudicabimus? Quid de medicina, reliquarum artium parente atque educatrice, & altice, quæ vniuersas scientias complectitur, singulas disciplinas cogitatione profecquitur, rerum omnium cognitionem nutritur & continet, ac humanæ vitæ conseruandæ, necnon extincta morbis corpora ab inferis penè reuocandi potestatem habet, rogati respondebimus? nōne hæc omnia nos à Græcis inuatuos esse (nisi ingrati nuncupari velimus) cōfitebimur? quādo ab ipsis & Mathematicas accepimus. Nam arithmetica, reliquarum duce, ex cuius numeris animam creari, ac singula constare Pythagorici sentiebant, & quaternarium numerum (in quo prima solida demonstratio inuenitur) rerum omnium

omnium opificem causamque esse affirmabant, quod ab eo, tanquam à radice atque principio, cuncta dependèrent: ac geometriam, quæ cum superiori adeo connexa colligataque est, ut sine ea haudquaquam videatur posse consistere, quum punctum referatur monadi, linea autem numero binario, ab aliquo ad aliquid, & trinario conveniat superficies: quæ (dum eius lineamentis, formis, intervallis ac magnitudinibus utimur) mare, terras, cælumque metimur, quin à Græcis susceperimus, nemo, ut opinor, vel impudentissimus negauerit. Musicam verò à Mercurio numeris, vocibus & modis inuentam, quam veteres omne continere dixerunt, eo quod eorum quæ sunt, absque symmetria & analogia nihil existat, nec etiam aliquid eorum quæ fiunt, si absque congrua symmetria atque analogia confectum fuerit, unquam bene habeat, siue arte fabrefactum fuerit, seu natura comparatum: siue sensu comprehendatur, seu solius intelligentiæ speculatione percipiatur: quæ duo nimirum in musica (totius harmonia) reperiuntur, ex cuius cognitione harmonicam mundi rationem coniciamus: & item astronomiam, (cuius scientiam Chaldei diuturna siderum obseruatione putantur effecisse) quæ temporum varietates, totius anni ordinem, astrorum influxus, ortus, obitus, traiectiones, motusque stellarum, ac cæli meatus conuersionemque explicat, quid cuique euenturum sit prædicit, Græcorum beneficio (quibus tantum debemus) Latinos itidem habere fatendum est. Nec, mea quidem sententia, vllus adeo perucax, adeo obstinata mentis, duræque cervicis, ac tam peruersi iudicii reperitur, qui aliquo modo id audeat inficiari. Ex quibus omnibus sanè rebus quanta hominibus commoda, quantæ utilitates humano generi, quot honores proueniant, non meum est dicere, quum res ipsa per se loquatur. Ideo non est quod vos (qui incredibili discendi cupiditate ardetis) ad huiusmodi literarum studia, ex quibus maximos

atque vberissimos fructus percipietis, nisi vobis ipsi deesse volueritis, cohortemur. Currentes enim incitare videtur absurdum: quum tantæ (sicut accepistis) dignitatis, honoris, commoditatis, splendoris, utilitatis atque præstantiæ sint, ut vnusquisque qui in bonarum artium studiis proficere exoptat, eas velit nolit cogatur expetere: præsertim quum illis qui eas consequuti fuerint, maximæ præmia non sine nominis celebritate proponantur, amplissimi honores non absque immortalitatis gloria referuentur. Reliquum est, ut demonstrata tantæ rei maiestate, (ex qua, ut intellexistis, innumerabilia mortalibus bona pariuntur, & ad homines confluunt) in ea comparanda operam, curam, diligentiam, industriam ac studium denique meum vobis pollicear. quæ omnia, sine vlla laboris aut temporis intermissione, me libentissimè præstaturum spondeo: nec aliqua in re, quæ in discendo vsui vel commodo esse possit, me vobis unquam defuturum recipio. Quod quum contigerit, Bonacio lo, viro non minori experientia quàm doctrina ornatissimo, ac (ut supra memorauimus) omnibus egregiis animi dotibus atque virtutibus vndeunque reuerentissimo, qui huius clarissimi gymnasij non minus ornamento quàm utilitati semper itudet, mehercule velim referatur acceptum: eo quod ipse omnium vnus procurauerit effeceritque (ne quod verum est inficiemur) ut Græcè profitendi munus obierimus. Ago insuper humanitati omnium vestræ, si non quas debeo, saltem quas possum gratias: ac si obsequendo & de vobis bene merendo gratia referri poterit, eam me quandoque libenti animo cumulatissimè relaturum, affirmare non dubitauerim: propterea quod hodie frequenti ac iucundissimo conspectu vestro, me (quæ vestra est benignitas) ornandum amplificandūque susceperitis. cuius beneficij memoria apud me resideat sempiterna necesse est.

EX CONRADI HERESBACHII

oratione in commendationem Græ-
carum literarum,

EXCERPTA.

SIVE autem autore Iauam, linguæ huius, sicut & gentis, primo fundatore, literarum Græcarum initia è Babylonica illa linguarum orta varietate, atque in Græciam translata, siue temporum iniuria neglectus characterum vsus, & à patribus antè repertus, velut postliminio à vicinis, siue Phœnicibus, siue Ægyptiis (apud quos patriarcharum monumenta conseruabantur) repetitus sit, etiamsi certò non tradatur, tamen alterum probabile videtur, Græcam literaturam non simul cæptam absolutamque. Primi per figuras animantium Ægyptij sensus mentis explicabant: & antiquissima monumenta saxis impressa, literarum inuentores perhibent. Inde Phœnicas, quia mari præpollebant, traditur intulisse Græciæ: huiusmodi gloriæ adepti sunt quasi repperint quæ acceperat. Quippe fama est Cadmum, classe Phœnicum vectum, rudibus adhuc Græcorum populis, artis eius autorem fuisse. Quidam Cecropem Atheniensem & Linum Thebanum, & temporibus Troianis Palamedem xvi. literarum formas, mox alios ac præcipuè Simonidem cæteras repperisse. Quum autem Palamedem ad deos retulisse hoc inuentum testetur Philostratus, & Plato scribat apud Ægyptios se audisse deum quandam coli illic nomine Theuth, qui cum alias artes, tum literas inuenerit: nonnulli ad Assyrios referant: alij denique æternum fuisse literarum vsus: verisimile apparet, sicut Latinæ à Græcis, ita Græcas ab Hebræis mutuas: quod elementorum ipsorum vicina nomina magna ex parte comprobare, contendit Eusebius, Iosephi & Clementis testimonia citans: & sicubi varient, id non mirum in tam diuturno & variarum gentium vsu: quum & Græcas vetustas Cadmeas in tripode incisas, ab his quibus nunc Græci vtimur, etiam discrepare Herodotus referat, & Delphicam tabulam in æde Mineræ Romæ testificari scribat Plinius: quia verò Græci & Latini earum initia ignorarunt, & ad deorum inuenta, sicut alia pleraque, ita hæc quoque retulisse, quum tamen multis antè seculis apud Hebræos fuisse deprehendantur. Porro quum Phœnices & Ægyptios (à quibus literæ primùm in Græciam translata memorantur) è posteritate Cham fuisse constet, iique mox post sortitionem liberorum Noe, pulso semine benedicto Sem, è sua hæreditaria forte ad filios Iaphet migrare compulerint: & postea Israelitæ, duce Iosua, hæreditaria terra sancta recuperata, exactam Chami stirpem alias sedes querere adegerint: quo factum vt profugi vicinas Græciæ regiones occuparint, & illuc artes plurimas & patriarcharum reliquias secum adduxerint: (vti etiam idololatriâ peruersumque per apostatam Cham, eiusque nepotem Nimrod, institutum deorum cultum Græcos Ægyptiis debere proditum est) & ex his fuisse Cadmum & Phœnices eius colonias, quas in Græciam deduxerat, verisimile est: quod si

mul cum deorum portentoso cultu, & hoc literarum bonum è patriarcharum reliquiis attulerunt: atque hinc esse quòd alij Syris, alij Phœnicibus literarum inuentionem acceptam ferat. Syriam autem ac Phœniciam & Ægyptum, Hebræorum fuisse sedes, in còfesso est, apud quos patrum monumenta conseruabantur: & constat Græcos sapientiæ studiosos discendi cupiditate frequentes eo, vt sacerdotes & prophetas audirent, profectos fuisse, (id quod de Orphæo, Musæo, Dædalo, Homero, Lycurgo, Solone, Democrito, Heraclito, Platone, aliisque innumeris memoriæ proditum) & quæ illic didicerant, Græcè tradidisse. Vnde quæ de Chaldeorum, Phœnicum, Ægyptiorumque inuentis prodita sunt à Græcis & Latinis, ea omnia ad Hebræos & patriarchas pertinere certum est: & quæ illi diis suis inuentoribus tribuunt, ea constat longè antè ab Hebræis reperta vsurpatæque fuisse. Cui rei argumentum præbet vini inuentum, quod illi Baccho tribuunt, quum multis antè seculis à Noe patriarcha vitis cultura reperta fuerit, vt rectè post sacram historiam admonuit Lactantius. Ad eundem modum de frugum, medicinæ, aliisque inuentis iudicare licet, quæ omnia ad factitios mortalesque deos retulerunt illi: quum apud Hebræos vetustiores pleraque vsurpata sint priusquam ad Græcos peruenerint. Sed ob id laude sua minimè fraudandi sunt, qui ab aliis inuenta, meliora reddiderint, atque sic excoluerint vt non aliorum sed sua inuenta esse videantur: vt mox latius declarabitur. Græciam autem felicissimam ingeniorum altricem fuisse constat: adè vt appareat, huius vniuersi opificem, & linguarum virtutisq; dispensatorem Deum Opt. Max. hominibus qui secundum naturam optimam regionem nacti, eam etiam linguam voluisse largiri quæ idoneum tradendarum honestarum artium præberet instrumentum, & fida virtutis eruditionisque custos esset. idque *ἡ τὴν Μουσάν* citra controuersiam Græca lingua assequuta. Nam etsi initio rudis & contracta, sic tamen exculta propagataque, vt nulla lingua vel elegantior, vel latius se sparserit: nulla quam non hæc elegantia & copia omnique ornamentorum supellectile superarit: inter omnes tantum emicans quantum ignes inter luna minores. Nam quum linguæ potissimum in hoc diuina dispensatione tributa, vt quæ velis, commodè ac significanter (vt diximus) exprimas: quæ, obsecro, significantioribus magisque appositis vocibus singula declarat quàm Græca? Adè vt non abs re Socrates apud Platonem contendat, Græcorum vocabula imprimis non temerè pro instituentis voluntate, sed naturali *ἐμφύσια* natiuæque perspicuitate rem velut oculis subiicere. Vnde exquisita in Græcis vocibus venus *ἡ εὐφωρία*, Atticus lepos, Musa Attica, Laconismus, & id genus alia singularis cuiusdam appositæque in exprimendo ea lingua venustatis prouerbia pepererunt. Hinc quod grauissimus inter Latinos poëtas, Græcis, inquit, dedit ore rotundo Musa loqui. Adde quòd

de quod & Musas atque adeo deos ipsos aiunt Græco sermone vsuros, si humana lingua uti voluissent. Porro quum septuaginta duæ linguæ numerentur, ex his septem præcipuæ, quas recenset Volaterranus, Assyriorum, Arabum, Ægyptiorum, Hebræorum, Græcorum, Latinorum, Dalmatarumque: tamen nulla ex omnibus his, quæ vel latius sparsa sit, vel præstantiora ingenia nacta sit, vel denique plures honestas disciplinas tradidit. Neque enim solum hæc lingua se continuit ea parte quæ Græcia propriè dicebatur, hoc est Ægeo pelago & Ionio atque Isthmo conclusa: neque ea tandem regione quæ magna Græcia dicebatur: sed præter insulas & peninsulas, amplissimæque regna, Peloponnesum, Cyprum, Rhodum, Cretam, Asiam minorem, Macedoniam, Epirum, Mysiam, Illyrium, Thraciam, Dalmatiam, Syriam, Ægyptum, ob Alexandrum victorem longè latèque complexa est, sed Galliarum Germaniarumque etiam communis est. Nam & Massilia celeberrimum Græcarum disciplinarum gymnasium habuit: & in nobili Cluennium oppido Menianæ scholæ præfectus Græcus rhetor Athenis ortus, teste Eumenio: & Druides, Celtarum sacerdotes, Græco sermone in sacris vsu, additque Iulius Cæsar, Gallos in publicis instrumentis Græcas literas vsurpasse. Britannorum pars quæ Cornubia dicitur, reliquias Græcæ linguæ proficitur. Quid dicam de Germania nostra, in cuius lingua innumera vestigia Græcæ linguæ remanent? & nos obseruauimus aliquando aliquot centurias vocabulorum quæ merè Græca sunt. Postremo neque Scythas à Græca lingua abstinuisse, declarant Anacharsis & alij plerique. De Italia & Roma nihil attinet dicere, ubi Græcorum lingua propemodum ipsa Latina vulgator fuit: & clarissimi scriptores in Italia & media Roma Græcè scripserunt. Siquidem Aulianus (ut scribit Philostratus) Romanus fuit, & Italiam nunquam egressus, & tamen eius extant Græcæ historiæ. Item Plutarchus, Strabo, Dionysius, Appianus, Diodorus, & innumeri alij Romæ vixerunt, & scripta sua illic ediderunt Græco sermone: quemadmodum in Syria & Ægypto Iosephus & Philo Iudei Græco quàm natio uti maluerunt. Græca lingua in ipsa Syria Romanos imperatores facundos habitos, Mutianus testatur apud Tacitum: eosque ad exercitum Græcè loquutos. Adde, imperatores ipsos, non solum Romanos, quos omnes propè Græcè peritissimos fuisse constat, & multorum carmina extant Græca: sed Germani etiam imperatores (quos alioqui quodvis esse solitos nouimus) Græcam linguam calluerunt. De Carolo magno traditur quod Græcos legatos audiuerit, & Græcè responderit ipse. Otho I Imperator in bello quod in Apulia cum Saracenis & Græcis gesserat, insidiis interceptus quum Græcè sciret, eoque sermone veretur, hostes fefellit: ut non animaduertentes eum esse Germanum, facillè pecunia se redimi paterentur. Porro, si linguæ alicuius utilitatem æstimare velimus, quid hac vna communis, quidve vbique ad omnes disciplinas percipiendas vel tractandas vtilius ac magis necessarium? nempe quæ, velut Delphico gladio, ad omnia & vbique uti conueniat: primam quum (ut dictum) nulla gens, nulla schola, nullum virtutis ac disciplinarum emporium, quod hanc linguam, velut commune vtilissimūque organum, non arripuerit. deinde nulla lingua plures vel disciplinas, vel bene viuendi præcepta tradidit, & per orbem transmisit, ac fidelius cōseruauit. Quota quæque plures, eosque clarissimos in omni disciplinarum genere scriptores exhibuit? è quorum scriptis & institutis, cum omnis doctrina liberalis, omnis

historia, omnis sermo elegans sumi possit. Aut quæ tandem lingua vel disciplina, quæ huic colonias non duxerit? quæ indidem, ceu è locupletissimo mercatu, supellectilem non compararit, aut potius, ceu ex vberè artium eruditionisque fonte, riuos non diduxerit? Nam, ut Homerus de Oceano canit, ἐξ ὅλης πᾶντες, inquit, ποταμοὶ καὶ πάντα θάλασσα, καὶ πάντα κρήναι καὶ φρεῖα ταῦτα τὰ νάματα: ita ex hac lingua, veluti quopiam bonorum omnium mari, disciplina, artes, præceptiones, atque adeo ipsa elementa, manarunt. Hinc poetica, rhetorica, dialectica, grammatica, disciplinae quæ mathematicæ vocantur: hinc politica, ethica, therapeutica, physica, theologia, & (ut vno verbo multa conplectar) vniuersa ipsa philosophia, disciplinarumque omnium orbis, quam encyclopediam vocamus, quæ omnes artes Græcos etiam nunc fontes relipsunt, ut ne nomina quidem alia quàm natia & Græca admittant, neque nos aliis nominibus eas agnoscamus: eoque iure se nobis permittentes, ut à fontibus secludi non patiantur. Nam & tota lingua Latina, & disciplinae ea lingua traditæ, ex hac fluxerunt, adque huius ductum se sic composuerunt, ut instar alumne & discipule περικύλου ἐν τῷ πιδαντί: per manu fulciantur ac sustententur, ab illius ductu ne latum digitum discedentes. Id quod à literis, velut ab ovo, ordienti per omnes disciplinas ostendere, non fuerit difficile. Siquidem literæ omnes, vna donatæ atque altera demptæ, inde mutuatur sunt: etiam si iucundissimis illorum caremus, altera, vocali, altera, consonante, quibus nullæ apud eos spirant dulcius. Adde quod nos, vix quatuor literis, illi duabus exprimunt: ut apparet in dictione εἶδος, ἡνδεδυγµα. Scribendo autem & pronūciando (quæ sunt præcipuæ Grammaticæ partes) quàm Græcæ linguæ rudes passim labantur ac sese traducant, satis liquet, quum imperiti Criste pro Christe, Eleison pro Election, & sonent & scribant. Neque minus in etymologiis peccatur, quum innumera nomina (velut exempli gratia, in e primæ inflexionis, & patronymica omnia: item Didō, Sappho, Laches, & id genus similia) citra Græcorum inflexiones vsurpari legitime non queant. Taceo generum rationem, articuli in oratione vim: Quid memorem syntaxeos, figurarum rationes à Græcis pendentes? Taceo quod Nonius Marcellus vniuersa ferè Latina vocabula repetit à Græcis. Sed, ne in elementis balbutiamus, sit fuerit, si perspicuum fecerimus, Latina sine Græcis, quibus superstructa sunt, non posse subsistere: æque ipsis elementorū erèpundiis Græca discentem, operæ pretium facere laborisque compendium parare.

Cæterum ut ad serias disciplinas progrediar, inter quas primas facillè tibi vendicat Poetica, (seu veritatis auctoritatem spectes, siue rerum traditarum utilitatem atque œconomiarum prudentiam) huius & vsus & inuentio Græcorum est. vnde Horatius, poetam formaturus, ad Græcos, tanquam ad certissimos eius artis magistros, relegauit: — vos, inquit, exemplaria Græca Nocturna versate manu, versate diurna. Nam ut cæteros, Musarum & Orpheæ, poetarum antiquissimos, præteream, ex vno Homero, tanquam vniuersæ eruditionis fonte, disciplinarum omnium seminaria hauita, cum per se perspicuum, tum Plutarchus singulari libro contectatum reliquit. neque poetas solum indidem hortos suos irrigasse, sed oratores admirabile illud dicendi artificium figuræque, ac denique philosophos reip. bene viuendi præcepta mutuasce declarat. Neque vel consiliorum vel litium artes, vel similitudines, vel amplificationes, vel argumenta, vel digressiones vllæ, quæ ab illo non sint cō-

monstratz. Quid obsecro tentari potuit quod ab illo in suis poematis non sit excogitatum vel animaduersum? Quæ regio, quæ pugna, quæ formæ, quod remigium, qui denique motus animorum, quæ ferarum figuræ, quas ille cæcus non viderit? quum ita nobis eas depinxerit ut eas quasi videre, quum legimus, videamur? Ac verissimè his succinens poeta Latinus de Homero, *Quicquid sit, inquit, pulchrum, quid turpe, quid visile, quid non, Plenus ac melius Chrysippo & Crantore dicit*. Quibus hoc addere licet summæ laudis loco, singula propemodum verba eius poetæ, quasi apophthegmata esse, & prouerbij loco vsurpari, ut testatur Macrobius. Et an à Latino Homero, aliqui absolutissimus, superatus sit, apud eundem licet intueri, Homerica cum Virgilianis conferentem. Hoc constat, Latinos primarij nominis poetas magna cum laude Græcorum poemata vel transtulisse, vel imitatos fuisse, inopia magis impulsos quàm superandi fiducia fretos. Siquidem Virgilium, Latinorum coryphæum, nemo nescit bonam *Æneidos* partem ex Homeri poetæ transcripsisse, atque in totum se ad Homerum æmulandum composuisse: Georgica ad Hesiodi *ἔργα καὶ ἡμέραι* imitationem feliciter scripsisse: Bucolica impari conatu ad Theocriti facilitatem expressisse, critici fatentur: etiamsi illorum inuentis iam frueretur. Terentius (cui proximus, mea sententia, locus inter Latinos poetas debetur) adde etiã Accium, Cæcilium, Pacuuium: nunquid Menandrum solum interpretantur, vixque leuem illius asssequuntur umbram, iuxta Fabij sententiam? Quanquam in comœdiis aliquid præstitisse Latinos, etiamsi totæ Græcorum myrothecis mutuatz sint, fatendum est: tragœdia certè Græca tota est. Solius enim Senecæ apud Latinos (quod quidem sciam) extant tragædiæ, atque illæ ex Euripide interpretatz. Deus bone quàm non accedit ad illius elegantiam, artificium, ac sententiarum gravitatem! Iam, si utrosque cum alteris conferas, annon reperies omnia Latinorum inuenta, fabularum ingeniosa inuolucra, compositiones illustres, allegorias appositas, affectus acriores, mirandos motus, compositiones significantiores, ac breuiter suppellectilem quandam natiua quadam poetica copia affluentem? E regione apud nos pigriora ferè omnia gratia non solum inferiora, verum etiam à dignitate plerumque & à decore aliena. Quanquam non inficior quin nostrorum poetarum carmina, si rectum legas, venusta appareant & eleganter scripta, atque etiam ut iis nihil melius posse fieri censeas: at si componas & conferas Græca ipsa vnde illa descripta sunt, ac singula consideratè atque aptè iunctis alternis lectionibus committas, comperies vix *Συμπαροισιν τῶν δεικνύων*, ut est in prouerbio. aded iacere ac putere incipiunt Latina, ut quæ Græcorum, quæ æmulari non poterant, luminibus gratiisque obsolescant. Cuius quidam rei apud Gellium, linguæ Latinæ acerrimum censorem requirere iudicium atque exempla licebit, ubi Cæcilij cum Menandri, Virgilij cum Homeri & Theocriti, versus exponuntur, quos ab his mutuati sunt: Diomedis hercle & Glauci arma non dispari magis pretio æstimari possunt. Atque hic mihi Cicero ignoscat, qui Latinos à Græcis sumpta, meliora reddidisse clamat. Sed quis hæc deprehendet? quis aut artificium aut translata aliunde intelligat, nisi huius linguæ suppellectile instructus?

Poeticen excipit rhetorice, cum numerorum & figurarum ornatu, tum structura orationis que filo atque charactere propemodum coniuncta: quæ quum omnia, perinde atque inuentionis & eloquutionis,

ita argumenta & formulæ à Græcis fontibus hauriuntur. Quandoquidem in hac illi sic regnant ut Cicero fateatur hanc Athenis & inuentam & absolutam: siue diuidendi, præparandi rationem, consilium, ordinem, seu affectuum motus spectes, figurarum & troporum picturas, eorum summam omnium apparatus inde fluere videas. Et haud scio quid aliud poetæ oratoresque nostri quàm poelin & oratoriam ciuitate donauerunt Romana: qui, siquid exinuium præstiterint, id ex illorum omniugis pratis, veluti flosculis, decerptis, illorumque virtutum imitatione comparauerunt. Cato iam senex, Græcis alioqui parum amicus, commentarios sibi collegit, è Thucydidis orationibus & Demosthenis, quas in dicendo magno sibi vsui fuisse testatus est. Quid Ciceronem, Latinæ linguæ principem, in eloquentiæ illam arcem subuexit, nisi Græcorum studia, inque iis æmulandis contentio? Nempe qui totum se ad Demosthenis vim, Platonis copiam, Isocratis iucunditatem, Periclis fulmina, Thucydidis maturitatem, neque certè infelicitè, composuisse deprehenditur, beatissima quadam immortalis ingenij benignitate suffragante: adeoque Græcorum studiis operam nauauit, ut se Græcis declamationibus exerceret: Græca vbique cum Latinis coniungens, modò Latina Græcè, modò Græca Latinè vertendo, stilum exercuit. Idemque filio (cui non nisi compendiosissimam fidelissimamque rationem præcipere potuit) faciendum suadebat. Quod si hodie iuuentuti porfueri queat, felicius disciplinæ tractarentur, neque tam exangues ingeniorum venæ existerent. Nihil enim mirum omnes bonas disciplinas iam diu sepultas, cum Græca lingua abolita, tum nullo declamandi exercitio: quæ tamen primaria sunt ingeniorum fomenta in eorum animis qui ad eruditionis aliquem fructum peruenire contendant.

Dialectica, rhetorica germana. quum vtraque alteri coniungenda esset, nostri hanc neglecta prorsus altera, veluti dextra manu, ad meras caussionum stribiligines, aniles rixas, protrexerunt: ut nullum hodie veræ dialecticæ in scholis remanserit vestigium. Quorsum parua (praua dicere debebam) logicalia? quorsum barbara non solum, sed inepta etiam atque inutilia illa quibus iuuentus in publicis gymnasiis oneratur commentaria? quorsum pro Aristotele, Porphyrioque, genuinis & Græcis elegantissimis, earumque artium peritissimis magistris, ineptis & corruptissimis tralationibus uti coguntur? quas quum nec intelligant ipsi professores, tamen miseram iuuentutem ediscere cogunt, ad nihil profuturas. Et tamen ex ipsis fontibus artes hæc facillimè percipi poterant.

Quid de mathematicis loquar? quum peculiare eius artis voces nondum sint Latinitate donatz, neque commodè inopia linguæ Latinæ omnes possint, fit ut identidem harum literarum imperitus in his explicandis intelligendisque offendant: quum vbique occurrant trigoni, tetragoni, monades, triades, diapente, diatessarion, excentrici, syncentrici, epicyclij, eclipses, & eius ordinis tanta turba ut annus deliceret si omnia vel commemorare vel ostendere nitat loca ubi interpretes nos in foedissimos secum errores traxerunt.

Idque non in logicis ac mathematicis solum, sed per totam philosophiam euenit. quæ quum tota sit Græcorum, nos vix facies quasdam ex illorum fontibus hausimus, easque è tam multis transfusas. Interim tamen nostri philosophastri nullis dum vel Græcis vel melioribus literis adolescentes ad philosophiam

phiam veluti *πτερυγίζοντας* solum Alexandri Galli doctrinali, seu communi omnium copizcornu, instructos, statim Icari in morem ad philosophiæ ardua (hoc est ad volandum sine pennis) transmittunt. Cicero, alioqui Græcorum gloriæ æmulus, philosophiam declarat citra Græcam eruditionem neque percipi, neque subsistere. Nam quum apud nos pauca addendum eaque à Græcis desumpta extent digna lectu, (sophistarum enim nugæ & delira commentaria non libet inter philosophiæ scripta referre) apud illos tam copiosa, pretiosa, nitidaque philosophicæ supellectilis monumenta nobis sunt reposita, quæ si in sua lingua legantur, & cum Teutonicis his conferantur, (hoc est quæ in Latinam linguam translata) iure dici poterit quod poeta de examinato Heclore, Hei mihi qualis erat, quantum mutatus ab illo Aristotele & Platone! Nam præter quod parum commodè multa versa, primumque significanter expressa, etiam pleraque prætermissa sunt, quæ non sunt satis assequuti interpretes, nonnulla de suo addiderunt: alicubi obscuriora relinquuntur, quæ subinde lectorem diligenter vel cruciat, vel fallunt: ut cernere licet in libris meteorologicis, & De cælo, ac phylis Aristotelis, vtilissimis quidem libris sed à nostris non intellecti in scholis reiciuntur. De Platone quid dicam? is nili sua lingua legatur, nemo iudicare poterit de illius diuina vel doctrina vel eloquentia: reclamante quadam inexplicabili & copia & suauitate, in qua vir ille in ea lingua supra humanum ingenium dominatur. Quare doctissimus iuuenis Thomas Lupsetus, quum alterna opera Platonem legere mus Lutetia, is subinde versum Platonem, nothum aut Academicam vappam appellare consuevit quoties Latinum cum Græco conferremus: adeo diuinæ illius virtutes extra Græcum sermonem perci nequeunt. Idem de Xenophonte, Theophrasto, Plutarcho, atque cæteris grauissimis philosophis, & doctrinæ castitate & eloquentiæ dotibus admirandis, iudicare licet.

Iam verò ut per cæteras philosophiæ partes progrediamur, iatrice ac therapeutice, naturalis philosophiæ & honestæ & necessaria disciplina, si purè proque dignitate tractetur, certissimè: quæ *σπείρειν τὰ ἀγαθὰ* compendium afferens, sed barbarorum linguæque Græcæ imperitorum scabie eam occupante, Deus bone quam squalida & strigosa reddita, quamque periculosis erroribus & imposturis elegantissima simul vtilissimæque professio deformata est! ubi pro Hippocrate & Galeno, huius artis *κορυφαίος*, & qui citra Græcorum eruditionem percipi non poterant, nescio qui barbari Auerroes & Auicennæ in scholas recepti sunt: quum illi interim multorum instar esse poterant, & reuera Homericæ encomio digni, *ἰατροὶ ἀνδρῶν πολλῶν ἀνταχθῆναι ἄλλων*. Tota enim medicina, sicut & reliquæ philosophiæ partes, à Græcis petita. Idque indicant eius artis pharmacorum, vnguentorum, cataplasmatum, potionum, ceromatum vocabula: item animalium, plantarum, gemmarum, morborum, remediorum, instrumentorum, ponderum, mensurarum innumeræ nomenclaturæ: quæ quum apud nos etiam recepta, circulatorum atque huius linguæ imperitorum abusu detrita corruptaque, non intelligantur, non raro fit ut indocti medici portiones pro caraplastis, & (ut dicit poeta) *φαρμάκων πολλὰ μὲν ὕδα λυγρὰ καὶ ὀδῶνα* ministrent. Id quod designauit quidam, suppositorium, hoc est, pessum, pro pillulis præbens deglutiendum. Et tamen hisce impostoribus non dubitamus vitæ nostræ arbitrium concedere: nempe ut per experimentum mortis agant: quum sit in nulla professione periculum maius: ut de his verè scripsit Plinius. Atqui videmus nunc, Musis bene fortunantibus, ac melioribus literis reuiuiscen-

tibus, quosdam Græcarum litterarum adminiculo fretos, strenuam operam nauare ut hæc disciplina suæ dignitati restitatur: huc iam incumbuntibus Theodoro Gaza, Leonicensi, Manardo, Copo, Ruellio, & aliis plerisque ætatis nostræ *ἀρχαίους*, qui Augur illud barbarorum medicorum stabulum è Græcorum fontibus abluentes, eius disciplinæ candidatos ad ea collinare docent, sine quibus *ἀσκαπὸν τὸ ζῆνον*.

Ad iurisprudentiam (hoc est *νομικὴν*) venio, professionem & amplissimam & religiosissimam, nempe Reip. humanæque societatis ac pacis tuendæ magistratū. Qua arte quū & hæc Academia maximè celebretur, & nos olim, nondum satis politiorum litterarum viatico instructi, ad huius studium perpulsi, atque etiamnum studiorum nostrorum scopum defiximus: ne illotis manibus tam seriæ ac sacrosanctæ artis studium capesseremus, (quæ diuinarum humanarumque rerum, iusti & iniusti notitiam proficetur) Imperatoris consilio admoniti existimauimus satius *παλινδ' ἐρεμῶσι ἢ δ' ἄρ' αὖν γυμνῶν*, ut dicitur in proverbio: & ad vtriusque linguæ studia, veluti ad suauissimas pellices reuerli, tantisperdum illarum consuetudine instructis atque exatiatis liceret cum legitima pro dignitate *σπουδαίῃ*: quum citra illas, nullas seueriores disciplinas exactè tractari posse exploratum sit. Iam verò fat scio esse plerosque sic persuasos, ut existiment ad iurisprudentiæ studia Græcam eruditionem non tantoperè requiri: quos tamen, si me patiēter audierint, bonam spem concipio, sententiam eos immutatos. Primum enim nemo diffiteri potest, iuris nostri originem & reipub. instituendæ formas Romanos à Græcis petitas instituisse. Deinde (ut antè quoque commemoratum, Romanis Græcam linguam familiarem & in deliciis habitam) maiorum gentium iureconsulti, qui iustitiæ magis quam imposturarum ac litium studiosi, quum vtriusque linguæ periti & in omni disciplinarum genere exculti essent, non existimabant quenquam fore tam impudentem qui ad hanc religiosissimam artem accederet, nisi & ipse Græcæ eruditione instructus esset. Vnde subinde è Græcorum thesauris *καίματα* proferunt, quibus vel in respondendo vel interpretando iure vtuntur: non solum voces & sententias Græcorum philosophorum, poetarum, oratorum, tanquam gemmas & lumina orationis, ad res significantius exprimendas, adque propositum probandum insulcientes, sed & epistolas & rescripta Imp. atque aliorum iureconsultorum responsa Græco sermone subinde inferunt. Neque id abs re: quandoquidem iurisprudentiam cum philosophia coniunctam, & Cicero & Vlpianus testantur, nempe politicæ ethicæque portionem esse. Philosophia autem cum suis pedissequis orbem disciplinarum complectitur, quam Quintilianus, vir in iureconsultorum seminario consularis versatus, causis agendis necessariam exigit. Ad hæc iureconsulti communiter fatentur, in causis dicendis philosophorum, poetarum, oratorumque auctoritatem allegandam & recipiendam. Id quod Paulus iurecons. comprobatur: quum Hippocratis auctoritate comprobet, septimo mense partum legitimum nasci. Et Iulianus sequitur Aristotelis sententiam in respondendo, qui tradit quinque simul liberos nasci posse. Emptionis venditionisque contrahendæ modus ex Homero allegatur. Vnde hic Accursius, quantumvis ab his literis alienus, tamen necessitate veritatæque ipsa compulsus, erumpere cogitur: Nota, (inquiens) poetarum & philosophorum auctoritates in causis allegandas. Idque fecisse iureconsultos passim videre licet, suas *l. l.* ex horum scriptis locupletantes: ut cum aliis innumeris locis, tum *ff. de l. l.* ex Demosthene & Chrysippo, &

Theophrasto, item ex Aristotele titulo de vsuris, & Platone, ff. de nundinis l. secunda. Sic tit. de pœnis, animaduersionis delictorum suppliciorumque ratio ex Homeri carminibus petitur, quemadmodum eo titulo capitalium causarum qualitas è Demosthenis sententia fuit. sed quæ loca deprauata lectoribus iudicibusque sæpe imposuerunt. Notaruntque hæc eruditiores litium decidores, ob linguarum meliorumque literarum incitiam capitaliter hallucinatos plerosque. Animaduertunt igitur iureconsulti veteres, non modò lenociniis verborum, sed sententiarum etiam grauitate scaterere literas humaniores: quæ etiam testimoniorum & iudicati non rarò obtineant vim. Solon è septem Græciæ sapientibus vnus, Homeri verbis sententiam suam iudicibus approbasse dicitur: vt videlicet Salamin insula à Megarensibus occupata adiudicaretur Atheniensibus, abdicatis Megareis. Quare non temerè à Iustiniano Homerus omnis virtutis eruditionisque parens celebratur. Et quamquam iureconsultis qui iurisprudentiæ sylvam peruagati fuerint, non est obscurum, leges exactè rectèque intelligere citra Græcæ linguæ peritiam perinde esse ac si quis sine pedibus ambulare tentet: tamen si quis hic mihi ex iis quæ dicta sunt, ἀμαρτυρεῖ credere nolit, hunc ego iubebo mox aspicere ea quæ sunt ante pedes, hoc est ipsa iuris incunabula: & reperiet in ipsa statim iuris diuisione, ius scriptum & non scriptum vocari ad imitationem Græcorum νόμον ἢ θεσμὸν, vbi hæcenus imperitum vulgus ridiculè legit, fono i monoi. Verùm vt hæc leuiora, & quæ §. item pretium, tit. de empt. Et §. i. de iniur. item §. de suis ad l. Aquil. & alia pleraque institutionum loca transiliam, vnum proferam de donatione locum, vbi donationis causa mortis, ratio è Telemachi Homericæ exemplo declaratur, locus hæcenus à paucis dum rectè explicatus: ac primùm (quod equidè sciam) à nobis ex Odyss. libros interpretatus. Id quod celeberrimi nominis iurecons. Claudius Cantiuncula testari poterit: qui ex meo exemplari à me adnotata excepit, atque hinc alij quidam imitati. Quemadmodum & de pub. iud. obscurato loco è Xenophonte lucem addidimus. Vbi Accursius, cum Academicis iubet lectorem ἐπιχρίν, Græcum (inquiens) hoc totum: omite. Sicut aliàs, Hoc Græcum est: (inquit) quod legi non potest. Quid (obsecro) id aliud est quàm cæcum cæco ducatum præbere, & vtrunque in foueam, hoc est in errorem, prouoluere? ô infelicia tempora. At verò ipsas Pandectas, hoc est apothecas, atque aded iuris ciuilibus campos ingressis, Deus bone quàm hic se offerunt multa nostrum institutum comprobantia! Siquidem in ipso limine, hoc est titulo libri, offendere cogitur: ac nec ipsum procemium intelligere poterit Græcæ linguæ ignarus. vbi pro αἰῶ, hircos, loco αἰετῶν, coloritæ, hoc est, prognosis Græcis nescio quæ κλέσθαι & carcinomata, Græcæ videlicet linguæ inopia, supposita atque innata sunt: quibus tamen nominibus Iustinianus iuris ciuilibus gradus distinguere voluit, quæ admodum & hodie Baccalaureorum & Licentiatorum ac Doctorum vocabula recepta sunt: vt totius procemij intellectus ex his vocibus pendeat. Ad eundem lapidem impingitur l. 2. C. de vet. iur. enucl. vbi pro χῆρσι surrepsit nihil nisi, Hoc Græcum est. & mox pro περὶ πύλα, natrix: perinde ac si quis scripturam interpreter piscem. Quid (obsecro) excogitari potuit absurdius: quum tamen totius constitutionis sententia in his lateat vocabulis, quæ de legum interpretatione loquitur. Lib. 5. ff. ex Adriani principis rescripto Græco, parum fideliter verso, Accursius, hircum mulget, & Bartholus ac cæteri cribrum suppo-

nuunt: vtrique aequè inepti, priuatum Atheniensium magistratum, hoc est ἀρχοντα, ad quolibet magistratus referentes, genuinam rescripti sententiam peruertunt: ita vt incertum relinquatur quid sibi voluerit princeps, quum dixerit, n agitratu cognoscere de his rebus pro quibus tutores fuerint. non enim rebus tutores dantur, sed personis. Ad eandem erroris regulam exigi poterunt tit. de appellat. vbi Vlpianus disputat an aduersus principis rescriptum appellari possit: vt si fortè præses aliquis ad Imp. scripserit, atque responsum sit, an hic appellandi locus. Iureconsultus rescriptum Græcum citat. eius tam verba quàm sententia corruptè reddita, tamen oraculi vice leguntur supposititia, explosis genuinis. Nam pro eo quod Græcè, ὅτι ἐν ὑπαρχῇ τοῖς βουλευμένοις ἀπὸ ἀλλήλων ὁρῶντες τὴν ἀμφόρην, horum loco legitur, Prouocare ab enunciatione licentia existit. Ita vt Accursius senserit, ab enunciatione, hoc est à peruerse principi narratis, appellari posse: quum sit accipiendum de eo ad quem prouocamus, & ab ipso rescripto, non autem à quo. ἀντιφάσις enim hic non enunciationem (vt apud Aristot. ἀντιφάσις) significat, sed sententiam & responsum, vt Andreas Alciatus eruditè animaduertit. Succedunt non minoris momenti errata, inter quæ est Eudæmonis cuiusdam supplex ad Antoninum Cæsarè libellus. Tota lex Græco sermone à Volusio Metriano iureconsulto refertur: ex peruersa autem interpretatione Græcæ legis, iuris aliquot professores magni nominis in eum venerunt errorem, vt huius legis testimonio freti, affirmarint imperium maris ad principem Rō. non pertinere: vt alio errore alium trahente, addiderunt, Venetos non esse sub imperio Rom. quum Græca ipsa, si ritè intelligantur, exertè contrarium probet, atque omnem ambiguitatem faciliè discutiant. ἐγὼ δὲ κῶσμον κύριος, ὃ δὲ νόμος, τῆς θαλάσσης. non quòd Imp. non sit dominus maris, sed quòd lege Rhodia iudicet, & non priuata lege. Eiusdem notæ in L. Lucius. ff. de seruit. imb. pr. Bartholi lapsus. nam interpretis imperitia veluti bubulis naribus ductus, nescio quas ἀντιφάσεις comminiscitur distinctiones de concessionibus personalibus, & quæ ad heredem transeant: quum quod Græcè legitur, χαλεκομαίονται, nihil ad heredes faciat. Possem innumera rescripta, epistolas, legesque integras, perinde atque alias Græcas & voces & sententias, commonstrare: nisi ab eruditissimis nostræ ætatis iureconsultis Budæo & Alciato petere liceret, quæ passim per totum corpus in ris sparsa incitiæque huius linguæ deprauata, periculosos errores pepererint, at Græcè peritis perspicua sunt. Cuiusmodi sunt, L. 2. ff. de legib. L. pen. ff. quib. caus. pig. vel hypo L. Ticia, & L. Codicill. ff. de leg. 2. Adde L. cum quis ff. de legat. 3. Item Alex. rescriptum ff. de appell. L. 2. de nundinis. L. septicia, ff. de pollic. Sequole nuncium in L. thais, ff. de fideicommiss. lib. L. natorum, ff. de verb. sign. Postremò totum titulum de excusationibus Tut. Græcè scriptum si Modestinus ipse non fateretur, tamen orationis ductus clamaret, sordidus & incultus, à quodam vtriusque linguæ aequè imperito translatus: quod quiuis faciliè deprehendet (nisi prorsus plumbeo sit ingenio) si cum nitido & culto iureconsultorum stilo conferatur. Ridiculum quàm Accursius hic se torqueat, hesitans è Latine in Græcum sermonem, an contrà, conuersus sit, in omnes formas pueriliter se versans, neque elabi potest. vt taceam voces quæ identidem occurrunt leges peruaganti, non prænitendi tam en momenti: in quibus simul & is, quisquis est, qui Græca interpretanda suscepit, & cum hoc glossatores fædè lapsi sunt, vel perieram ipsa Græca interpretando, vel submotis ger-

notha insuentes. ut in L., ff. de LL. *ὅτι τὸ πλεον :* & in L. obsequare, de off. procons. *ὅτι δὴ μὴ α, κατὰ πλεον, μὴ τὸ πλεον :* & L. athletes ff. de his que no. inf. *ἀραβευταί.* Sub tit. de edil. edi. morborum. Sub tit. de grad. nomina propinquitatis, de verb. significat. omnis generis vocabula Græca occurrunt à iureconsultis citata, in quibus interpretandis ridiculus est Accursius. Vnum proferam è quibus cætera, sicut leonem ex vnguibus, licebit aestimare. Parabolæ inquit medicos esse ab eo quodd multas parabolas habeant & loquaces sint : & Archigerontes, sacerdotes quibus delicta sua in metallum damnati confiteantur. Atque hæc tanta fiducia sui profert (tanquam certus suarum interpretationum) ut quicquid, quantumvis ineptum, in mentem venerit, pro oraculo recipiendum postulet: reuera quod à Thucydide dictum, *τὴν μὲν ἀμαθίαν δραστὲς* efficere; declarans: quum alibi arrogantius iactare non pudeat, nomen tibi Accursio fataliter inditum ab accurrendo iuris tenebris. Equidem affirmare potius ausim, ab accersendis tenebris nominatum. Sed dicet aliquis, de vocibus iureconsultum, sicut nec medicum, esse sollicitum, si de rebus constet. Sed quomodo (obsecro) de rebus constare poterit, si voces quibus res significantur, non percipias? cui tandem diuinare dabitur germanam legis sententiam, si verba quibus ea constet non intelligantur? Annon voces sunt rerum notæ, sicut & scripta vocis sunt symbola? Quorsum attinet iureconsultos tam anxie de vocabulorum significatis disputare? quorsum titulus de verborum significationibus, & de legatis, aliisque passim locis, ubi iureconsulti in legibus & edictis vocum rationes diligentissime explicant. Condonari facile poterat iureconsultis qui in infelicia secula inciderunt, si non ita tersè aut etiam Latine scripserint, quum alioqui in respondendo plerique ingeniosi fuisse deprehendantur: verum qui tanta impudentia bona studia corrumpunt atque conspurcant, quod suam ignorantiam tegant, ij per Nemesium digni sunt, ut à studiosis omnibus lapidibus obruantur, aut certè stercore conspergantur. Eoque maior gratia habenda Budæo, Alciato, ac similibus viris immortali laude dignis, qui hoc Accursianum nobis sterquilinum exportant. Quanquam hic non desunt qui obganniant, non esse has cultiores disciplinas de pane lucrando: hoc est, *ὁδὸν πλεον τὸ ἀγριον*. Certè L. munerum, ff. de muneribus & hono. Arcadij responsum declarat, etiam iureconsulto necessariam esse harum cognitionem: ubi frumenti & olei coemptores, *σιτωναί & ἑλαιωπορεί* appellati, à leguleis explorati, ab eruditis Græcæ linguæ restituantur. Cæterum hic de priori iurisprudentiæ seculo. Italia verò & Roma Gothorum irruptione vastata, imperijque sede Constantinopolim translata, ipsa simul iurisprudentiæ schola eodém commigravit: & quum tota Italia atque adeò Latino orbe exularet, in Græcia seruata est. Imperator autem qui legum exuuias concentrariuit, quanquam analphabetus, tamen quia Græcus ipse, & in Græcia aulam habebat, ac denique iureconsultis vteretur Græcè quàm Latine peritioribus, quorum opera leges descripsit: & quia ad populi vsum eius regionis leges conderet, necesse fuit promulgare sanctiones ea lingua qua populus vteretur. Roma enim barbarorum incurtibus occupata, Beryto terræmotu diruto, sola Constantinopolis & imperij sedes & iurisprudentiæ schola fuit. Hic à Iustiniano, (ut dixi) Græco principe, Græcæ editæ sunt Novellæ, hoc est *νέμει* constitutiones: quas post Pandectarum, Codicis & Institutionum editionem, princeps ille veluti proprias ac absolutum iuris promptuarium per suos consiliarios componi iusserat, Græcèque sermone vulga-

rat. Sed post in Latinum sermonem translata non minus barbarè quàm ineptè, adeò ut sententiam pluribus locis parum assequi queas, hellenismo subolescente. Quum autem alibi Græcum exemplar conseruari dicatur, spes est fore ut propediem in communem studiosorum vsum & magnam reipub. vtilitatem proditum sit. Iurisprudentiæ igitur iam in solis Græcorum scholis versante, factum est ut & Pandectæ & *πῶδες* transferrentur in Græcum, & Institutiones. Pandectarum epitome, quod Romanorum ritus peregrinis gentibus declararentur, explicatius & copiosius in Græcam linguam translata Politianus testatur. Et nos eas è bibliotheca Bessarionis, quæ est Venetiis, exhibitæ inspeximus, & loca quædam decerpimus: futurumque speramus ut aut nostra aut aliorum opera Græcum exemplar Latinis scholis illustratum in lucem propediem proditum sit.

Sed ne diutius vos remorer in iuriconsultorum schola, & veluti in propria arena longius *παρμελαίνω* videar, ad theologiam conscendimus, eamque professionem quæ sacrosancta religionis nobis oracula tradit, atque adeò salutis nostræ summam. Ea verò quum & ipsa Græco vocabulo à verbo Dei appelletur, neque è spinolis quæstionibus, aut vanis sophistarum argutiis, sed ex nouo & veteri instrumento, eque Prophetarum & Apostolorum doctrinis, diuini spiritus dono & inspiratione haustis, reuerenter flagitanda sit: non video quo pacto eam assequaris aut certè pro dignitate tractare, deque ea rectè iudicare possis, si sermonis Græci, quo hæc tradita, rudis sis. Siquidem totum nouum testamentum (quod nobis latum æternæ redemptionis nuncium exhibet, Græcè ab Apostolis & Euangelistis traditum: quibus reliquus totus mundus nihil habet venerabilius. Adhæc, ut in Græcia Christiana fides plurimum propagata, & Christiani primum appellati, ita theologos nobis præbuit ea regio & scripturæ singulari peritia & eloquentia vitæque sanctimonia commendatos. Nam quos tulit, obsecro, ab Apostolorum temporibus vlla lingua vel ætas, quos cum Basilio, Chrysostomo, Nazianzeno, Eusebio, Origene, Theophylacto, Athanasio, Epiphanio, atque innumeris aliis, illisque grauissimis, Græcis theologis conferas?

Aliquanto post.

Porro quanquam declaratum sit, nullas apud Latinos disciplinas citra Græcarum literarum eruditionem exactè tractari posse: idque ita clarè commostratum per omnia Latinorum studiorum genera, ut inficiari nemo possit: tamen non desunt passim in academiis literarum hostes, qui, non dico, muissent apud se, sed publicis etiam decretis ab his linguis deterreant. Quorsum (inquiunt) hæc studiorum nouatio? quid nobis cum istis linguis, iam plus octingentis annis hic non vsurpatis? & tamen hæc ætas nobis ingenia illa præbuit & theologiæ & aliarum professionum columnas? Thomam, Scotum, Bonauenturam: qui ob singularem in scripturis vel eminentiam, vel perspicaciam, doctores sancti, subtile, seraphici, irrefragabiles appellati: item Bartholum, Baldum, Alexandros, Durandos, iuris monarchas. in medicinis Auerroem, Arnoldum de villa noua: in philosophia, Occam, Buridanum, Tartaretum, atque innumeros alios in sua professione celeberrimos viros, qui Græcas literas nunquam attigerint? Quod autem dicunt hanc linguam esse nouam: quid audio? nouæ hæc lingua? quia ipsi eam non didicerunt? quum Græcam constet ante Latinam fuisse, & qua omnes disciplinas traditas, adque Latinos velut è fonte deriuatas, suprà satis demonstratum arbitror. Certè constat, hanc à nostris olim

vsurpatam, & ante bis mille annos Celtas & Germanos hac lingua vsos, cum in reliquis ferè rebus, tum priuatis rationibus & tabulis, Cæsar ostendit Comment. belli Gallici. Nihil olim apud Romanos referebat, Græcè an Latinè loquereris, quum Romanorum literæ in fastigio essent: & Claudius Cæsar utrâque linguam, nostram appellare solebat: qui & ipse Romanus Græcas scripserit historias, quas citat Steph. *ἡ πλεον* Imò & Romæ natos, neque Italiam egressos, Græca monumenta reliquisse. Adde, Gallos & Germanos hac lingua non modò in scholis, sed publicis administrationibus vsos: vt de Carolo & Friderico Imp. Inque nostra lingua tam multa eius linguæ vestigia extare, suprà adinonitum. Et hinc est quòd Quintilianus (qui viginti annis iuuentuti instituendæ præfuit) Græca cum Latinis non solùm coniungenda celsit, sed à Græcis etiam auspicari, quem morem sua æra e durasse, T. Livius lib. 9. ab vrbe, narrat. Et Pontifices atque Imperatores huc respexerunt, quum decretis, privilegiis ac stipendiis harum linguarum professores in publicis scholis instituerunt. Porro quòd æra hæc aliquot seculorum præclara tulerit ingenia ex omni scientiarum genere, non disiteor: attamen longè futuros absolutiores si in feliciora secula incidisset, & huius linguæ præsidio adiuti fuissent. Negare enim non possumus quin plerique fœdè huius inopia lapsi sint: & haud dubiè longè rectius & elegantius sua quique scripta tradidissent, si Græcorum literis exornati fuissent.

Paulo post.

Sunt & alterius classis harum literarum impugnatores Suffeni, qui etsi sciolis & rhetoricaltri videri velint, & Latinæ linguæ deos se existimantes: id inde est quia vident huius linguæ peritos præferri, literasque felicius tractare: vulpeculæ instar *ἑσπικα*, quæ, quum pira in arbore assequi non poterat, insipida cauillabatur, ad eundem modum & his literis destituti, & tamen erudituli videri volentes, vndeunque fugillandi captant occasionem: acutè se & valde falsè impetiisse itudia rati, quoties vel Græculos esurientes per contumeliam appellent: vel illud *ἡ γὰρ φύσις*, ex poeta, in Græcorum mores iactent. Mirum autem quàm sibi Ciceroniani videantur, quando illas ex oratione pro L. Flacco calumniæ tabellas proferunt. Cæterùm donemus, quod Cicero testatur, Græciam à veteri illa, quæ gloria, opibus & imperio floruerit, degenerasse: fuerintque seruiente Græcia, tales aliquot Græculi, vel leues, vel turpiter quibuslibet quæstibus expositi, quales taxat poeta, & Lucianus notat in libello *ἡ δὲ τῆς δὴ μὴ σὺν ὁμολογίᾳ*: an ex illis decet vniuersam gentem æstimare, aut linguam execrari tam multis modis vtilem? Peruersum per Nemecin eertè iudicium. Quin pro his producit Agesilaos, Socrates, Phociones, Aristides, & innumeros alios, vitæ continentia morumque grauitate insignes: & totidem quot apud Romanos, qualescunque virtutes spectes: adco vt Plutarchus in *ἡ δὲ γὰρ φύσις* non dubitauerit cum Romanis præstantissimis Græcos modò & virtute non inferiores opponere. Quòd si paulatim veterum morum seueritas vnà cum imperio declinauerit, vt est rerum vicissitudo, vt nihil vsquam stabile: quid mirum? quum idem hodie liceat cum in aliis gentibus tum in Romanis desiderare, si cum veteribus comparas.

Paulo post.

Quòd si Græcis voces sunt ad quamlibet rem significandam, etiam parum pudicam, appositæ, sunt in eadem lingua quæ sacrosancta mysteria eadem dexterritate exprimant. Quare non vitium hoc, sed laus est linguæ, posse significanter & viuam rem exprimere, quo dono si quis abutatur, id non linguæ, sed abutentis vitium. Quòd si ea omnia abicienda essent, quæ in abusum rapi possunt, ipsa clementia tollere e medio necesse foret. Neque Græci solùm blandimentibus verbis vtuntur, verumetiam Latini Corculum meum & suauium, animula vagula, blandula, dicere. Quòd si quis re per se non inhonesta, a se a lobscentiam abutatur, impari hominis, non linguæ, morbus est. Romanis antiquam seueritatem obtinentibus, Græcorum elegantia, luxur videbatur: nunc mirum si Cicero, Græcis alioqui parum popularis, quòd causam suam, hoc est Latinæ linguæ eminentiam, commendatorem redderet, Græcorum fidem uioreque eleuarit apud suum populum, quo nullum nomen presentius duceret, palpando, atque linguam, cuius ipse princeps fuit, velut sinia suos catulos touere? Non imineritò repetundarum (vt testatur Hieronymus) atque adeò ingratitude a Græcis accusatus Cicero: quum ipse fateatur præclara illa ingenij ornamenta, philosophiam & oratoriam facultatem, a Græcis accepisse, atque Athenas inuentices vocet omnium doctinarum: in quibus summa dicendi vis & inuenta & perfecta sit: neque quenquam vel in philosophia vel alio quouis eruditionis genere citra hæc literas posse quicquam laude dignum præstare. Cuius rei fidem maiorem facit, quòd filium, quem vnice diligebat, Athenas miserit, vt suo exemplo Græca cum Latinis coniungeret: idque non in philosophia solùm, sed in dicendi quoque exercitatione. Vnde satis liquet, Ciceronem in hac causa perinde atque in aliis quibusdam, non ex animo, sed contra conscientiam testimonium plerique scripsisse. Neque dubium quin si Græce linguæ, vt Latinæ & a se illustrata, patrocinium suscepisset, aliis vsus fuisset argumentis, & diuersa longè protulisset. Verum enimvero quum Latinam, etiam (si diis placet) Græca locupletiores facere contendat, & ostendere, Græcos voce qua inepti significatio exprimitur, carere: hinc quàm fuerit æquus facilè intelligunt qui Græcè norunt: quum eam significationem non semel exprimant, & vocabulis oppidò quàm appositis. Id quod eruditè simul & copiose declarat vtriusque linguæ aniles Guillelmus Buæzus. Quòd si donetur Græcos eo vocabulo carere, non tamen ex hoc protinus conuinceretur, Græcam linguam ieunam esse, & Latinam Græca copioziorem: si expendamus quàm multa sint quæ quum Latinè dici conimodè non queant, Græcis vocibus ceterimus: vt liquidius antè demonstratum.

Paulo post.

Iacebant logicæ disciplinæ cum mathematicis: philosophia omnis obscurata, hac lingua semel subiecta: medicina cum iurisperitencia, poetica simul & historica: breuiter omnes disciplinæ & monumenta ingeniorum sic barbarorum commentis conspurcata fuerant, vt, nisi hæc lingua reuixisset, ad solidam eruditionem perueniendi nulla spes affligeret. &c.

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Une ou plusieurs pages ont été volontairement omises ici.

Η ΣΙΟ ΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

HESIODI ASCRAEI OPERA

ET DIES.

ΟΥ Σ ΑΙ Πιερίδων αοιδῶν καὶ

οὐσας,

Διὸς δ' ἐνέπνευε σφέτερον πα-

τὴν ὑμνεύουσιν.

Οὐτὶ δὲ βροτοὶ ἀδφες ὁμῶς ἄ

φατοὶ τι φατοὶ τί,

Ρῆτοί τ' ἀφρητοί τί, Διὸς μεγάλου

ἔκπν.

Ῥεῖα μὲν γὰρ βεβαίαι, ῤεῖα δ' βεβαίοντα χαλεπῆς

Ῥεῖα δ' αἰεὶ ἥλον μινύσει, καὶ ἄῤλον αἰεῖν.

Ῥεῖα δὲ τ' ἵδμεν σκολιὸν καὶ ἀγέμορα κέρφει

Ζεὺς ὑπερβυμπτής, ὅς ἑσθ' αὖτα δόματα γαίης.

Κλῶδι γὰρ αἶαν τὰ δίκην δ' ἰδμεν δάμνασθαι.

Τῶν δ' ἐγὼ δὲ καὶ Πέρσῃ ἐπὶ τοῦτο μινύσσω.

ΟΥ Κ ἀρεμῶν ἔλιν ἐξιδὼν ἥρω, καὶ ὅτ' ἔτι γαῖαν

εἶσι δυνάμει μὲν καὶ ἐπαύροισι νομοσας.

Ἡ δ' ἐπὶ μακρῇ δὲ αἰδῶνι δομῶν ἔχουσιν.

Ἡ μὲν γὰρ πολέμων τε κέρφει καὶ ὅπως οὐκ ἔλπει.

Σχετλῶ οὐκ ἔλπει φίλῃ βροτοῖς, ἀλλ' ὅς ἑ ἀέγχευ.

Ἀδανάων βουλῶν ἐπὶ πῶς βαρύνει.

Τῶν δ' ἐπὶ τῶν ἀρεμῶν μὲν ἐκίνατο νύξ ἑρεβόν.

Θῆκε δὲ μὲν Κρονίδης ὑπὸ ζυγῶν αἰδέει ναιῶν.

Γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι πολλοὺς ἀμύνει.

Ἡ τὴν καὶ ἀπάλαμον ὅρ' ὁμῶς ἐπὶ ἔργῳ ἐκίρει.

εἰς ἑτέρῳ γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργῳ χαρίζων.

Πλούσιον, ὅς σπῶν δ' ὅτ' ἀέγχευται πῶς οὐκ ἔλπει.

Οἶκόν τ' οὐ δέχεται. Ζηλοὶ δὲ τε χεῖρονα χεῖρων.

εἰς ἀφρονὸν ἀνύδοντ' ἀγῶνι δ' εἰς ἥδ' ἐβροτοῖσι.

Καὶ καραμῆς καραμῆς κότες, καὶ τέκτορι τέκτων,

Καὶ πλωτὸς πλωτὸς ὅπως οὐκ ἔλπει, αἰνῶς αἰνῶς.

Ὁ Πέρσῃ, οὐ γὰρ ταῦτα πῶς οὐκ ἔλπει δυνάμει.

Μὴ δ' ὅς εἰς χαλκήρεος ἀπ' ἐργῶν δυνάμει ἐρύκει.

Νείκεα ὅππῃ δύνει, ἀγῶνι ἐπακούει ἐνταῦθα.

Ὡρὴ γὰρ τ' ἐλγῆν πῶς οὐκ ἔλπει, ἀγῶνι τε.

Ὡς πῶς βίβει ἐνδὸν ἐπὶ τανύς καὶ τακτεῖται.

Ὡς πῶς, τὸν γαῖα φέρει, ἀνιμῶν τε ἀκτῶν.

Τοῦ καὶ κορεσθῆναι μὲν, νείκεα καὶ ὅπως οὐκ ἔλπει.

Κτῆμα δ' ὅτ' ἀλλοτρίοις, οὐδ' ἔτι δυνάμει ἐστὶν.

Ὡς πῶς, ὅτ' αὐτὸς δὲ φέρει, οὐκ ἔλπει νείκεα.

Ἰδμεν δὲ δικῆς, αὐτὸς δὲ Διὸς εἶσιν αἰεταί.

Ἡ δὲ μὲν γὰρ κλῆρον ἰδμεν, ἀλλὰ τε πολλὰ.

Ἀρπάζων ἐφόρει, μέγα κινδύον βασιλῆος.

Δωροφάρμα, οἱ τῶν δὲ δικῆς ἐδύλοισι δικῆς.

Νήπιον, οὐδ' ἴσμεν ὅπως οὐκ ἔλπει πῶς οὐκ ἔλπει.

Οὐδ' ὅτ' ἐν μαλαχῇ τε καὶ ἀσποδῇ μὲν ὄνειρος.

Κρύψαντες ἔχουσιν θεοὶ βίην ἀνδράποισι.

Ρῆτοί γὰρ καὶ καὶ ὅτ' ἡματι ἐργασίῳ.

Ὡς τε σὺ καὶ ἐν σπῶνι ἔχον καὶ ἀγῶνι ἐόντας.

Ἀλλὰ καὶ πῶς οὐκ ἔλπει, οὐκ ἔλπει καὶ ταῦτα.

Εργῶν βοῶν δ' ἀπολοῦσθαι καὶ ἡμῶν ταλαρῶν.

VS. A. Pierides, carminibus cele-

bres,

Adeste, Iovem narrate, vestrum pa-

trēm cantantes,

Per quemq; sunt mortales viri cēlebres

pariter, atque obscuri,

Gloriosiq; & inglori, Iovis magni con-

silio.

Facile enim extollis, facile verò elatum dēprimis.

Facile insignem minuis, & obscurum auge.

Facile quoque corrigit pravam, & superbū attenuat.

Iupiter altitans, qui supremas adēs incolit.

Adsis videns, audiensq; tollē verò moderare leges

Tu ego autem Persa vera loquar.

Non vixitque unum est contentionū genus, sed in terrā

Sunt duo, alteram quidem laudaverit prudens:

Alterā verò culpāda est, per diversa autem animū trahunt.

Nam hac quidem bellūque malum, & licet augeat,

Perniciosa, nullus hanc amat mortalis: sed necessitate

Fatalis quadam contentionem colunt gravem.

Alteram verò (nam priorem genuit Nox atra)

Posuit quidem ipsam Saturnius atque, aethere habitans,

Terræ, in radicibus, & viris longē meliorem.

Hac etiam interitum, tamen ad laborem excitat.

In alterum enim quispiam respiciens, opere vacans,

Dimittit, qui propter arare atque plantare;

Domumq; bene instituere: amulatur sanē vicinū vicinus.

Ad opes contendentes: bona certē contētio hac mortalibus.

Et figulus figulo succenset, & fabro faber:

Et mendicus mendico invidet, cantorq; cantori.

O Persa. Tu verò hac tū reponē in animo;

Neque malis gaudens contētio animum tuum ab opere ab-

ducit.

Lites spectantem, forique auscultatorem existentem.

Tempus namque parvum est luvumque forique;

Cui non sit victus domus animas repositus,

Tempestivus, quem terra feri, Cereus manus;

Quo satius, lites ac rixam moneas

De facultatibus alienis. Tibi verò nō amplius eris iūvenis:

Sic faciendum. Sed rursus discernamus litem

Relis iudiciis, quæ ex Jove sunt optima.

Nam nuper quidē patrimonium divisiimus, sed sanē multa

Rapiens ferebas, valde demulcens reges

Donueros, qui hanc litem volunt iudicare.

Sed, neque sciunt quanto plus dimidium sit totis;

Neque quam magnam in malis & asphodelo bonum.

Occultum enim habent dū victum hominibus:

Facile enim aliquis & el vino die tantum operatus esset;

Ut in annum quoque satis haberet, otiosus etiam.

Statimque temonem quidem super sumum poneret,

Opera verò bonam cessarent, malorumque lat-

Nullus for-
tunæ suæ
sibi fabet
est: sed
Deus bo-
na omnia
hominib.
suapte ar-
bitrio im-
peratur.
x. v. a. 38.

Homines
invidi as-
fectus.

Noti ve-
teres infu-
sissima
quæque
tribuebat:
x. v. a. 38.
Honesta
emulatio
sterilem
vitam no-
stram esse
non pati-
tur.
Miseræ
emulatio:
pauperis
in paupe-
rem.

Ex litium
studio non
nisi rei no-
stræ dispē-
dium exci-
tatur.

Hinc ipso
magistra-
tus Deo
vel ipse
Deus in-
fatis indi-
getur.
x. v. a. 38.
Hic ubi
lang. an-
tem vitam
degre-
ssum per
inuitas
degre-
ssum
intemest.

f

*Sed Iupiter abscondit, iratus mente sua,
Quia ipsum decepit Prometheus versutus.
Quocirca hominibus paravit ista mala.*
Magnis sudoribus visus nobis est compa-
randus. *Abscondit verò ignē. Quem rursus quidem bonus Iapeti puer
Surripuit ad hominum usum, sive à consulo,
In caua ferula, clam Ioue fulminibus gaudente.
Huncq; indignatus affatus est nubicognus Iupiter:
Iapetionide, omnium maxime versute,
Gaudes ignem furatus? quòdquo animum meum deceperis?
Id tibi que ipsi magnum erit malum, & posteris.
Vnius obnoxam totum humanum genus plebs voluit Deus.
Ipsis namque pro igni dabo malum, quo omnes
Se oblectent animo suum malum amplectentes.
Sic ait, risitq; pater hominumq; deorumq;
Vulcanum vero insignem iussit, quam celeritè
Terram aquae miscere, hominibusq; imponere vocem,
Et robur immortalium verò dearum faciem referre
Virginum, pulchram formam, peramabilem. at Minervam,
Opera docere, ingeniosam telam texere.
Et gratiam circumfundere capiti, auream Venerem,
Ei desiderium molestum, & membra fatigantes curas.
Imponere verò caninamque mentem, & furaces mores
Mercurium iussit, nuncium Argicidam.
Sic ait, illi autem obtemperarunt Ioni Saturnio regi.
Moxque ex terra finxit in chytis utrinque Claudus
Virgini verecunda similem, Iouis consiliis.
Cuius verò & ornauit dea glaucocula Minerva.
Circum verò Charitēque dea, & veneranda Suada,
Monilia aurea posuerunt corpori ipsam porro
Hera pulchricoma coronarunt floribus vernis.
Omne verò illius corpori ornatiū adaptauit Pallas Minerva.
A pectori sane nuncius Argicida
Mendacia, blandosque sermones, & dolosos mores.
Indidit, Iouis consiliis graui strepi, sed vocem utique
Imposuit deorum praeo. appellauit autem mulierem hanc
Pandoram: quia omnes caelestium domorum incole
Donum contulerunt, detrimentum hominibus curiosis.
At postquam dolum perniciosum & inuitabilem absoluit,
Ad Epimethea misit pater in chytum Argicidam,
Munus ferentem deorum celerē nunciū, neque Epimetheus
Cogitauit, ut illi praeceperet Prometheus, ne quando munus
Susceperet à Ioue Olympio, sed remitteret
Retrò, necubi mali quippiam mortalibus fieret.
Verum ille suscipiens, cum iam malum haberet, sensit.
Primigenij hominum status descripio. *Prius namque in terra vivebant familia hominum
Omnino absque malis, & sine difficili labore,
Morbisque molestis, qui hominibus senectam afferunt.
Mox enim in afflictione mortales consenscunt.
Sed mulier manibus vasis magnum operculum dimouens,
Dispersit, hominibus autem machinata est curas graues.
Sola verò illic spes infracta in pyxide
Inus manus, doli sub labris, neque foras
Euolauit, prius enim iniicit operculum doli,
Aegiochi consilio Iouis nubicogi.
Alia verò innumera mala inter homines errant.
Nam plena quidem terra est malis, plenumque mare,
Morbi autem hominibus tam interdiu quam noctu
Ultrò oberrant, mala mortalibus ferentes,
Tacuē nam vocem exemis consultor Iupiter.
Sic nusquam licet Iouis mentem euitare.
Ceterum si voles tibi sermonem exponam
Belle ac scienter: tu verò precordius imponito tuis.
Primi saeculi descripio in quo beate vitae typus. *Ut simul nati sunt dii, mortalesque homines,
Aureum quidem primum genus diuersiloquentium ho-
minum
Dij fecerunt, caelestium domorum incole.
Is quidem sub Saturno erant, cum in caelo regnaret.
Sed ut dii vivebant, securo animo praediti,
Plane absque laboribus & erumina: neque molesta
Senecta aderat, semper verò pedibus ac manibus similes
Delectabantur in conuiuiis, extra mala omnia.***

Αλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε, χολωσάμενος· φρεσὶν ἥσυχας,
Ὅτι μιν ἔξαπατήσιν Περμηνίδης ἀγκυλομήτης.
Τούτῃκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν εὐμάρτο κλέδα λυγρὰ.
Κρύψε δ' ἔτι τὸν ὡς αὖτις εἰς παῖς Ιαπετῶν
Ἐκλεψέ· ἀνθρώποισι δῖος ὦρ' ἀμύχαντος
Ἐν κοίλῃ παύσθη, λαδὼν Δία περπικέραννον.
Τὸν δὲ χολωσάμενος· προσέειπεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
Ιαπετῶνιδῆ, παῖτ' ὅν περ μὲν δαίειδ' εἶδες,
Χαίρεις πύρ κλέψας; ἔμεας φρένας ἢ ἄσποπύσας;
Σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῦμα χ' αἰδράσιν ἐσομύχισσι.
Τοῖς δ' ἐγὼ αὖτ' ὅτι πύρ εἰς δῶτο γέγον' ὅτι καὶ ἅπαντες
Τέρεσθαι χ' ἔμελλον, εἰν γέγον' ἀμύχαντωντες.
Ὡς ἔφατ'· ὅκ δ' ἐλάσσει πατὴρ αἰδρῶν τε θεῶν τε.
Ἡεσεν δ' ἐκέλευσε· περικλυτὴν στήθεσσι
Γαῖαν ὤρ' ἐφύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου στήθεσσι αὖτις
Καὶ δῖον· ἄθανάτους δ' ἑταῖς εἰς ὅπ' εἰσέκειν
Παρθενίγας καλὸν εἶδες ἐπὶ κρατὶ· αὐτὰρ Ἀδύμην,
Ἐργα δι' ἄσποπύσας, πολυδύδ' ἀκλόν' ἰστὸν ὑφάειν·
Καὶ χραὴν ἀμύχαναν καὶ ἀλλ' ἄσποπύσας Ἀφροδίτῃ,
Καὶ πόσιν ἀργαλέον, καὶ γυροκορεὺς μελεδόντας·
Ἐν δ' ἐμὲν κλέπτειν τὸν νόον, καὶ ὀπίκλωπον ἴδους
Ἐρμείῳ ὑψοῖα δέχεσθαι Ἀργεϊφόντῃ.
Ὡς ἔφατ'· οἱ δ' ἐπὶ δῶτο Διὶ Κρονίῳ ἀνὰ πῆ.
Αὐτίκα δ' ἐκ γαῖας πλάσσει κλυτὸς Ἀμφιγυγίς
Παρθένην αἰδομένην καλὸν, Κρονίῳ δ' ἔφ' ἐβουλά·
Ζῶσε δ' ἡ κόσμος διὰ γλαυκῶπις Ἀδύμη·
Ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτες τε θεαὶ καὶ πάντ' ἅμα Πεισὶς
Ὀρμῶς χροστίους ἐδῶκεν χροστί· ἀμφὶ δ' ἑταῖρα
Ὡς καὶ γλαυκῶπις θεὸς αὖτις εἰσαέειπεν·
Πάντα δ' οἱ χροστί κόσμον ἐφύρμισεν Πανδρὰς Ἀδύμην.
Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι δέχεσθαι Ἀργεϊφόντῃ
Ψάλλει δ' ἀμύχαναν τὸν λόγον, καὶ ὀπίκλωπον ἴδους
Τελὲς, δῖος βουλῇ βαρυκτύπῳ· ἐν δ' ἄρα φωνῇ
Θῆκε δῶτο χροστί, σέμνην δ' ἑταῖρα γυναικί·
Πανδρῶν, ὅτι πᾶσι τὸν ἐνὶ στήθεσσι δῶματ' ἔχοντες
Δῶκεν ἐδῶκεν, πᾶσι δ' ἀνδράσιν ἀλφειστῇ.
Αὐτὰρ ἐπὶ δῶτο αἰτῶν ἀμύχαναν ἔζετέλεσσαν,
Εἰς Ἐπιμηδία πέμπει πατὴρ κλυτὸν Ἀργεϊφόντῃ
Δῶκεν ἄγοντα, δῶτο τὰχὺν ὄρη· ἔχον δ' Ἐπιμηδῆ
Ἐφρασαδ' ὅς οἱ εἴπει Περμηνίδης μύποτε δῶκεν
Δέξαται παρ' ἑλπίος ὀλυμπίου, ἀλλ' ἔσπευκεν
Ἐξοπίσσω, μῆτιν τι γέγον' ὄντοισι φησύναι.
Αὐτὰρ ὁ δέξας ἑμὲν, ὅτε δὴ καλὸν εἶχ' ἐκείνου
Πεῖν ὡς δ' ὅς ὥσπερ ὅτι γέγον' ἐφ' αὐτῶν
Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῦ πόνοιο,
Νούσων τ' ἀργαλέων, αἰτ' ἀδράσιν γῆρας ἔδωκεν.
Αἶψα δ' ἐν κακότητι βεστοὶ κατὰ γῆρας κοῖται.
Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πῖδον μέγα πῶμα ἀφγούσα
Εὐσείδασ'· ἀνθρώποισι δ' εὐμάρτο κλέδα λυγρὰ.
Μοῦνη δ' αὐτῇσι ἑλπίς ἐν ἀρρήκτοις δῶμασιν
Ἐνδον ἔμμεν, πῖδον ὑπὸ χεῖρεσιν, οὐδ' ἐδράζε
Ἐξέπει· σέθεν δ' ἐπὶ μετὰ πῶμα πῖδοιο,
Αἰγίῳ βουλῇσι δῖος νεφεληγερέτα.
Ἀλλὰ δ' ὡς μετὰ λυγρὰ κατ' ἀνθρώποις δῶκεν,
Πλεῖστον δ' ὡς γαῖαν κακῶν, πλεῖστον δ' ὡς δαίμονα.
Νεφροὶ δ' ἀνθρώποισιν ἐν πῖδον ἡδ' ὅτι νυκτὴ
Αὐτῶματοι φοιτῶσι, κατὰ δῶτα ἵσι φέρονται
Σιγῇ, ἐπὶ φωνῇ ἔχειτο μῆτις Ζεὺς.
Οὕτως ἔπει ποὺ ἐξὶ δῖος νόον ἔξασαδ' αἶμα.
Εἰ δ' ἐδέλει, ἐπὶ τῇ τοῖ ἐγὼ λόγον ἐκακοφύσσω
Εὐ καὶ ὅτι καμῶν· οὐδ' οἱ εἴσι φρεσὶ βάλλει σῆσιν.
Ὡς ὁμῶς γέρας αἰσὶν δῶτο δῶτα τ' ἀνθρώποις,
Χροστίων ὡς σέπεται γῆ· καὶ μετὰ πῶμα ἀνθρώπων
Ἀθάραται πῶντων ὀλύμπια δῶματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν δὲ Κρόνον ἥσαν, ὅτ' οὐρανὸν ἐμεσάσασα·
Ὡς τε δ' ὅτι δ' ἐζῶν, ἀκλὴς δῶμαν ἔχοντες,
Νόσφιν ἄτερ τε πόνον καὶ ὄλ' ὅτι π' ἐκείνων
Γῆρας ἐπὶν, αἰεὶ δὲ πῶμα καὶ χεῖρας ἐμῶν
Τέρποντ' ἐν δαίμονι, κακῶν ἐκτόθεν ἀπὸ πῶμα·
ἱ 5
Θη 5

Θητοκον δ' ὡς ὑπὸν δειδυμένοι. ἐδὲ δ' αὖ παῖτα
 τοῖσιν ἔω· χαρπὸν δ' ἔερε ζείδωρος ἀφουρα
 αὐτομάτῃ πολλόν τε καὶ ἀφθονόν· οἱ δ' ἐδελαιμοὶ
 ησυχὰς ἔργα νέμοντο, σὺν ἐδολοῖσι πολέεσσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γῆθ'· καὶ γαῖα χέλυφας,
 τοὶ μὲν δαίμονες εἰσι, διὸς μεγαλὴν δὴ βουλαῖς
 ἐδδοί, ὅττι χθονιοὶ, φυλάκας θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἳ ῥα φυλάκασσι τε δίχως καὶ χέλυα ἔργα,
 ἡέρα ἰσάμενοι, παῖτι φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
 Πλατύνεται καὶ τὸτο γέρας βασιλῆων ἔχον.
 Δότερον αὖτε γῆθ'· πολὺ χειρότερον ματόπαδον
 ἀργύρεον ποίωσαν ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
 χρυσῷ οὐτε φυλὴν ἐσάλιγχιον οὐτ' ὀνύχεια.
 ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν παῖς ἔτεα φέρε· κατὰ δὲ καδ' ἦ
 ἔσθ' ἔρετ' ἀτάλλων αἶμα· νήπιον· ὅς ἐστιν αἰκὼ·
 ἀλλ' ὅταν ἡ βήσσει καὶ ἡδὴς μέτρον ἴκοιτο,
 Παιεῖδιον ζώσκον ὅππ' ἔχοντο, ἀλλ' ἔχοντες
 ἀφραδίαις, ὕβρει καὶ ἀτάδαιον καὶ ἐδύαντο
 ἀλλήλων ἀπείχον· οὐδ' ἂν δαράτοις θρασυμένον
 ἡδύλοισιν, οὐδ' ἔν' ἐν μαχέων ἱερείς ὅππ' ἑταίροις,
 ἡ δέ μιν ἀνθρώποισι κατ' ἡδὴ, πᾶσι μὲν ἐπὶ πᾶσι
 Ζεὺς Κρονίδης ἔχοντο, χρυσοῦ μὲν οὐδὲ πᾶσι
 οὐκ ἐδίδου μαχέρεσσιν· οἱ δ' ἐλευστοὶ ἔχοντο.
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γῆθ'· καὶ γαῖα χέλυφας,
 τοὶ μὲν ἄσπεροι χθονιοὶ μαχέρες θνητοὶ καλῶντα
 ἀδ' ἔρετ' ἡμῶν ἐμπης πῆλιν καὶ τοῖσιν ὀππιδέ.
 Ζεὺς δ' πατὴρ βίοντο· ἡμῶν μὲν ἀνθρώπων
 χάλκεον ποίησεν, καὶ ἀργυρῷ δὲν ὀππιδέ,
 ἐκ μὲν λατῶν, δέκοντο καὶ ἡμῶν οἷον ἀργυρῷ
 ἔργ' ἐμμελὲς σόνοντα καὶ ὕβρει· οὐδ' ἂν πῶτον
 ἡδύλοισιν ἀσέματος ἔχον κρατερὰ φέρουσα θυμῶν,
 ἀπασιν· μεγάλην δ' βίαν καὶ χεῖρες ἀσπῶν
 ἐξ ὀμων ἐπέφυκον ὅππ' ἐσθ' ἐστὶ μέλειον.
 τοῖς δ' ἂν χάλκεα μὲν πύχνα, χάλκεοι δ' ἐπὶ τοῖσιν
 χαλκῶ δ' ἔργ' ὅππ' ἡμῶν δ' ἐκ ἐκὼ σιδερεῖς,
 καὶ τοὶ μὲν χεῖρας ἰσάμενοι σπέρτοι δ' ἀκρότης
 βῆσαν ἐν ἀνθρώποις· ὅμων κρυεσσὶ αἰδέοιο,
 νότον μὲν δαμάτος καὶ ἐκ πύχνοις σπ' ἔόντας
 εἴλετο μέλας, λαμπερὸν δ' ἐλπίον ἐσθ' ἡμῶν
 αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τὸτο γῆθ'· καὶ γαῖα χέλυφας,
 ἀδ' ἔρετ' ἄλλο τέταρτον ὅππ' ἔχοντο· πολυβοτῆρην
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησεν· διχάμετες καὶ σπείον,
 ἀνδρῶν ἡρώων δέοντο γῆθ'· οἱ καλῶντα
 ἡμῶν, σπέρτοι· ἡμῶν, κατ' ἀπείρετα γαῖαν.
 καὶ πᾶσι μὲν πόλεμος τε καὶ πόσις αἶμα,
 τοῖς μὲν ἐσθ' ἐπὶ πολλῷ ὅππ' ἐκ καδ' ἡμῶν δ' ἡμῶν
 ὀλέσσει μὲν ἡμῶν ἡμῶν ἐκ· οἱ δ' ὀππιδέ·
 τοῖς δ' ἂν ἐν νήεσσιν ἰσάμενοι λατῶντα θαλάσσης
 ἐσθ' ἔρετ' ἀνθρώπων ἐλάνης ἐκ· ἡμῶν δ' ἡμῶν
 ἐσθ' ἔρετ' ἀνθρώπων ἐλάνης ἐκ· ἡμῶν δ' ἡμῶν
 τοῖς δ' ἂν ἐπὶ πολλῷ ὅππ' ἐκ καδ' ἡμῶν δ' ἡμῶν
 Ζεὺς Κρονίδης κατὰ πᾶσι πατὴρ ἐσθ' ἡμῶν δ' ἡμῶν
 καὶ τοὶ μὲν γαίῳσι ἀκρότης θυμῶν ἔχοντες
 ἐν μαχέων ἡμῶν, παρ' ὀλέσσει βαδύθυμον,
 ὀλέσσει ἡμῶν· τοῖσιν μάλιστα κατὰ
 τοῖς δ' ἔρετ' ἀνθρώπων ἐλάνης ἐκ· ἡμῶν δ' ἡμῶν
 μικρὸν ἔρετ' ἀνθρώπων ἐλάνης ἐκ· ἡμῶν δ' ἡμῶν
 ἀνδράσιν, ὅππ' ἐκ καδ' ἡμῶν δ' ἡμῶν
 Νῦν δ' ὅππ' ἡμῶν δ' ὅππ' ἐκ καδ' ἡμῶν δ' ἡμῶν
 Παιεῖδιον κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 φέρε· ἡμῶν κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 ἀλλ' ἐμπης καὶ τοῖσι μάλιστα ἐδὲ κατὰ πᾶσι
 Ζεὺς δ' ὀλέσσει καὶ τὸτο γῆθ'· κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 εὐτ' ἀνθρώπων πολυκράταιοι τελευτήσιν.
 οὐδ' ἂν πατὴρ τελευτήσιν κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 οὐδ' ἂν ἐπὶ πᾶσι κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 οὐδ' ἂν κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 αἶψα δ' ἡμῶν κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι
 μέγα λόντος δ' ἀνὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι κατὰ πᾶσι

120 *Muriebantur autem ceu somno domiti. bona vero omnia
 illis erant. fructum autem ferebat fertile aruum.
 Sponte sua, multumque & copiosum: ipsiq; ultro
 Quies partis fruebantur, cum bonis multis.*
 125 *Verum postquam hoc genus terra abscondit,
 si quidem diui facti sunt Ionis magni consilio,
 Boni in terris versantes, custodes mortalium hominum,
 Quiescent observant & iusta & prava opera,
 Aerem induit, passim euntes per terram.*
 130 *Opum datores, atque hoc munus regale consecuti sunt.
 Secundum inde genus, multo deterius postea
 Argenteum fecerunt caelestium domorum incolae;
 Aurco neque natura simile, neque intellectu.
 Sed centum quidem annis puer apud matrem sedulam
 Nutriebatur crescens, valde rudis domi suae.*
 135 *Cum vero adolevisset, & pubertatis terminum attigisset,
 Pauxillum vivebat ad tempus dolores habentes
 Ob stultitias. iniuriam enim parvam non poterant
 A se mutuo abstinere, & ne deos colere
 Volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
 Quatenus fas hominibus ex more. Hos quidem deinde
 Juppiter Saturnius abscondit iratus: quia honores
 Non dabant beatis diis, qui Olympum habitant.*
 140 *At postquam & hoc genus terra occultavit,
 His quidem subterraneis beati mortales vocantur
 Secundi: sed tamen honor etiam hos consequitur.
 Juppiter vero pater tertium aliud genus hominum
 Aeneum fecit, omnino argenteo dissimile,
 & fraxinus, vehemens & robustum: quibus Martis
 Opera erant luculosa, ac iniuria: neque ullum cibum
 145 *Edebant: sed adamantes habebant duriores animarum,
 Deformes: magna vero vis, & manus invicta
 Ex humeris prouenerant super validis membris.
 His erant anea quidem arma, aneaq; domus:
 Aere vero operabantur: nigrum autem nondum erat ferrum.*
 150 *Ei hi quidem manibus propriis domiti,
 Descenderunt amplam in domum frigidi inferni.
 Ignobiles: mors vero tamen si stupendos exsistentes
 Cepit ira, splendidum vero liquetunt lumen solis.
 Sed postquam & hoc genus terra operuit,
 155 *Rursum etiam aliud quartum super terra multorum alumnarum
 Juppiter Saturnius fecit, iustius & melius
 Virorum heroum diuinum genus, qui vocantur
 Semidei, priori generationi per immensam terram.
 Hos quoque bellumque malum & pugna grauis,
 160 *Alios quidem ad septiporres Thebas; Cadmeam terram;
 Perdidit pugnantes propter oves Oedipi:
 Alios vero & in nauibus super magnam fluctum maris
 Ad Troiam ducens, Helena gratia pulchricoma,
 165 *Ubi quidem ipsos mortis quoque finis adobruit.
 Iis autem seorsim ab hominibus uictum & sedem tribuens;
 Juppiter Saturnius pater constituit ad terra fines.
 Ei hi quidem habitant securum animum habentes
 In beatorum insulis, iuxta Oceanum profundum,
 Felices heroes: his dulcem fructum
 170 *Ter quotannis florentem profert fecunda tellus.
 O si neque iam quinto ego interesset
 Homini generi, sed aut mortuus esse prius, aut postea natus.
 Nunc enim genus est ferreum; nunquam nec die
 Quiescent a labore & miseria, neque nocte
 175 *Corrupti, graues vero dii dabunt curas.
 Sed tamen & hisce admiscebuntur bona malis.
 Juppiter autem perdet etiam hoc genus varie loquentium ho-
 minum.*
 180 *Postquam facti circa tempora canis fuerint.
 Neque pater liberis similis, neque liberi,
 Neque hospes hospiti, neque amicus amico;
 Neque frater aynicus erit, ut antehac.
 Statim vero senescentes dehonorabunt parentes;
 Incusabunt autem illos molestis alloqueniis verbis;*******

Custodes
 angeli ho-
 minibus
 a Deo sunt
 assignati.

Argenteū
 seculum.

χ. α. χ. α.
 τ. α.

Aeneum se-
 culum, cry-
 delius prae-
 cedentibus
 & Marti
 deditum.

Agnouit
 Heliodus
 inf. ros sup-
 plicis ho-
 minum de-
 finatus.
 Quartum
 seculum id
 finia & hel-
 lica forti-
 tudine in-
 signis.

Veterum
 opinio de
 beatitudinis
 sede.

Ferreum
 seculum
 reliquorū
 aeternum
 deterri-
 mum.

*Impij, neque deorum oculum verui, neque his sanè
Sensibus parentibus educationis premia reddent,
Violenti, alter verò alterius civitatem diripiet.*

*Neque vlla pꝑ gratia erit, neque iusti,
Neque boni, magis vero maleficum & iniurium.
Virum colenti, iustitia vero in manibus, & pudor
Non erit. Lædet autem malus meliorem virum,
Verbum obliquis alloquens, peritium vero iurabit,*

A quibus
pudor exu
lauerit, in
eos facile
irrupit!
malorum
mater pro
teritua.

*Linor autem homines miseros omnes,
Raucus, malis gaudens, comitabitur iniustus,
Tumq, demum ad cælum à terra spatiosa,
Candidis vestibus secta corpus pulchrum,
Decorum ad familiam abierunt, elictis hominibus,
Pudor & Nemesis, relinquuntur autem dolores graues
Mortalibus hominibus, mali verò non erit remedium.
Sed nunc fabulam regibus discam, tamesi ipsi sapiant.
Sic accipuer affatus est Iulciniam canoram.*

ἡ ἱστία.

Tyranni
rapaces ac
cipitibus,
subditi sim
plices Iulci
niis com
parantur.

*Alec in nubibus ferens unguibus correptam.
Illa verò misere curvis confixa unguibus
Lugebat, eam autem imperioso ille sermone alloquutus est.
Infelix, quid strepis? habet certe te multo fortior:
Hac vadis, quâ te ducio, etiam cantatricem existentem.
Cœnam verò, siquidem libet, faciam, vel dimittam:
Imprudens vero, quicumque velis cū potērioribus cōtendere,
Vilioriq, primatur, atque pudorem dolores patitur.
Sic ait velox accipiter, laeis alis prædita avis.*

Iustitiæ cō
modorum:
iniustitiæ
incommo
dorum de
monstra
tio.

*O Persa, tu vero audi iustitiam, neque iniuriam fove.
Iniuria enim perniciofa est misero homini, neque bonus qui
Facile ferre potest, grauiusq, ab ipsa,
flapsus damnis. Via vero altera perueniendi
Melior ad iusta. Iustitia autem super iniuriam valet,
Ad finem progressa: passus verò Iulius sapiuit.*

ἡ ἱστία.

*Cito enim ab iniuriandum unâ cum prauis iudiciis.
Iustitia vero impetus, traela quocumque homines duxerint.
Domiuori, prauis autem iudiciis indicant leges.
Hac vero sequitur flens, urbemq, & mores populorum,
Aërem induta, malum hominibus adferens,
Quique ipsam expellunt, neque rectam distribuerunt,
At qui iura tam hospitibus quàm popularibus dant.
Recta, neque à iusto quicquam exoritant,
Iis viget urbs, populiq, florent in ipsa:
Pax verò per terram alma, neque unquam ipsis
Molestum bellum destinae laie cernens Iupiter.
Nec unquam iustos inter homines fames versatur,
Neque noxa in conuiuiis vero partis opibus fruuntur.*

ἡ ἱστία.

*Hic feri quidem terra multum vicium: in montibus vero
querens*

*Summa quidem feri glandes: media vero apes.
Lanigera autem oues velleribus omulta sunt.
Paruunt vero mulieres similes parentibus liberos.
Florent autem bonis perpetuo, neque nauibus
Nauigabunt, fructum vero proferi fecundus ager.
Sed quibus iniuriæque mala cura est, praua que opera,
Iis pœnam Saturnius destinat laie cernens Iupiter.
Sæpeque uniuersa ciuitas malum ob vitium puniunt,
Qui peccat, & iniqua machinatur.*

ἡ ἱστία.
Vnius la
bes facile
in totam
ciuitatem
propaga
tur, si non
culpa sal
tem pœna.

*Quis peccat, & iniqua machinatur.
Illi autem cœlius magnum adduxit malum Saturnius,
Famem simul & pestem, intereunt vero populi,
Neque mulieres pariuunt, decrescuntque familie,
Iouis Olympij consilio, interdum vero rursus
Aut horum exercitum ingentem perdidit, aut miserrimæ,
Aut naues in ponto Saturnius puni ipsorum.
O reges: vos autem considerate etiam ipsi
Iustitiam hanc, propè enim inter homines versantes
Dij vident, quotquot prauis iudiciis
Se mutuo aterunt, deorum animaduersionem non curantes.
Innumeri enim sunt in terra mulsorum alumnæ
Dij Iouis, custodes mortalium hominum:
Qui sanè & iudicia obseruant, & praua opera,
Aërem induta, passim oberrantes per terram.*

Ad omnes
hominum
actiones
Deus præ
sens est.

Σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅππῃ εἰδότες, οὐδὲ μὴ οἷον
Γηράττοι τοκάσιν ἀπὸ θρηνηθεία δότει,
Χεῖρ δὲ καὶ ἔτερος δὲ ἐτέρῃ πύλῃ ἔξ αὐαπάξει.
Οὐδὲ πῆς ἀόρκου χάρις ἐστὶν αὐτῷ, οὐτε δὲ καὶ οὐ,
Οὐτ' ἀραδού μᾶλλον ὅ καὶ κινῶν ρεκτῶς ἔχῃ ὕβριν
Ανέρα πῆμῳσι δὴν δὲ ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς
Οὐκ ἔστι βλάβη δὲ ὁ καὶ τὸν ἀρίστου φῶτα,
Μυῖοις σκολοῖς ἐνέπῳν, ὅτι δὲ ὄρκου ὁμῆται.
Ζῆλ' οὐ δὲ ἀνδραποισιν εἰς ὑβρίσιν ἀπασιν
Δυσκέλαδος κακὸν ἄρτος ἐμὲ πῶς ἐν γάρπῳ,
Καὶ τότε δὴ πρὸς ἐλυσσιν ἀπὸ χθονὸς ἀρμυδῆς,
Ἀλκοῖσιν παρῆεντο καλυψάμενοι χεῖρα καλόν,
Ἀδατάων μὲν φῶλον ἔτιον σερλιπῶντ' ἀνδραποισ
Αἰδῶς καὶ Νέμεσις, τὰ δὲ λείπεται ἄλλα λυγρὰ
Θνητοῖς ἀνδραποισὶ κακοῦ δὲ ἐκ ἐστὶν ἀγκυ.
Νῦν δὲ αἶνον βασιλεῖς ἔρεω φρεσίνεσι καὶ αὐτοῖς.
Ὡ δὲ ἱρὴ φρεσίνεσσιν ἀνδρῶν ποικιλεῖσιν,
Τῇ μάλ' ἐν νεφέῳ φέρων, ὅν καὶ μεμῆρπός·
Ἡ δὲ ἐλεόν, γλαυπῶσι πεπαρμένῃ ἀμφ' ἐν γάρπῳ,
Μίρετο τῶν δὲ ὄν' ὀπκρατῶς πρὸς μῦθον εἰπῶ,
Δαιμονίη, τί λέλασες; ἔχει γὰρ σὺ πολλὸν ἀρίων.
Τῆ δὲ εἰς ἡ σ' ἀνὲρ ὅρ' ἀγῶν καὶ αἰδῶν ἐοῦσα·
Δεῖπνον δὲ αἶν' ἐδῶκα ποικιλοῖς, καὶ μεμῆρπῳ.
Αἰσῶν δὲ ἐκ' ἐδῶκα πρὸς κρείσσονας ἀντρεῖζ' ἐν
Νίκῃς τε σέρεται, πρὸς τ' αἰσχρὸν ἄλλα πάρε.
Ὡς ἔφατ' ὠκυπῆτης ἱρὴ τανιστῆρες ὄφης.
Ὡ Πέρσῳ, σὺ δὲ ἀκούε δίκης, μὴ δὲ ὕβριν ὀρέσῃ.
Υβρεῖς γὰρ τὴ κακὴ δὲ καὶ βροτῶν οὐδὲ μὴ ἐδῶκα
Ρηϊδίως φερέμεν δυνάται, βαρύνει δὲ δ' αὐτῶν,
Εγκύρως αὐτῶν οὐδὲ δ' ἐτίμῳ παρῶν
Κρείσσον ἐς τὴ δίκην, δίκην δὲ ὑπὲρ ὕβριν ὄρεῖ,
Εκ τῆ δὲ ὕβριν οὐδὲ πᾶσιν ἀνδρῶν δὲ τε νεκρῶν ἔργῳ.
Αὐτῇ γὰρ πρὸς ὄρκου αἶμα σκολοῖς δίκῃσιν.
Τῆ δὲ δίκῃς ρῖδες ἐλκομένης ἡ καὶ αἰδῶς ἀγῶν
Δωρεσθᾶν, σκολοῖς δὲ δίκῃς κρείσσονας δέμεται.
Ἡ δὲ ἐπὶ τῇ καλῶν πόλιν τε καὶ ἡδὴ λαόν,
Ἡέρα ἐσπαρμένη, κακὸν ἀνδραποισὶ φέρουσα
Οἷς μὴ ὕβριν αἰδοῖσιν, καὶ ἐκ ἐστὶν ἐνέμῳ,
Οἱ δὲ δίκῃς ἐξήρῳσι καὶ ἐν δ' ἐμῇσι δέδωκον
Ἰδίας, καὶ μὴ πὶ παρκαθαίνοισι δίκῃσιν,
Τοῖσι τῆ δὲ πόλιν, λαοὶ δὲ ἀνδρῶν ἐν αὐτῇ·
Εἰρήνη δὲ αὐτῇ γῆν νεκρῶν ὕβριν, οὐδὲ πᾶσι
Αγρῶν πόλιν πολέμον τιμαίρεται ἀρῶσα Ζεὺς,
Οὐδὲ πᾶσι ἰδὲ δίκῃσιν μετ' ἀνδρῶν λιμὸς ὀπῶν,
Οὐδὲ αὐτῇ, δ' αὐτῇ δὲ μαμῶν ὅσα ἐργα γέμονται.
Τοῖσι φέρεται μὴ γὰρ πᾶσι εἰς οὐρεῖς δὲ δ' ὄρεῖ
Ακρῇ μὴ τε φέρεται βαλάνοις, μέσῳ δὲ μαλίστας.
Εἰς πόλιν δὲ οἷες μαλλοῖς κατὰ βέλους δ' αὐτῇ
Τίτῳσι δὲ γυναικὲς ἐοικῶτα τῇ αὐτῇ γυναικῇ
Θάλλοισιν δὲ ἀραδούσι δ' αὐτῇ πρὸς οὐδὲ δὲ πᾶσι
Νέοισιν, καρπῶν δὲ φέρεται ζῆλον ἐν ἀφῶ.
Οἷς δὲ ὕβριν τὴ μέμῳ κακὴ καὶ χέτλια ἐργα,
Τοῖσι δὲ δίκῃς Κερνίδης τιμαίρεται ἀρῶσα Ζεὺς.
Πολλὰ καὶ ὑμῶν πόλιν κακοῦ αἰδῶς ἔπαυρε,
Ὅστις ἀλίσταται καὶ ἀτάταλα μαχαλάται.
Τοῖσι δὲ οὐρανὸν μὲν ἐπὶ γὰρ πῆμα Κερνίδης,
Λεῖψον ὁμοῦ καὶ λοιμὸν ἀποφθινύουσι δὲ λαοί.
Οὐδὲ γυναικὲς τίτῳσι μινύουσι δὲ οἰκοῖ,
Ζυλὸς φραδ' ἐμῶν ἐν ἐλυσσιν ἀπὸ χθονὸς δ' αὐτῇ
Ἡ τῶν γὰρ πᾶσιν ἀρῶν ἀπῶλεσιν, ἡ γὰρ τῆς γῆς,
Ἡ νείας ἐν πόρτῳ Κερνίδης ἀποτίνυνται αὐτῇ.
Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ κατὰ φερέτε καὶ αὐτῇ
Τῶν δὲ δίκῃσιν, ἐργῶν γὰρ ἐν ἀνδραποισιν ἐόντες
Αδατάοι καὶ δέσποισιν ὅσι σκολοῖς δίκῃσιν
Ἀλλήλοισι πῆδῳσι, θεῶν ἐπὶ καὶ ἀνδρῶν πᾶσι.
Τεῖς γὰρ μέμῳσι εἰσὶν ὅτι χθονὶ πενυλοῦσι τῇ
Αδατάοι, Ζυλὸς φύλακες θνητῶν ἀνδρῶν πᾶσι·
Ὅτι φάλαγγισιν τε δίκῃς καὶ χέτλια ἐργα,
Ἡ ἐκ ἐστὶν αὐτῇ, πᾶσι τῇ φερίτωσι ἐπ' αὐτῇ.

185

190

195

200

205

210

215

220

225

230

235

240

245

250

H Σ Π

Η δὲ τὴν παρ' αὐτῶν ὅτι δίκην Διὸς ἐκ γαῖαν
 Κυδρὶν τ' αἰδοῖν τε θεοῖς οἱ δαυμῶν ἐ-
 καί ρ' ἐπὶ τ' αὖ περ μιν βλάπῃ σχολῶς ὀνοτάζων,
 Αὐτίκα παρ' Διὶ πατρὶ χερσὶ τοῖσιν Κρονίων
 Γηρυεὺς ἀνδρῶν ἀδίκων ἑόν, ὅρρ' ἔσπῃσιν
 Δῖμος ἀπαδαλίας βασιλῆων, οἱ λυγρὰ νοῦν τ' αὖ
 Ἀλλή παρ' ἐλπίσιν δίκης, σκαλῶς ἐνέπῳτες.
 Ταῦτα φυλασσάμενοι βασιλῆες ἰδύν τε μῦθοις
 Δωρεσθῶσι, σχολῶν δ' ἰδύν ὅππῃσιν λαθεῖν.
 Οἱ αὖτ' ἐν τῇ τ' αὖτ' ἀνδρῶν, ἀλλὰ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Η δὲ χερσὶ τοῖσιν βλάπῃ σχολῶς ὀνοτάζων,
 Παῖπα ἰδύν Διὸς ἐφ' αὐτῶν ἐν πῶτα νοῦτος,
 Καί νυ τὰ δ' αὖτ' ἐδελήσθ' ὅππῃσιν αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Οἷον δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Νῦν δὲ ἐγὼ μὲν αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εἴλω, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Εμμεναι, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Ἀλλὰ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Ω Πέρση, σὺ δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Καί νυ δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Τόν δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Ἰχθῦσι μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 ἑμμεναι, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Ἀνδρῶν δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Τίτεται, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Γινώσκων, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Οἱ δὲ καὶ μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Φαδωνται, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Τοῦ δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Ἀνδρῶν δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐδελήσθ' ὅππῃσιν αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Τίλω, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Ρῶιδος, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Τῆς δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Ἀδναται, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Καί τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Ρῶιδος, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Οὐτος μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Φερασμῶν, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Οἱ δὲ καὶ μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Βρδυμῶν, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Εργάζεαι, Πέρση δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εχθαίρῃ, φιλήνῃ δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Αἰδοῖν, βίβον δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Λεγῶν, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Τῶ δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Ζῶν, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Οἷτε μάλιστα καὶ μάλιστα καὶ μάλιστα καὶ μάλιστα
 ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Ὡς καὶ τοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ αὐτοῦ αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εξ ἑρῶν δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Καί τ' ἐργάζεαι, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Εἴτα καὶ βροτοῖς μάλιστα καὶ μάλιστα καὶ μάλιστα
 Ερῶν δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εἰ δὲ καὶ ἐργάζεαι, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Πλῆν τῶν τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Δαίμωνι δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εἰ καὶ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εἰς ἑρῶν πρὸς μάλιστα καὶ μάλιστα καὶ μάλιστα
 Αἰδῶν δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Αἰδῶν δ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Αἰδῶν τοὶ μάλιστα καὶ μάλιστα καὶ μάλιστα καὶ μάλιστα
 Χρῆμα τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Εἰ γὰρ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Η δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'
 Τίτεται, μὲν ἑμὸς ἦτορ, ἐπὶ χερσὶν, ἀδρα δὲ δικῶν
 Ἀνδρῶν δὲ τ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ' αὖτ'

255 Virgo autem est iustitia Iovis prognata,
 Claraque & veneranda diis qui caelum habitant.
 Et certe cum quis ipsam laeserit, oblique iniurius,
 Statur ad Iovem patrem confidens Saturnium,
 Conqueritur hominum iniquam mentem: ut iuat
 260 Populum peccata regum, qui prava cogitantes
 Alio defleunt iudicia oblique pronuntiantes.
 Hac observantes o reges corrigite sententias,
 Corrupti: obliquorum vero iudiciorum profus obliuiscimini.
 Sibi ipsi mala fabricatur vir, atq; mala fabricans.
 265 Malum vero consilium consulenti pessimum.
 Omnia videns Iovis oculus, omniāque intelligens,
 Et hac certe (siquidem vult) inspicit, neque ipsum lateat,
 Qualem hoc quoque iudicium civitas intus exercent.
 Ego porro nec ipse nunc inter homines iustus
 270 Esse velim, neque meus filius, quando malum est, iustum
 gaudentem.
 Esse: siquidem plus iras iniustior habebit.
 Sed his nondum finem arborum imposturam Iovem fulmine
 O Persa. Ceterum in hac animo tuo repono, (profus.)
 Et iustitia quidem animam adice, violētia vero obliuiscere.
 275 Namque hanc hominibus legem disposuit Saturnius,
 Psebis quidem & feris & avibus volucibus,
 Se mutuo ut deorent, quandoquidem iustitia carent.
 Hominibus autem deduxit iustitiam, quae multo optima
 Est. Si quis enim velut iusta in publico diceret,
 280 Cognoscens, ei quidem opes largitur laetè videns Iupiter.
 Qui vero testimonium volens perjurum iurando
 Mentietur, in ius delinquens inmedicabiliter laesus est.
 Eius vero obscurior posteritas postea relicta est.
 Viri autem iusti generatio posteris praestantior.
 285 Ceterum tibi ego bona sciens dico, statuisse Persa,
 Malum autem quidem cumulatim etiam capere
 Facile est: brevis quippe via est, adeoque proxima
 Ane virtutem vero sudorem diu posuerunt.
 Immortales. longa vero atque ardua via est ad ipsi.
 290 Primūque aspera, ubi vero ad summam ventum fueris,
 Facilis deinceps est, quantumvis difficilis fueris.
 Ille quidem optimus est, qui sibi ipse per omnia sapit,
 Cogitans quaecunque deum & postremo sint meliora.
 Rursus & ille bonus est, qui bene monenti paraverit.
 295 Qui vero nec sibi sapit, neque alium audiens
 Animum adici, rursus hic inutilis vir est.
 Verum tu nostri semper praecipi memor,
 Operare, o Persa diuinum genus, ut te famas
 Oderit, ames autem pulchre coronata Ceres
 300 Veneranda, visque tuum impleat horreum.
 Famam namque perpetuo ignavo comes est viro.
 Atq; eandem & dii oderunt, & homines, quicunque otiosus
 Vivas: facis aculeo carentibus similis fudo,
 Qui apum laborem absument otiosi.
 305 Vorantes tibi vero opera mediocria obire gratum esto.
 Vi tibi tempestivo victu impleantur horrea.
 Ex laboribus autem viri evadunt pecorosi & opulenti.
 Et laborans, multo etiam charior tam immortalibus
 Eris, quam hominibus, valde enim oderunt otiosos.
 310 Labor vero nullum deditus, sed ignavia deditus est.
 Quod si laboraveris, mox te emulabitur & otiosus,
 Discentem: divitias vero & virius & gloria comitatur.
 Deo autem similis fueris. Laborare quidem melius,
 Aiquidem ab aliis facultatibus stolidum animum.
 315 Ad opus conuertens, victus curam habeas, ut te imbeo,
 Pudor autem non bonus indigentem virum tenet.
 Pudor qui viros valde & ledit & iuvat.
 Pudor quidem ad paupertatem, audacia vero ad divitias.
 320 Opes vero non rapta, divinitus data, multo meliora.
 Si quis enim & manibus per vim magnas opus traxerit,
 Aus lingua spoliaris, qualia multa
 Fiant, quamprimum lucri amor mentem deceperit
 Hominum pudorem vero impudentia expulserit.
 Eff 3

Divini
 numinis
 perspicacia.

Proteritū
 potentiorū
 feris potius
 sunt con-
 puenientia
 res quam
 homini-
 bus.

Omnia
 Deo ita
 sunt con-
 stituta, ut
 praestantior
 quavis
 difficilior
 acquirantur
 quam
 quae
 facilis
 sunt
 pretij.

Tutius
 o-
 pes labore
 comparantur
 quam
 desidra &
 rapinis.
 Ignavia
 comitatur
 otiosus.

Divitiarū
 laboris
 paratū
 splendor.

H. ad. C. 1.
 l. 1. d. 1.
 3. d. 1.
 1. d. 1.
 A rapina
 dehortatio
 scelus
 quorundā
 enunciat.

Facile & illum obscurant dii, minuantur verò familia
 Viro illi exiguum verò ad tempus diuitia adsunt.
 Pax est delictum: si quis & supplicem & hostem malo af-
 fectus fratris sui cubilia ascenderit, (ficiaz:
 Secreti lecti uxoris importuna patrans:
 Quisque malo cuiuspiam consilio deceperit orphanos liberos:
 Quisque parentem senem misero in senecta lumine
 Probris affecterit, grauius incessens verbis:
 Huic certe Iupiter irascitur: ad extremum verò
 Pro operibus iniquis gramem exhibet talionem.
 Verum tu quidem ab his omnino cohibe stultici animam:
 Pro virili autem sacra facito immortalibus dijs,
 Castè & purè, splendidæque cura adueto.
 Interdum certe libaminibus atque hostiis placæ,
 Et quando cubitum ieris, & quando lux sacra venerit:
 Ut beneuolunt erga te cor, atque animum habeant,
 Ut aliorum emas sortem, non tuam alius,
 Amicum ad conuiuium vocato, inimicum verò sinuo.
 Eum verò potissimum vocato, quicumque te prope habitet.
 Si enim tibi & negotium aliquod domesticum accidat,
 Vicini discipuli accurrunt: cinguntur autem cognati.
 Noxa tam magna est malis vicinis, quantum bonis comodis.
 Sortitus est primum, quicumque sortitus est vicinum bonum.
 Neque sane bos interierit, nisi vicinus malus sit.
 Recta quidem mensura à vicino mutuum accipe, rellaque
 Eadem mensura & amplius, siquidem possis: (redde
 Ut indigens: & in posterum promptum inuenias.
 Ne mala lucra captes: mala lucra equalia damnis,
 Amantem te ama, & iuantem te iuuæ.
 Et da ei qui dederit, neque da qui non dederit.
 Maiori namque est qui dat, non danti verò nemo dat.
 Donatio bonæ rapina verò mala atque leuifera,
 Quisquis cænim liberalis vir est, est multum dederit,
 Gaudet donando, & delectatur suo in animo.
 Qui verò ipse rapuerit, impudentia fretus,
 Quamuis id sit exiguum, tamen vexat charum animum.
 Siquidem enim & paruum paruo addideris, (maferis.
 Et frequenter istud feceris, mox quidem magnum & hoc
 Qui verò partis adiutus, vitabit æream famem.
 Neque verò quod domi repositum est, virum ledit.
 Domi melius esse, quoniam noxium quod foris est.
 Bonum quidem de presenti capere, noxa verò animo
 Egere absente: id quod te cogitare iubeo.
 Incipiente verò dolio, & desinente saturato te,
 Medio parce: mala enim in fundo parsimonia.
 Merces autem viro amico constituta sufficiens esto.
 Etiam cum fratre ludens, testem adhibeo:
 Crudelius pariter ac dissidentia perdiderunt homines.
 Ne verò mulier te animo nates succincta decipiat,
 Blandè garriens, tuam inquirens tugurium.
 Qui namque mulieri confidit, confidit is quidem furibus.
 Vnicus verò filius seruati paternam domum.
 Pascendo: uia enim opulentiæ crescit in adibus.
 Senex autem moriari, alium filium relinquens.
 Facile verò & pluribus præbuerit Iupiter ingentes opes:
 Maior autem plurimum cura, maior quoque accessio.
 Tibi verò si opes animus appetit intra sese,
 Sic facito, operamque opera subinde addito.
 PLEIADIBVS Atlante natis exorientibus,
 Incipe messet, arationem verò occidentibus.
 Hæc quidem noctesque & dies quadraginta
 Latent: rursum verò circumuolente se anno
 Apparent, primum ut acuitur ferrum.
 Hæc utique aruorum est regula: quicquid mare
 Prope habitant, quique valles flexuosas
 Mari fluctuante procul pinguem regionem
 Habitant. Nudus serui, nudusque arato,
 Nudus quoque metuo: siquidem tempestina omnia vo-
 les
 Opera ferre Cereris, ut tibi singula

Ad pietatem erga deos hortatio.

Cultus amicorum.

Amici vicini ad opem ferendam paratiores.

Cum vicinis confortium quomodo alendum.

Seduli patrisfamilias officium.

A muliere male merita cauendum.

Quando metedum, & arandum.

Sedulo & in tempore necessaria vocatōis officia sunt peragenda.

Ρῆα τέ μιν μαυροῦσι δαίμοι, μινύδοισι δ' οἶκον
 Αντίετα, παρὲν δὲ τ' ὅτι χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ἰσὺν δ' ὅς δ' ἐκείνῳ ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 325
 Ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Κρυπῆδης δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Νεκρὸν, χαλεποῖσι χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 330
 Τῷ δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εργὸν ἀπ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπιδόκω ἀμειβόμεν.
 Ἀλλὰ πῶς ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Καδ' ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ἀγῶς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 335
 Ἀλλοτε δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ἡ μὲν ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς καὶ τοὶ ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς ἄλλων ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Τὸν φιλέοντι δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 340
 Τὸν δ' ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εἰ γὰρ τοὶ τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Γεγονότες δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Πῶς καὶ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εμμερε τοὶ πῶς ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 345
 Οὐδ' αὖ βοῖς ἀπολοῖται, εἰ μὴ γίγνεται χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εὐδὲ μὲν ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ἀὐτὰρ τῷ μέτῳ, καὶ λαόν, αἶμα δ' ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς αὖ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 350
 Μῆ καὶ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Τὸν φιλέοντι φιλέοντι, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Καὶ δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Δῶν τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Δὲς ἀγῶν, ἀγῶν δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 355
 Ὅς μὲν γὰρ καὶ ἀγῶν, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Χαίρει τῷ ἀγῶν, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς δ' ἐκὼν αὐτὸς ἐλάττω, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Καὶ τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εἰ γὰρ καὶ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 360
 Καὶ δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Οὐδ' ἐν τῷ οἴκῳ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Οἶκοι βέλτερον, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εὐδὲ μὲν χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 365
 Χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ἀρχομένῳ δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Μεσοδὲ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Μειδῶν δ' αὐτῷ φίλῳ εἰρημῶν, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Καὶ τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 370
 Πίσις δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Μυδὲ γὰρ ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Αἰμύλα κοπιλλοῦσα, τίλῳ δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ὅς δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 375
 Μουσὸν δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Φρέσιν δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Γηραιὸς δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ρῆα δ' ἐκὼν χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Πλείων μὲν πλείων μαλίστα, μάλιστα δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Σοὶ δ' ἐκὼν χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 380
 Ὡς δ' ἐκὼν, ἐργὸν δ' ἐκὼν, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 ΠΛΗΙΑ ΔΩΝ Ἀτλαγῶν, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Ἀρχὴ δ' ἀμύλα, ἀμύλα δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Αἰ δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 385
 Κεκρύφαται, αὐτὰς δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Φαίνονται, τὰς δ' ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Οὐτὶς τοὶ πῶς ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εργῶν τε καὶ χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Πόντου κυμαίνοντος ἀπὸ πύργου, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Νάοισιν, γυμνὸν ἀπὸ πύργου, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 390
 Γυμνὸν δ' ἀπὸ πύργου, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.
 Εργὰ κομίζονται, ὅς τε χροὸν ὀλβον ὀπιδεύ.

Ωει αἰζήνται, μή πως τὰ μεταξὺ χερσῶν
 Πτωχῶν ἀλλοβόιοι οἴκοι, καὶ μὴδ' αὐτῶν.
 Ως καὶ νῦν ὅτ' ἐμ' ἄλδης ἰσθ' δὲ τοῖς ἐκ ὀπίσθου,
 Οὐδ' ἐπιμαρτυροῦν, ἐργάζεσθαι Πέρον
 395 ἔργα τὰτ' ἀνθρώποισι θεῶν διεταμύεσθαι.
 Μηποτέ σὺν παῖδεσι γυναικὶ τὸ θυμὸν ἀχέων,
 Ζητῶνς βίοντι καὶ γέροντας οἱ δ' ἀμείων.
 Δίς μὴ γὰρ καὶ τῆς τάχα τὰδε γὰρ, ἡ δ' ἐπὶ λυπῆς,
 Χρῆμα μὴ ἢ φέρεις, οὐδ' ἐπὶ πᾶσι πολλὰ ἀγορεύσεις 400
 Ἀχρεῖα δ' ἐπὶ ἐπὶ τὸν νόμον, ἡ δ' αὖτε
 Φράζεσθαι χρεῖον τὸ λῦσι, καὶ μὴ τ' ἀνέμῳ.
 Οἶκον μὴ περὶ πᾶσι γυναικὶς, τὸ βούλ' ἀποτρέξαι
 Κτηνῶν, οὐ γὰρ μετὰ, ὅπως καὶ βολὴν ἵππων.
 Χρῆματα δ' ἐν οἴκῳ πᾶσι ἀφ' ὧν ποιῶσθαι.
 405 Μὰ σὺ μὴ αἰτῆς ἄνθρωπον, οὐδ' ἀνέμῳ, οὐδ' αὖτε
 ἢ δ' ἀπὸ φθόγου μετὰ, μὴν δὲ τοῖς ἔργον.
 Μὰ δ' ἀνὰ βλάστησιν τ' ἀνέμῳ τ' ἐν ἔργῳ.
 Οὐ γὰρ ἐπὶ σὺν ἄνθρωπον πᾶσι καλῶν,
 Οὐδ' ἀνὰ βλάστησιν, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον ἀνέμῳ. 410
 Αἰεὶ δ' ἀμείων ἄνθρωπον ἀπὸ πᾶσι παλαιῶν.
 Ἡμῶς δὲ λήγῃ μὴ ὅτι οὐδ' ἐπὶ ἔργῳ.
 Καίματος ἰδὲ καὶ μὴ, μετὰ πᾶσι καλῶν
 Ζῶντος ἐπὶ πᾶσι, μὴ ὅτι πᾶσι βέλτερον ἔργον
 415 Πολλὸν ἐλαφρύτερον (δὲ γὰρ τὸ τὸ σῶμα ἀπὸ
 Βασιλῶν καὶ καλῶν κινεσθῆναι ἀνθρώπων
 ἔργον ἡμῶν, πᾶσι δὲ τὸ τὸ σῶμα ἐπὶ πᾶσι)
 Ἡμῶς ἀνὰ πᾶσι πᾶσι τὰ μετὰ πᾶσι σῶμα
 Τῶν φύλλα δ' ἐπὶ χερσὶν ἡμῶν τὸ λήγῃ
 420 Τῶν ἀπὸ ὑποτακῆς μὴ μὴ, ὅτι ἔργον.
 Οἱ μὴ μὴ τὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι τὸ πᾶσι
 Ἀπὸ δ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Τεσσάρων μὴ δ' ἀπὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι ἔργον
 425 Πᾶσι δὲ πᾶσι καλῶν, ὅτι ἔργον.
 Εἰς οἶκον, κατ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 430 Τῶν ἀπὸ ὑποτακῆς μὴ μὴ, ὅτι ἔργον.
 Οἱ μὴ μὴ τὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι τὸ πᾶσι
 Ἀπὸ δ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Τεσσάρων μὴ δ' ἀπὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι ἔργον
 435 Πᾶσι δὲ πᾶσι καλῶν, ὅτι ἔργον.
 Εἰς οἶκον, κατ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 440 Τῶν ἀπὸ ὑποτακῆς μὴ μὴ, ὅτι ἔργον.
 Οἱ μὴ μὴ τὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι τὸ πᾶσι
 Ἀπὸ δ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Τεσσάρων μὴ δ' ἀπὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι ἔργον
 445 Πᾶσι δὲ πᾶσι καλῶν, ὅτι ἔργον.
 Εἰς οἶκον, κατ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 450 Τῶν ἀπὸ ὑποτακῆς μὴ μὴ, ὅτι ἔργον.
 Οἱ μὴ μὴ τὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι τὸ πᾶσι
 Ἀπὸ δ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Τεσσάρων μὴ δ' ἀπὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι ἔργον
 455 Πᾶσι δὲ πᾶσι καλῶν, ὅτι ἔργον.
 Εἰς οἶκον, κατ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Πᾶσι δὲ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 460 Τῶν ἀπὸ ὑποτακῆς μὴ μὴ, ὅτι ἔργον.
 Οἱ μὴ μὴ τὸ πᾶσι τᾶμεν, ὅτι τὸ πᾶσι
 Ἀπὸ δ' ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.
 Εἰ δὲ καὶ οὐκ ἐπὶ πᾶσι, καλῶν δὲ τοῖς ἔργον.

395

405

410

415

420

425

430

435

440

445

450

455

460

Tempus tunc crescant, ne quando interim egeris
 Mendicis ad alienas domos, nihilque effugas.
 Sicui & nunc ad me venis: ego vero tibi non amplius dabo,
 Neque amplius minuo tradam. Labora solide Persa,
 Opera que hominibus diu destinaverunt,
 Ne quando cum liberis, uxoreque animo dolens
 Querat vicium per vicinos, hi vero negligant.
 Bis enim & iter forsua consequeris, si vero amplius molestus
 Rem quidem non facies, tu vero inania multa dices.
 In multis autem eris verborum lex. Sed te iubeo
 Cogitare debuique solutionem, famisque emutationem.
 Domum quidem primum, uxoremque, bouemque aratoris,
 Famulam non nuptiam, que & boues sequatur.
 Vensilia vero domi omnia apta facio:
 Ne in quidem potas ab alio, illeque recuset, in vero careas,
 Tempus autem praterat, minuatque tibi opus.
 Ne vero differas inq; crastinum, inq; perendum.
 Non enim laboris fugiens vir implet horreum,
 Neque procrastinator. Cura vero tibi opus augeat.
 Semper autem dilator operum vir cum damnis luctatur,
 Quam utque iam desinit robur acui solis
 A calore humido per autumnum pluvie
 Ione prapotentis, imitatur humanum corpus
 Multo lenius. nam tunc canicula stella
 Paulisper supra caput suo obnoxiorum hominum
 Venit interdiu, magis autem nocte frustur,
 Quando incorrupta est casa ferro
 Sylva, folia autem humi fundit, ab ramisque cessat.
 Tunc sane ligna secato, memor tempestivus operis.
 Mortarium quidem tripedale secas, pusillum vero tricubitale,
 Attingit, septempedalem, valde enim, cervi conveniens sit.
 Si vero octopedalem, & malleum inde secueris,
 Trium palmarum carnaturata secato 10. palmarum currui.
 Multa preterea cumna ligna: fetto autem dentale cum inue
 Domum, siue in monte quarens siue in agro, (neris,
 Signum: hoc enim bobus ad arandum firmissimum est.
 Nempe quum Attica Cereis famulus temoni infgens
 Claus adiunctum siue adaptaverit.
 Bina vero disposito aratri laborans domi:
 Dentatum & compactum: quoniam multo optimum sic.
 Si quidem alterum frigeris, alterum bobus inycias.
 E lauro autem, vel ulmo firmissima siue sunt.
 E quercu temonem, ex ilice dentale, boues vero duos novem
 435 M asculos comparato) horum. n. robur non imbecillum est.)
 Adolescentia mensuram habentes. hi ad laborandum optimi.
 Non utique hi contendentes in sulco, laborando arantur.
 Frigeris, opus vero imperfectum reliquerint.
 440 Hos autem simul quadragenarius iuvenis sequatur,
 Panem cenantis quadrifidum octo morsum.
 Qui quidem opus citrans velum, sulcum ducat,
 Non amplius respectans ad coactos: sed in opere
 Animum habens, hoc vero neque iunior alius melior
 Ad spargendum semina, & iteratam sationem emittantur.
 Junior enim vir ad coactos evolas animo.
 Considera vero, cum vocem gravis addideris
 Alii ex nubibus quodammodo clangeris.
 Que & atationis signum affert, & hyemis tempus
 Indicas pluviae: cor autem rodus viri bobus carentis.
 Tunc sane pascere curvas boues, domi detinens.
 Facile enim dictum est, par bouem da & plausivum.
 Facile autem recusare, instans vero opera bobus.
 Inquis autem vir mentis compos fabricato plausivum.
 Stultus etiam hoc nescit, centum esse ligna plausivi.
 Horum ante citram habere oportet, domi reponendo.
 Cum primum igitur aratio mortalibus apparuerit,
 Tunc aggredere simul & servus & in ipse,
 Siccum & humidam arans, arationis ad tempus,
 Summo mane festinans, ut tibi se impleant arua.
 Vere verito, astute vero vetera non se fallat.

Poena quā
 Deus in-
 dignit igna-
 vis.

Precepta
 ad vnuer-
 sam ocoi
 nomiam.

Pro crasti-
 natione in re
 domestica,
 quum sit
 damnosa.
 Autumpi
 descriptio.

Quo tem-
 pore ligna
 secanda
 sint ad ru-
 stica instrū-
 menta ido-
 nea.
 Aratri de-
 scriptio.

Materia
 vnde de-
 bent con-
 fici aratra

Qua ratio
 esse de-
 beat bu-
 bulcus.

Quando
 arandum.

Crues hye-
 mis nūcia.
 x. m. c. p.

Qualis ter-
 ra aranda
 sit, & quo-
 ties.

Nonalem vero serito adhuc leuem terram.
 Nonalis imprecationum expultrix, liberorum placatrix est.
 Supplicata vero Iouis terrestri, Cererique casta,
 Pronentium ut impleant, Cereris sacrum munus
 Ut primum incipis arare, cum extremum sium
 Manu capiens, stimulo boum terga attigeris
 Quercum temonem trahentium loro, iuuenis autem pone
 Seruus, ligonem tenens, negotium auibis facessat,
 Semina abscondens. Industria enim optima
 Mortalibus hominibus est: ignavia vero pessima.
 Sic quidem ubertate spica nutabans ad terram
 Si finem ipse postea Iupiter bonum prabuerit.
 E vasis autem eijcies uraneas, & te spero
 Gausurum visu positum domi existente.
 Latius autem peruenies ad canum ver, neque ad alios
 Respicias. Tui vero alius vir indignus erit.
 Si vero ad solis conuersionem araueris terram aliam,
 Sedens metas, paucillum manu comprehendens,
 Obuersim manipulus paluerulenus, nec valde gaudens.
 Feres autem in sporta, pauci vero te sufficiunt.

Abique be-
 nedictio-
 ne diui-
 na irri-
 ti sunt labo-
 res.

Serō arant
 qui solis
 conuerfa-
 tionem ex-
 pectant.

α. πρ. 7. 7.

Aratōnis
 tempesti-
 uae iactura
 quando re-
 parari pos-
 sit.

γ. μ. 7. 7.
 Ignauiae
 comices

• Copiosa
 hyemis de-
 scriptio.

• 7. 7. 7.
 Lauaban-
 tur veteres
 & vngueb-
 tur.

Indigi ho-
 minis mi-
 seria.

Alias vero alia Iouis mens Argiochi:
 Sed mortalibus hominibus eam deprehendere difficile.
 Sin autem sero araueris, hoc quidem tibi remedium fuerit:
 Quando cuculus canis quercus in frondibus,
 Primum delectas mortales super immensam terram:
 Tunc Iupiter pluit triduo, neque desinat,
 Non utique superans bonis vngulam, neque relinquens:
 Ita & serotina aratio tempestiua equalis fuerit.
 Autumno autem bene omnia reconde, neque te lateat.
 Neque ver exortiens canum, neque tempestiua pluuia.
 Accede autem anciam sedem, & ad calidam tabernam,
 Tempore hyberno, cum frigus homines vehemens
 Detinet, tunc sane impiger vir valde domum augeat.
 Ne te mala hyemis difficultas opprimat,
 Cum paupertate: macilentia vero crassū pedē manu premat.
 Multa vero ignauus vir vanam ob spem expectans,
 Egens victus mala intra animum versat.
 Spes vero non bona indigentem virum fert,
 Sedentem in taberna, cuius victus non sufficiens sit.
 Indica autem seruis, astute adhuc media existente:
 Non semper aetas erit facie nidos.
 Mēsem vero Iannarium, malos dies bobus nocentes omnes,
 Hunc vitate & glacies, quae quidem super terram
 Flante borea molesta existunt,
 Qui per Thraciam equorum altricem lato mari
 Inspirans concutit, remugit autem terra & sylua:
 Multas vero quercus alticomae, abietesque densas,
 Montis in vallibus deiciunt, terra multos pascens
 Incumbens, & omnis reboat tunc ingens sylua.
 Fera autem horrent, caudaeque sub pudenda ponunt:
 Ea etiam quarum vellere cutis densa est, & quae
 Frigidus exilens perfusa, hirsuta licet peccora habentes.
 Quinctiam per bouis pellem penetrat, neque ipsum cohibet.
 Etiamq; per capram fiat hirsutius omnium autem greges non
 uent.
 Eo quod annui ipsarum villi sunt, non perflat.
 Vis venti borea: incuruum vero sonem facit.
 Et per tenelli corporis virginem non perflat,
 Quae ades intra charam apud matrem manet,
 Nondum opera experta aurea Veneris,
 Benēque lota tenerum corpus, & pinguis oleo
 Vincta, noctū cubat intra domum.
 Tempore hyberno, quando exossis polypus suū pedē arodit,
 Iug, frigida domo, & in habitaculis tristibus.
 Non enim illi sol ostendit pabulum ut inuadat,
 Sed super nigrorum hominum populūq; & urbem.
 Vertitur, tardius autem uniuersis Graecis luget.
 Et tunc sanē cornuta bestia & incornuta syluicuba
 Miserē dentibus stridenties per quercetum uallosum
 Fugunt: & passim omnibus id cura est.

Νεῖον ὃ σπέρειν ἐπὶ κούριζον ἀρεσθῶν
 Νεῖος δὲ ζῆλον, παίδων δὲ κλητὴρ ἐστίν.
 Εὐχεται δὲ Διὶ χθονίῳ Δημήτριε δ' Ἀργῇ,
 Εκτελέα βεβῆκεν Δημήτερος ἔσθον ἀκτῶν
 Ἀρχὴν δὲ ταπεινὴν ἀρεσθῶν, ὅταν ἀκρον ἔχῃ τις 465
 Χρεῖα λαβὼν ὅρπηκα βῶν ἐπὶ γούρῳ ἱκνῶν
 Εὐρύον ἐλκόντων μεσῶν, ἐν πλῆθὲς ὅππῃθεν
 Διὶ δὲ ἔχον μεσῶν, πῶν ὀργιστοὶ πεινῶν,
 Σώματα χακρῶν, ἀθροισμῶν γὰρ ἀείων
 Θνητοῖς ἀνθρώποις, χακρῶν ὁσίων ἢ χαλκῶν. 470
 Ὡς καὶ ἀθροισμῶν σαλῆς ὁ δὲ ὅσον ἐρεῖ, ἔ
 Εἰ τέλῃ αὐτῶν ὅππῃθεν Ὀλύμπῳ ἐδῶν ὁπότε, ὅ
 Εκ δὲ ἀργῶν ἐλατῶν ἀργῶν καὶ τε ἔολετα
 Γυνήτων βίβιοι ἐρεῖ μόνον ἐνδον εἶδος.
 Εὐρύον δὲ ἔχει παλιν ἐπ' οὐδὲ σπέρει ὅσῃς
 Αὐγασταί, σπέρει δὲ ὅσῃς αὐτῶν κεχρημένῳ ἔσται.
 Εἰ δὲ καὶ ἡγίον ὅσῃς αὐτῶν χθονὶα διασ,
 Ημῶν ἀμύσεις, ὅσῃς αὐτῶν χεῖρες ἔργων,
 Ἀπὸ δὲ πῶν κακῶν κακῶν, οὐ μάλ᾽ αὐτῶν
 Οἷος δὲ ἐν φόρῳ παρῶν δὲ σὶ θνήσκοντα. 480
 Ἀλλ' οὐδὲ δὲ ἀλλοῖοι Ζηνὸς τοῦ αἰγῶνιο,
 Ἀργαλῆ δὲ ἀδελφοὶ καὶ θνητοὶ νοῦται.
 Εἰ δὲ καὶ ὅσῃς αὐτῶν, τὸ δὲ καὶ τῶν φαρμάκων εἶν
 Ημῶν κακῶν κακῶν, ὅσῃς ἐν πᾶσι τοῖς
 Τοῦ σπέρει, τῶν τε βεσπῶν δὲ ἀπείρῃς γαῖας,
 Τῶν τε Ζηνὸς τοῦ αἰγῶνιο καὶ τῶν ἀπολῶν,
 Μὴτ' ἀρ' ὅσῃς αὐτῶν βοῶν ἐπὶ πᾶσι τοῖς
 Οὐτῶν δὲ ὅσῃς αὐτῶν σπέρει τῶν ἰσοπαρῶν.
 Εἰ δὲ καὶ δὲ ἐν πᾶσι τοῖς φαρμάκων εἶν
 Μὴτ' ἀρ' ὅσῃς αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ὅσῃς
 Παρ' δὲ ἰδὲ καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ὡς καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ἰσχυρῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Μὴτ' ἀρ' ὅσῃς αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Σπέρει καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Πολλὰ δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Χρηζὼν βίῳ τοῖς καὶ αὐτῶν ἀείων
 Ελπίς δὲ καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ημῶν ἐν ἀείων, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Δείκνυι δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Οὐκ αἰεὶ δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Μῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Τῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Πᾶσι τοῖς βοῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ὅσῃς δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Εμπέδους αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Πολλὰ δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Οὐτῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Εμπέδους αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ὅσῃς δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Τῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ψυχρὸς ἐν ἀείων, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Καὶ τε δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Καὶ τε δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Οὐτῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ἰς αὐτῶν βοῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Καὶ δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ἡ τε δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Οὐτῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Εὐτὶ λοιστῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Χειρῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ημῶν καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Εἰ τ' ἀπὸ τοῦ οἴκου, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Οὐτῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Ἀλλ' ὅτι καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Σπέρει δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Καὶ τὸ τε δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Αὐτῶν δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων
 Φάρμακον δὲ αὐτῶν, καὶ δὲ αὐτῶν ἀείων

[illegible]

530 Quæ recta inquirentes, densas latebras habent,
 Et cavernas petrosas, tunc ut que tripedi homini similes,
 Cuius & humeri fracti sunt, & caput paumentum spectat:
 Huic sumus incedunt vitantes nuem albam.
 Et tunc indue munimentum corporis, ut te inbeo,
 535 Chlœanâq, mollem, & talarem tunicam.
 Stamina verò in paucò multam tramam intexē.
 Hanc circum induis, ut tibi pili non tremant.
 Neque erecti horreant, arrecti per corpus.
 Circum verò pedes calceos bonis fortiter octisi
 540 Aptos ligato, pilis intus condensans.
 Primogenitorū verò hædorum, cum frigus tempestivū venerit,
 Pelles confuso nervo bonis, ut super humerum
 Pluvie arceas teporem, supra caput verò
 Pileum habeo elaboratum, ut aures ne humefiant.
 545 Frigida enim aurora est, Boreæ cadēntē:
 Mutuinus verò super terram à cælo stellifero
 Aer frugifer, extensus est beatorum super opera.
 Qui hauriens è fluminibus semper fluentibus,
 Alit supra terram leuatus ventis procella,
 550 Interdum quidem pluit ad vesp̄eram, interdum stat,
 Densas Thracio borea nubes excitante.
 Hunc antevertens, opere perfectò domum redi,
 Ne quando te cælus tenebrosa nubes circumtegat,
 Corpusq, madidum faciat, vestesq, humectet.
 555 Sed curato. Mensis enim difficilis nū hic
 Hybernus: difficilis omnibus, difficilisq, hominibus.
 Tunc mediū bibis, homini verò amplius ad se
 Alimonia: longa enim validæq, noctes sunt.
 Hæc observans perfectum in annum.
 560 Aequato noctesque & dies, donec rursum
 Terra omnium mater fructum omnigenum proferat.
 Quum sexaginta post versiones solis
 Hybernos perferet Inpuer dies, tunc sanè stella
 Arcturus relinquens immensum fluctum Oceani,
 565 Prius totus apparens exoritur vesp̄erinus,
 Post hunc manē lugens Pandionis prorumpit hirundino
 Ad lucem hominibus, vere nup̄r capto.
 Hanc præteriens, vires incipito, sic enim melius.
 At cum domiporta à terra planus ascenderit,
 570 Pleiades fugiens, tunc non amplius fodienda vires,
 Sed falcēsque acuto, feruōsque excitato.
 Fugio verò umbras tabernas, & ad aurore cubile,
 Tempore messis, quando sol corpus exicat:
 Tunc festina, & domum fruges congrege,
 Diluculo surgens, ut tibi victus sufficiens sit:
 575 Aurora enim operis tertiam sortitur partem.
 Aurora tibi promoues quidem viam, promouētque laborem:
 Aurora, quæ apparens multos ingredi fecit viam.
 Homines, pluribus verò iuga bobus imponi.
 Quum verò carduique flores & canora cicada
 580 Arbori infidens stridulum effundit cantum.
 Frequenter sub alis æstatis laborioso tempore,
 Tunc pinguisque capra, & vinum optimum,
 Salacissima verò mulier, & viri imbecillius
 Sunt, quoniam caput & genæ Sirius exicat,
 585 Siccum verò corpus ob æstus. Sed tunc iam
 Su petrosæque umbra, & Biblinum vinum,
 Libumque lacteum, lactque caprarum non amplius lactant.
 Et bouis arborumque caro nondum emixa, (iūm)
 Tenerorumque hædorum, præterea nigrum bibo vinum.
 590 In umbra sedens, saturatus cibo,
 Contra temperatum ventum obuerso vultu.
 Fontisque perennis, ac defluis, quique illimis sit,
 Tertiam aqua partem infunde, quartam verò vini misce.
 Famulis autem impera, Cereris sacrum munus
 595 Vertere, quando primum apparuerit vis Orionis,
 Loco in ventoso, & bene planata in area.
 Mensura verò diligenter recondito in vasis: sed post-
 quam.

Enumeratio vestium
quibus paterfamilias
se munere
debet.

Vites quã
do inci
denda.

24-01-1954

Omne viſum depoſueris ſufficientem intra domum.
Seruum domo carentem conducere, & ſine liberis ancillam.
Inquire ſub eo: moleſta eſt autem qua liberos habes ancilla.
Et canem dentibus aſperum niſerito, nec parcas cibo.
Ne quando tibi interdum dormiens vir facultates auferat.
Fœnum autem importato, & paleas ut tibi ſis

Moderata
quies de-
betur qui-
bus labo-
ris neceſſi-
tas impoſi-
ta eſt.

Bobus ac mulis annuum pabulum, ſed poſtea
Serui reſocillent chara genuas, & boues ſoluantur.
Quum verò Orion & Sirius in medium venerit
Cælum, arcturum autem inſpexerit roſea digitis Aurora
O Perſa, tunc omnes decerpe domum vnaſ:

Vindemia-
rum tem-
pus.

Exponio verò ſoli decem dies, totidieſque noctes,
Quinque autem adumbrato ſexto in vaſa haurito
Dona letitia datoris Bacchi. ſed poſtquam utique
Pleiadēſque hyadēſque ac robur Orionis
Occiderint, tunc deinde arationis memor eſto

Nauigatio
his præce-
pta.

Tempeſtue, annuū verò per terram accommodus ſit.
Quod ſi te nauigationis periculofa deſiderium cepit,
Quando utique Pleiadis robur validum Orionis
Fugientes, occiderint in obſcūrum pontum,
Tunc cerre variorum ventorum ſtridunt flamina,
Et tunc ne amplius naues habē ut nigro ponto.

Ornate
conſeruant
his præce-
pta.

Terram autem operari memineris, ita ut te iubeo.
Naueū verò in continentem trahito, munusque lapidibus
Undiquaque, ut arceant ventorum robur humide flantium,
Sentina exhauiſta, ut ne putrefaciat Iouis imber.
Inſtrumenta verò congrua omnia domi tua reponē,
Ornatē conſeruant nauiſ alis pontigrade.
Clauam verò fabrefactum ſuper ſumum ſuſpendito.
Ipſe autem tempeſtue expectato nauigationē dū veniat.
Tuncq; naueū celerem ad mare trahito. intus verò onas
Aprium imponito, domum ut lucrum reporiēs.
Quemadmodum meſſique pater, & tuus, ſuſtiſſime Perſa,
Nauigabat nauibus victus indigus boni.

Qui olim & huc veniſ, immenſum pontum emenſus,
Cum Aeolide relicta, in naui nigra:
Non reditus fugiens neque opulentiam ac facultates,
Sed malam pauperiem, quam ſupiter hominibus dat.
Habitauit autem prope Heliconem miſero in vico
Aſtra, hyeme malos, eſtate autem moleſto, nunquam bono.
Tu verò & Perſa operum memor eſto
Tempeſtuum omnium: de nauigatione verò maxime.
Naueū paruaū laudato, magna verò onera imponito.
Maius quidem onus, maius verò lucrum ad lucrum.
Eriſ, ſiquidem venti malos abſtineas ſtatus.
Quando ad mercaturam verſo imprudente animos
Volueris & debita effugere, & famem inuacuatam,
Oſtendam autem tibi modos multiſoni maris,
Eſi neque nauigandi peritus, neque nauium.
Neque enim vnquam naui profectus ſum ad latum mareſ
Niſi in Eubœa ex Aulide, ubi quondam Greci
Expectata tempeſtate, magnum collegerunt exercitum
Grecia eſt ſacra, ad Troiam pulchris ſæminis præditam.
Ille ego ad certamina ſtreui Amphidamantis,
Chalcidēſque traieci, prædeliberata verò multa
Certamina inſtituerunt iuuenēs magnanimi, ubi me dico
Carmine victorem fuiſſe tripodem aurium.
Quem ego quidem Muſis Helicomiadibus dicam.
Vbi me primum ſonorum aggredi fecerunt cantum.
Tantum nauium, experius ſum, multos clauos haben-
tium.

Tempus
nauigan-
di.

Sed tamen dicam Iouis conſilium Aegiuchi.
Muſa enim me docuerunt diuinum carmen canere.
Dixi quinquaginta poſt verſiones ſolis,
Ad ſinem progreſſo aſtatis laborioſa tempore,
Tempeſtina eſt mortalibus nauigatio, nec cerre nauem.
Frogetis, neque homines perdidit mare,
Niſi ſciens Neptunus terra quaſſator,
Aut Iupiter immortalium rex velu perdere.
In his enim ſumma eſt ſumma bonorumque malorumque.

Πάντα βίον καταβῆαι ἐπὶ τῶν οἴκων,
Θῆτ' ἀδικῶν ποιῆσαι, καὶ ἀπικνῶν εἶδον.
Διζῆσαι κάλομαι, χαλεπὴ δ' ἀποπορτίς εἶδος.
Καὶ κῆρα κερχάειδον τα κοινῇ, μὴ φέειο σῆτυ.
Μὴ ποτὶ σ' κμαρῆκοτες αἰὲρ δὴν χεῖμαδι ἔληται.
Χέρτων δ' ἐσομῶμαι, καὶ συρφετὸν, σφρα τοὶ εἶν.
Βοιοὶ καὶ ἡμῶν οἶον ἐπικηταῖον, αὐτὰρ ἔπειτα

Δμῶας ἀναμύσαι φίλα γυνῆματα, καὶ βεβαῖοναι.
Εὐτ' αὖ δ' αἰώνων καὶ στείεθ' ἐς μέσον ἔλθῃ.
Οὐρεγὼν ἀρκτέων δ' ἐστὶν ἡ ποδὸν ἀκτύλα καὶ οὐδ',
Ω Πέρση, τότε πάντας ἀποδὲς ἐπὶ οἴκῳ δὲ βότρυς.
Δείξαι δ' ἡγίον δὴν, τ' ἡμῶν καὶ δὴν, νύκτας.

Πέντε ὅ σὺ καὶ αἰῶν, ἔκτω δ' εἰς ἀργεῖ ἀφύστα.
Δωρεῖ Διωνύσου πολυγυῖος, αὐτὰρ ἔπειτα δὴ
Πληθύνει δ' ὑδάτες τε πότι δὴν καὶ αἰώνων.
Δωῶσιν, τότε ἔπειτα ἀετὸς μαμμηδῶν, ἔνδ'
Ωραῖον πλῆθὺν δὲ καὶ χροῖος ἀφύστα εἶν.

Εἰ δὲ σὺ ναυπηλὴς δις περὶ μέγα ἡμερῶν αἰὲρ,
Εὐτ' αὖ πλῆθύνει δὴν καὶ οὐδὲν αἰώνων.
Φόβουσαι πῆλῳ σὺν ἐς περὶ δὴν πόντον,
Δὴ τότε παρτοῖον αἰέμων δύοισιν αἰῶν.

Καὶ τότε μὲν καὶ πᾶς ἔχον ἐπὶ οἴκῳ πόντῳ.
Γυνὴ δ' ἐργάζεσθαι μαμμηδῶν, οὐδὲ καλῶν.
Νῆα δ' ἐπὶ ἡμῶν ἐρύσαι, πύκνωται τε λείδοις.
Πάντες δὲ, σφ' ἰσχυρὸν αἰέμων μὲν καὶ ἔχον αἰώνων.
Χεῖμας ἐξέρχεται, εἴα μὴ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

Οὐδὲ δ' ἐπὶ τῶν πᾶσι τῶν ἐργῶν οἴκῳ,
Εὐκλῆος σολίσας νῆας πῆρα πόντῳ πᾶσι.
Πηδῆλιον δ' ἐργῶν καὶ πόντῳ κρεμάσθαι.
Αὐτὸς δ' ἐργῶν μίμνην πᾶσι, εἰσὶν καὶ ἔλθῃ.
Καὶ τότε γὰρ δὴν ἀλλὰ δ' ἐλκῶν ἐν δὲ τε σφόντῳ.

Αἰμῶν ἐργῶν αἰῶν, ἐν οἴκῳ δὲ κέρδος ἀφῆ.
Οὐδὲ δ' ἐμὸς τε πατὴρ καὶ σὺ, μὲν καὶ πᾶσι Πέρσης.
Πλωτῆρας νῆας βίου κερχῶν, ἔλθῃ.
Οὐδὲ δ' ἐμὸς καὶ ἔλθῃ, πᾶσι δὲ πόντῳ αἰῶν.

Κύμῳ Αἰολίδῳ σφῶν πᾶσι, ἐν νῆα μαλαῖν.
Οὐδὲ σφῶν καὶ πόντῳ οὐδὲ πόντῳ τε καὶ ἔλθῃ,
Ἀλλὰ καὶ πᾶσι πᾶσι, πᾶσι καὶ πᾶσι δίδωσι.
Νάσσει δ' αὖ καὶ ἔλθῃ, οὐδὲ σφῶν καὶ πόντῳ.
Ασπρῇ, χεῖμα καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ ἔλθῃ.

Τῶν δ' ὅ Πέρση ἐργῶν μαμμηδῶν, ἔλθῃ.
Ωραῖον πᾶσι, σφῶν πᾶσι, ἐν νῆα μαλαῖν.
Νῆα δὲ πᾶσι αἰώνων, μὲν καὶ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Μεῖζον μὲν σφόντῳ, μὲν καὶ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Εὐτ' αὖ δ' ἐμὸς καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

Εὐτ' αὖ δ' ἐμὸς καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Βούλῃ καὶ ἔλθῃ, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Δείξῃ δ' ἐμὸς καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Οὐδὲ πᾶσι πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Οὐδὲ πᾶσι πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

Εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν καὶ Αἰολίδῳ, ἔλθῃ.
Μεῖζον μὲν καὶ πόντῳ, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
ἔλθῃ, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Εὐτ' αὖ δ' ἐμὸς καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Χαλκίδα τ' ἐστὶν αἰώνων, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

Ἀλλ' ἔδωκεν πᾶσι μὲν καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Υμῶν νῆα πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Τῶν μὲν ἐργῶν μόνος, ἔλθῃ, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Εὐτ' αὖ δ' ἐμὸς καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Τῶν τοι πᾶσι καὶ πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

Ἀλλὰ καὶ ὅς ἐστιν Ζεὺς νῆας αἰγίῳ.
Μοῖσιν γὰρ μὴ εἰδὼς ἀδύνατον ἡμῶν αἰδῆν.
ἡμῶν πᾶσι πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Εἰς τὴν καὶ ἔλθῃ, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Ωραῖον πᾶσι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

Καὶ αἰῶν, ἔλθῃ, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.
Εἰ μὴ δὴ σφῶν καὶ Πτολεμαῖον ἐποσθῆναι.
ἡ Ζεὺς ἀδύνατον βασιλεὺς ἐστὶν ὅλῳι.
Εἰ πᾶσι καὶ τῶν καὶ ὅλῳι, σφῶν πᾶσι, οὐδὲ πόντῳ δὴν καὶ οὐδὲν.

600

603

610

613

616

623

630

633

640

643

650

653

660

663

Τῆμος

Τῆμος δ' ἀκρινέες τ' αὖται, καὶ πόντος ἀπῆμων
 Εὐκλαστος τὸτα νῆα δολῶ ἀνέμοισι πηδῆσας
 Εὐκλείῃ ἐς πόντον, φέρει δ' ἐκ πῆτας πηδῆσαι.
 670 Σπυδῆν δ' ὅππῃ τέρχεται πάλιν οἰκόνδε γένεσθαι.
 Μυδὲ μῶνιν εἶνον τὴν νῆον καὶ ὅππῃ εἰνὸν ὕμῃσιν,
 Καὶ χερσὶν ἐπὶ νῆον, νόστοιο τὸ δ' ἐν αἰσῶν,
 Οὐτ' αἰεὶ δαλασσαν ὀλῆσθαι δαίος οὐδ' ἔρῃ.
 Πολλὰ, ὅππῃ εἰνὸν ὕμῃσιν δὲ τὴν πῆτον ἐπὶ νῆον.
 675 Ἀλλ' οὐ δ' εἰς αἰεὶ πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν,
 Ἥμος δ' οὐ τὸ πῆτον ὅσον τ' ἐπὶ δαίος κορῆν.
 Ἰχθυοὶ ἐπὶ νῆον, πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 680 Εἰς αἰετὸν δ' ἐπὶ πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Αἰνῆ, οἱ γὰρ ἐμὸν θυμὸν καὶ χερσὶν ὕμῃσιν.
 Ἀρπακτὸς ὕμῃσιν καὶ θυμὸν κακόν, ἀλλὰ νῦν καὶ τὴν
 Ἀνδράποισιν ὕμῃσιν ἀνδράποισιν νόστοιο.
 Χρήματα γὰρ θυμὸν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 685 Δαίος δ' ἐπὶ νῆον μὲν καὶ χερσὶν ἀνδράποισιν.
 Φράζ' ἐπὶ τὴν πῆτας μὲν φέρειν τὸν ἀνδράποισιν.
 Μυδὲ ἐπὶ νῆον ἀνδράποισιν καὶ χερσὶν πῆτας.
 Ἀλλὰ πῆτας λείπειν, τὴν ὕμῃσιν φέρειν.
 690 Δαίος γὰρ πόντος μὲν καὶ χερσὶν πῆτας.
 Δαίος δ' ἐπὶ τὴν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Αἰετὸν καὶ χερσὶν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Μυδὲ φέρειν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 695 Ὀρᾶν δ' ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Μυδὲ τὴν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Μυδὲ ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Ἡ δ' ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 700 Παρδενίαν δ' ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Τῆμος γὰρ πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Οὐ μὲν γὰρ πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 705 Τῆμος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Εὐδὲ αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Εὐδὲ αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 710 Μυδὲ αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Εἰ δ' ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Μυδὲ αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Ἡ δ' ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 715 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Ἡ δ' ἐπὶ νῆον πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 720 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 725 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 730 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 735 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.
 Δαίος αἰετὸν ἀνδράποισιν πῆτας αἰετὸν ἀνδράποισιν.

Tunc vero facilisque aura, et mare innotuit.
 Tranquillum: tunc naum celerem ventis fretum.
 670 Traho in pontum. omnis vero omne bene collota.
 Propera autem quam celerrime iterum domum redire.
 Neque vero expectato vinumque nonum, et amicum.
 Et hyemem accedentem, notique molestos status, umbrem.
 675 Qui concuat mare, sequitur caelestem umbrem.
 Multum, amicumque: difficilem vero pontum facti.
 Sed alia verba est navigatio hominibus.
 Nempe cum primum quantum incedens cornix
 Vestigium fecit, tantum folia homini apparent.
 680 Summa in ficu, nam sane inperitum est mare.
 Verna autem haec est navigatio. non ipsam ego tamen
 Probo. neque enim meo animo grata est.
 Quia rapax, agere quidem effugeris malum, sed tamen et haec
 Homines faciunt stultitia mentis.
 685 Pecunia enim anima est miseris mortalibus.
 Miserum vero est mori in fluctibus. Verum te inbi
 Considerate haec omnia in animo, ut tibi consulo.
 Ne vero intra naues omnem substantiam canas pone.
 Sed plura relinquo, pauciora vero imponito.
 690 Miserum enim pontis in fluctibus in malum incidere.
 Miserum etiam siquid in curru praeprande onus impones.
 Axem frigeris, onera vero intereant.
 Mediocritatem observa: occasio vero in omnibus optima.
 Maturus autem uxorem tuam ad domum ducito.
 695 Neque triginta annis valde multum deficiens,
 Neque superans multum: nuptia vero tempestiva ha.
 Mulier autem quarto supra decimum anno pubescat, quinto
 Virginem vero ducito, ut moros castos doceas. (nubet.)
 700 Eam vero potissimum ducito, quae te prope habitat (ducas).
 Omnia diligenter circum contemplatus, ne vicinis ludibris
 Neque enim muliere quicquam vir fortiter melius
 Bonae: rursus vero mala non durius aliud.
 Comestatrice, quae virum tamen esse fortem.
 Torret sine face, et cruda senectus tradit.
 Bene vero animadversionem immortalium deorum obser-
 nato.
 705 Neque fracti aequaltem facito amicum.
 Quod si feceris, ne ipsum prior malo afficias.
 Ne vero mentiaris lingua gratiam. Sin autem caperis
 Aut verbum aliquod loquutus infestum, aut faciens,
 710 Bis tantum panini memineris. Sin vero rursus
 Redeat ad amicitiam, penam autem velis prestare,
 Suscipe, miser namque vir amicum aliam alium
 Facit. te vero ne quid animo coartuas vultus.
 Ne vero multorum hospes, neve nullus hospes dicaris.
 715 Neve malorum socius, neque bonorum conviator.
 Neque unquam misera pauperie, animi consumptioe homini
 Sustineas exprobrare, diuorum munus immortalium.
 Lingua certe thesaurus inter homines optimus
 Parca: plurima vero gratia ad mensuram euntis.
 720 Quid si malum dixeris, forsan et ipse manus audies.
 Neque publici coniugii, gratis accessus esto.
 Nam ex publico plurima gratia, sumptusque minimus.
 Neque unquam de mane lous libato nigrum vinum.
 Manibus illotis, neque alijs immortalibus.
 725 Neque enim illi exaudiunt, respuum vero etiam preces.
 Neque contra solem versus erectus meior.
 Sed postquam occideris, memor usque ad orientem.
 Neque in via, neque extra viam progrediendo meior.
 Neque denudatus. deorum quippe noctes sunt.
 730 Sedens vero diuturnus vir, et prudens,
 Aut idem ad parietem accedens bene septi atrij,
 Neque pudenda semine pollutus intra domum
 Focum iuxta reuelato, sed cameto.
 Neque ab infami sepulchro reuersus
 Seminatio progeniem, sed deorum a coniugio.
 735 Nec unquam perennium fluminum limpidam aquam.

700. 6. 6.
 simul et
 semel om-
 nem subs-
 tanciam
 mari non
 esse com-
 mittenda.

705. 7. 7.
 Matri-
 monij prae-
 pta.

710. 8. 8.
 Vxor quae
 lis deligen-
 da.

715. 9. 9.
 Amicus
 fratri non
 proponen-
 dus.

720. 10. 10.
 Amicorum
 diuerticulum
 non debet
 esse diuturnum.
 725. 11. 11.

730. 12. 12.
 Paupertas
 visus.

735. 13. 13.
 Elegans
 et
 cum de
 silentio.

740. 14. 14.
 Res sacrae
 reuerentem
 sunt tra-
 standae.

745. 15. 15.
 Modestus
 praeceptus.

Religio in
mentia ser-
uanda.Virilia cor-
pora non
esse adfue-
facienda
ad mollem
& mulie-
brem cul-
tum.
Dei Dei
non sunt
ignominia
afficienda.Horatio
ad bonam
famam.
De quibus
et. ni.

Pedibus transito: priusquam oraueris aspiciens pulchra
Manus lotus amena aqua limpida. (fluente,
Qui fluvium transferis, maluisa verò manus illotas,
Et succentent dii, & damna dant in posterum.

Ne verò à manu decorum in celebri commisso

Siccum à viridis refeca nigro ferro.

Neque unquam patinam libatoriam pone super craterem.

Bibentium, perniciosum enim in ipso factum est siccum.

Neque domum faciens imperfectam relinquo,

Ne forte insidians crociet stridula cornix.

Neque à pedatis ollis nondum lustratis rapient

Comedito, neque lauato: quia & hysce noxa inest.

Neque super immobilibus locato (non enim bonum est)

Pueram duodennum: quia virum inerte facit.

Neque duodecim mensium: aquale & hoc est.

Neque muliebri in balneo corpus abluito

Vir: gravis enim ad tempus est & in hoc

Poenae, neque in sacrificia accensa incidens,

Reprehende arcana. Deus quippe & hac indigne fert.

Nec unquam in alveo fluviorum mare fluentium;

Neque in fontium, meyo: quin valde euitato.

Neque incacato: id enim nihilo est melius

Sic facito: grauent verò mortaliū euitato famam.

Fama enim mala est, levis quidem leuati

Facillime, molesta verò portatu, difficilisque depositu.

Fama verò nulla prorsus perit, quam quidem multi

Populi diuulgant, quippe dea quaedam est & ipsa.

HESIODI ASCRÆI

DIES.

Quæ ope-
ra oportet
singulis
diebus
facere, &
qui dies
sint fausti
vel inaus-
picati.

x. si.

x. si. si.

x. si. si.

DIES verò ex Ioue obseruans, bene secundum
sortem.

Præcipe seruis, tricesimam mensis optimam.

Ad opera inspiciendum, dimensumque diuidendum:

Nempe cum veritatem populi indicantes agunt.

Ha enim dies sunt Ioue a prudente:

Primum, nouissimum, quartique & septima sacra dies.

Hac enim Apollinem auriensem genuit Latona.

Oclauaque & nona amba dies mensis

Egrege crescentis, ad curandum opera mortaliū.

Undecima verò duodecimique amba quidem bona:

Hac quidem tendendis ouibus, illa latis segetibus meten-
dis.

Duodecima tamen, undecima multo melior:

Hac enim nec fila in aëre suspensus araneus,

Die expleta, quam & prudens formica acernum colligit.

Hac telam ordiatur mulier, proponaque opus,

Mensis autem inchoari decima tertia caueo

Semenem incipere: plantis verò inferendis optima est.

Sexta verò media valde incommoda est plantis,

Viripara bona, puella verò non utilis est,

Neque gignenda primum, nec nuptiis tradenda.

Nec prima quidem sexta puella gignenda

Apta est, sed hœdis castrandis, & gregibus ouium.

Stabulæque circum sepiondo pastorali benigna dies est,

Bona verò viripara, amique conuiua loqui,

Mendaciæque & blandos sermones, & occulta colloquia.

Mensis verò octaua captum, & bonem mugientem

Occidio: multos autem duodecima laboriosos.

Vicesima verò in magna, plena die, prudentem virum

Generato: valde enim bona est indolis,

Bona autem viripara decima, puella verò & quarta

Media, hac verò & ouis, & curuipedes boni,

Et canem asperis dentibus, molisque laboriosos

Cicuratio sub manum ponens, cauius verò esto animo,

Vt quarta vitæ desinentis & inchoatis mensis,

Doloribus, conficiendo animo valde hac accommodata est dies.

Quarta autem mensis uxorem domum ducio,

Obseruatis amibus quæ ad hanc rem sunt optima.

Προσιθεῖν ἄν' ὅτι γ' οὐκ ἴδω ἐν ἑλὰ ῥέεδρα,
Χεῖρας νιψάμεν. Πολυπράτω ὕδατι λὰ κῆ.
Ὅς ποταμὸν ὄψῃ, κακοῦτη ἡ χεῖρας ἀνιπθῇ.
Τῶν δὲ θεῶν νεμεσῶν, ἡ ἀλγία δόξα ὀπίσσω.

740

Μηδ' ἀπὸ πενταχοῦ θεῶν εἰς δαπὶ θαλάτῃ
Αὐτὸν ἀπὸ χλωροῦ τῶν μιν αἰσθῆσι σιδήρῳ.

Μηδ' ἐπὶ οἰνοχόμῃ πιθάρῳ κρητῆρες ὕψῃ
Πινόντων, ὅλοι γ' ὅτ' αὐτῷ μείζον τέτυκται.

Μηδ' ὁδὸν ποιεῖν ἀντιπείσεις κατὰ λείαν,
Μάτοι ἐρεζομένη κρόκη λακέρυζα κορώνη.

745

Μηδ' ἀπὸ χρυσοῦ ἀντιπείκων αἰσθῆσι σιδήρῳ
Εἰδέν, μὲν δὲ λείαν ἐπὶ ἡ τῆς ἐν ποτῇ.

Μηδ' ὅτ' ἀκινήτοις κατὰ λείαν οὐ γ' αἰένον
Παῖδα δὴ δέχεσθαι, ὅτ' αὐτῷ αὐτοῦρα ποιεῖ.

750

Μηδ' δὴ δέχεσθαι μύλων, ἵσον ἡ τοῦ τέτυκται.
Μηδ' γυναικίῳ λουτρῷ χρεῖα φαιδρυνάσαι.

Αἰέρα, λὰ θαλάτῃ γ' ὅτ' ἡ χεῖρας ἔσθ' ἡ τῇ
Ποιῇ, μηδ' ἐρεζομένη δὲ αὐτοῦρα ποιεῖ.

Μωμενέει αἰδῆλα, * θεὸς γ' ἡ τῇ νεμεσῶν.
Μηδ' ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων,

755

Μηδ' ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων,
Μηδ' ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων.

Ὡς ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων,
Ὡς ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων.

Ὡς ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων,
Ὡς ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων.

760

Ὡς ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων,
Ὡς ἐπὶ χρυσῷ ποταμῷ ἀλὰς σφραγίστων.

HESIODI ASCRÆI

DIES.

HΜΑΤΑ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ
μειρα.

Πεφυλαγμένα δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

Εργα τ' ἐπὶ πόλει, ἡ δ' ἀμυγδαλὴν δατῆα δατῆα,

Εὐτ' ἀλ' ἀμυγδαλὴν λαοὶ χεῖρας ἀνιπθῇ.

Αἰδ' ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

Πρῶτον ἐν, τεσσαρὰ τῇ, ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

Τῇ γ' ἀπολλωνία χρυσῶρα γαῖατο Λατῶν.

Ὁ γ' ἀπὸ τῇ τῇ, ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

Εξοχ' ἀμυγδαλὴν βεσθησά, ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

Εν δέδωκεν τῇ δατῇ, ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

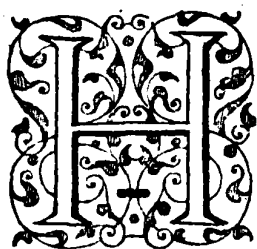
ἡ δ' ἐκ δέδωκεν πεφυλαγμένα, οὐ κ' ἔ

Πεφυλαγμένα

Πάμπας δ' ἔξαλειψαι, ἐπὶ χαλεπαὶ τε καὶ αἶμα·
 Ἐν πάμπῃ γὰρ εἴσιν ἑσεννὰς ἀμριπολάειν,
 Ὀρκον πηνυῶντας τὸν ἑεῖς τέκε πῆν ὀπάρκοις.
 Μίσση δ' ἑδδωμῶτῃ Διημπερρεῖς ἑεῖν ἀκτιῶ
 Εὐμάλ' ὀπιπλόντα εὐβρῶχαλον ἐν ἀλῶν
 Βάλλειν· ὑλοτόμιον τε ταμείν θαλαμῶντα διδρα,
 Νῆα τε ῥυλα πελλά, τὰτ' ἀρῶμα νηιοὶ πλόντα.
 Τετρεδὶ δ' ἀρχεται ἦναι πηνυδαὶ ἀραιαί.
 Εἰνὰς δ' ἡ μέση· ὀπιδεῖλα λῶειν ἤμρ.
 Πρωτῆς δ' ἐνὰς παρπῆμον ἀνδρῶποισιν.
 Ἐδλην μὲν γὰρ τ' ἡδ' ἐφτυνέμην ἡδ' ἡνείδα.
 Αἰεὶ τ' ἡδ' ἡναιμία καὶ οὐποτε πάγκλον ἤμρ.
 Παρεῖσι δ' αὐτ' ἴσασι τεσσενάδα μινῶς ἀείων
 Ἀρξάδαί τε πόδου, καὶ ὀπὶ ῥυρὸν ἀνῆνα δεινὰ
 Βοισὶ καὶ ἡμίεροισι καὶ ἴσποισι ἀκνυπέσων
 Νῆα πολυχλῆδα δολῶν εἰς οἶνοντα ποντον
 Εἰρύωμα. παρεῖσι δὲ τ' ἀληθῆα κικλῆστοισι.
 Τετρεδὶ δὲ οἶκα πόδον, πειε πῶτων ἑεῖν ἤμρ
 Μέση· παρεῖσι δ' αὐτὴ μετ' εἰσάδα μινῶς ἀρίσων
 Ηοῦς ἡνοῶντος· ὀπιδεῖλα δ' ἐπὶ χερσίων.
 Αἶδα ὑφ' ἡμέραι εἰσὶν ὀπῆθονοῖς μετ' ἄεσας.
 Αἶ δ' ἄλλαι, μετὰ δούποι, ἀκκῆμοι, οὐ π' ὀεζυσται.
 Ἀλλ' ὀ δ' αἰλοῖλιν ἀνείη, παρεῖσι δὲ τ' ἴσασιν.
 Ἀλλοτε μετρηθ' πῆλαι κινερῶ, ἀλλοτε μετρηθ' μήτηρ.
 Τάων δ' ἰταμῶν τε καὶ ὀλεσι· ὅς τὰδ πῶι τε
 Εἰδὸς ἐργάζεται ἀναισι· ἀθανάτοισιν,
 Ὀρνίθας χρίων, καὶ ὑπερβασίας ἀλείων.

Quintias verò emisato: quia difficiles sunt, & graves.
 In quinta enim iuvnt furias obambulare,
 Perituum vindicantes, quod malum Contentio genuit per-
 Media verò septima Cereis sacrum munus (Iuris)
 Diligenter inspiciens, bene aquata in ara
 Venilato, roboru nque sector inciditio cubicularia ligna,
 Navalique ligna multa. & que navibus congrua sunt,
 Quarta verò incipio naues compingere hianes.
 Nona autem media pomeridiana melior dies.
 Prima verò nona prorsus innoxia hominibus.
 Bona siquidem est ad plantandum, & ad generandum,
 Tam viro quam mulieri: nec unquam prorsus mala dies.
 Sed pauci rursus sciunt certum nonum mensis optinum
 Implendis dolijs, & sup iugum ponendo collo
 Bobus & mulis & equis celeribus.
 Naue in bene clauatam celerem in migrum pontum
 Trabito: sed pauci vera intelligunt.
 Quarta vero aperi dolium, pra omnibus sacra dies est
 Media, pauca verò rursum post vicesimam mensis opti-
 Aurora viginte, pomeridiana verò est de serior. (manu)
 Et he quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Caetera autem incerta, sine sorte, nihil ferentes.
 Sed alius aliam laudat, pauci verò norunt.
 Interdum nonerca est dies, interdum mater.
 Harum beatusque & felix, qui haec omnia
 Sciens operatus fuerit, inculpatus diis.

Η ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ
ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΟΙΗ περιηγουσα δι' υμους
 ἔχ' παρ' ἡμ' αἰωνας
 Ηλυθ' ἐν ἐσθ' ἡμ' ἀπ' αὐτῶν
 Ἀκριστιῶνα
 Αλχημῖν, θυγάτηρ λαωνος
 Ηλεκτρῶν Θ,
 Η ῥα γυναικῶν φθλον ἐχά-
 νητε θηλυτέρων

εἰδὼς τε μαζίδας τε νόον γὰρ ἰδὼς οὐκ εἴριζε
 τῶν αἰθνητῶν θνητῶν τέκον ἀνθρώπων.
 τῆς κ' ὑπὸ κρήνῃ βλεφάρων τ' ὑπὸ κυανίων
 τοίον ἀνδ' οἶον τε πολυχρύσου ἀφροδίτας.
 ἡ δὲ κ' ὥς κ' ἔθυμὸν ἐὼν πεσέον ἀκοίτῳ,
 ὧς ἔπει τις ἵππερ γυναικῶν θηλυτέρων.
 ἡ μὲν οἱ πατέρ' ἔδωκ' ἀπένταυρον ἱερὴ δαίμανας,
 χωσάμενθ' ὅτε βροτῶν λιπὼν δ' ὅγε παρὶδία γαῖαν
 ἐς Θέας ἰκέλευσε φερεσπείκας καδ' αἰετοῖς,
 ἐνδ' ὅγε δάμαρ ἦναι σὺν αἰδοίῃ παρ' ἀκοίτῃ,
 νόσφιν ἀπὲρ φιλότῃτος ἐφίμερσιν, οὐ γὰρ οἱ ἦεν
 περὶν λείχεον ὅππῃσιν ἑσπύρεν ἡλεκρυονῆς,
 πῆρ' αὖ φόνον πῶσιν ἑσπύρετον μαζοθύμων
 Ἡ ἀλόχου, καλέρων δ' ἑσπάρησιν πνέει κόπας
 ἀνδρῶν ἥρώων ταρίων ἰδὴ Τηλεβοῶν.
 ὧς γὰρ οἱ δέκεντο θεοὶ δ' ὅτι μαρτυροῖσσαν,
 τῶν δ' ὅ' ὤμιζετο μῶνιν, ἐπείγατο δ' ὅππ' ἵπταται
 ἐκτελέσσει μίαν ἔρπον, δ' οἱ δίδεν θύμης ἦεν.
 τῷ δ' αἶμα, ἱέλωροι πολέμοιο τε φυλοσδὸς τε,
 βοιωτὶ πλῆξιν ποί, ὥσ' πακῶν πνέοντες,
 λοκροὶ τ' ἀγχιμαροὶ κ' Φωκῆες μεράθυμοι
 ἔασαντ' ἄρ' αὖ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκίμοιο,
 κυδῶν λαοῖσι. πατὴρ δ' αἰδῶν τι θεῶν τε
 ἄλλω μῆτιν ὕφαιε μ' ἔφρεσιν, ὅφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφεισποτὶ ἀνὴρ ἀλκτῆρα * φυτεύσῃ.
 ὧρτο δ' ἀπ' ἡλύμπειο δόλον φρεσὶ βυσσοδμήμων,
 ἡμῶν φιλοπῆτος ἐξέζοντο γυρτακῶς,
 ἐντὶ χ' ἄλ' ἔξ' ἑσ' τυφάων, πῶθεν αὖτις
 φίλκον ἀχρύτατον ἀφροσέσσαντο μαρπεία Ζεῦ.

HESIODI OPVS DE
SCVTO HERCVLIS.

*EV qualis relinquens domos & patriam terram,
Venit ad Thebas, ad similem
Maris Amphiryonem,
Alcmenem, filia populos servantis
Electronis:
Quae ceret mulierum gentis orna-
bas formae arum.*

5 *ne, animo autem nulla contendebat.*
Earum, quas mortales mortalibus pepererunt concumbēti.
Huius & aq̄ capite, & palpebris nigris,
Tale spirabat, quale & aurea Veneris.
 10 *Qua & tantum in animo suum honorabat maritum,*
Quantum nondum aliqua honorauit mulierum feminearū.
Attamen patrem bonum interfecit ut domans,
Frater is pro bobus, relinquens autem ille patriam terram,
Ad Thebas supplex venit, scuta ferentes Cadmaeos,
 15 *Vbi ille domos habitauit cum pudica uxore,*
Seorsum sine desiderato amore, non enim sibi licuit
Præus lectis cōscendere pulchras sutas habēti Electryonis, pti.
Quam cadem vltus esset fratrum magnanimorum
Sue uxoris, acrique combussisset igne vicos
 20 *Vitærum heroum, Taphiurum & Teleboarum.*
Sic enim sibi constitutum erat, dii autem testes erant.
Quorum ille curabat iram, & festinabat quam celerrimè
Perficere magnū opus, quod sibi ex fone fas erat.
Hunc autem simul cupientes & belli & persecutionis
 25 *Bæoti percussores equorum, super scuta spirantes,*
Et Locri breuib. armis pugnatōres, & Phocēses magnanimi
Sequebantur. dux autem istis erat boni filius Alces,
Factabundus populis, pater autem hominū, quinque deprimūque
 30 *Aliud consiliū tēxerat in mentibus, ut dys (generaret*
Et hominibus artium inuentioribus nocuenti expulsorem,
Statim verò descendit ab olympo dolum mentibus fruens,
Desiderans amorem bene cincta mulieris,
Nocturnus: cui autem venit Typhaonium. Tūc autē iuratus
Phiciū suū nūm ascendit consultor Iupiter.

Ubi sedens mentibus cogitavi stupenda opera. (Electryonis
 Eadem quidem enim nocte extensum pedem habentis filiae
 Leilo & amore mistus est, & perfectis desiderium.
 Eadem autem & Amphiryon populorum defensor inctus
 Perfecto magno opere venit suam domum. (heros
 Neque ille ad famulos & pastores agrestes
 Perrexit ire, priusquam sua uxoris conscenderet lectum.
 Talis enim cor capiduas cupiebat pastorem populorum.
 Ut autem quando vir libenter effugeret calamitatem.
 Aegritudine ab molesta, vel etiam a fortis vinculo.
 Sic sunt Amphiryon graui labore defunctus,
 Libenterque & amice suam domum peruenit.
 Nocturnus autem concubui sua cum veneranda uxore,
 Delectatus donis valde pulchra Venenis.
 Illa autem Deo domita, & viro longè præstantissimo
 Thebis septem portas habentibus gemellos generauit filios.
 Non tamen similia sapientes fratres quamuis fuerunt.
 Hunc quidem peiorè, illi autem rursus multo meliorè viri,
 Grauemque fortemque vin Hercules.
 Hunc quidem subdimita nigras facies fons Saturnio,
 Sed Iphicleum lancea seruans populos Amphiryonis,
 Distinctam prolem, hunc quidem mortali viro admista
 Illum autem fons Saturnio, deorum imperatori omnium.
 Qui & Cygnum interfecit Martis filium Magnanimum.
 Inuenit enim in luto longè sagittans Apollinis
 Ipsum & patrem suum Martem insatiabilem bello,
 Armis coruscantes, splendorem ut ignis ardentis,
 Stantes in curru, terram verò verberabant veloces equi
 Pungentes ungulis. pulvis autem circa ipsos utrinque spar-
 Trita plicatis curribus & pedibus equorum. (gebat,
 Currus autem bene facti & canthi circumstrebebant,
 Equis currete cupientibus latatus autem est Cygnus præpre-
 Sperans fons filium bellicosum, & aurigatorem (hensibilis,
 Ferro scindere, & inchoa arma spoliare.
 Sed sibi factas supplicationes nō exaudiuit Phœbus Apollo.
 Ipse enim sibi concitauit vin Hercules.
 Omne autem nemus & templum Apollinis Pegasei
 Splendebat ab grauis Dei armisque & ipsius.
 Ignis autem tanquam ab oculis splendebat. Quis autem illi
 Sustinisset mortalis existens obuiam moueri,
 Præter Herculeum, & inchoam folium?
 Illorum enim magna que vis, & manus intangibiles
 Ex humeris extendebatur in fortissimis membris.
 Qui tunc aurigam affatus est fortem folium:
 O heros Iolæ, mortalium longè charissime omnium,
 Certè contra immortales beatos, qui cælum habitant,
 Peccauit Amphiryon, quādo bene coronatā muris Theben
 Venis, linquens Tyrinthum bene edificatum oppidum,
 Interfecto Electryone boum causa latus frontes habentium.
 Venit ad Creontē, & Heniochā extensum poplū habentē.
 Qui ipsum amice exceperunt, & omnia necessaria præbue-
 Vi fas est supplicibus honorariūque procul magi. (vnt,
 Viciebat autē latus cum pulchros pedes habeme Electryona
 Sua uxore. Celeriter autem nos vertentibus annis
 Nati sumus, neque mentibus similes, neque intellectu,
 Et tuus pater & ego, huius quidem mentis eripuit Iupiter,
 Qui relinquens & suam domum, & suos parentes,
 Venit honoraturus iniquum Eurytheum,
 Miser, profecto valde suspirabas, an futurum.
 Suam calamitatem dolens, que non renocabilis est.
 Sed mihi fortuna molesta commisit certamina,
 O chare, sed tu citius cape habenas purpureas, (gens,
 Equorum pedibus velocium, valde autē mentibus audacia au-
 Rele habeto velocem currum, & pedibus velocium robur
 equorum.
 Nihil subueritus fragorem Martis homicide,
 Qui nunc vociferans circumferis sacrum nemus
 Phœbi Apollinis longè-sagittantis regis,
 Attamen quamuis fortis existens satiat bellum.
 Hunc autem vicissim alloquimur est irreprehensibilis folium:

Hercules
 & Iphiclei
 fratrum
 compara-
 tio.

Vbi & quo
 modo Her-
 cules inci-
 derit in Cy-
 gnum.

Posterita-
 tē aliquan-
 do maiorū
 suorum ce-
 lera luere.

Adhorta-
 tio.

Εἰς δὲ καὶ τοῦτο φησὶ μὲν τοῦτο δὲ κελεύει εἶναι.
 Αὐτὸν μὲν γὰρ νυκτὶ Τανυσφύρην Ηλεκτρυονίαν
 εἶναι, & φιλομένην, τέλει δ' ἄρ' ἐλάσσει.
 Αὐτὴ δ' Ἀμφίρυνος λαοφύλαξ ἀγλαὰ ἦρας
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον, ἀφίκετο τῷδε δέμονι.
 Οὐδ' ἐγὼ ἐπὶ δ' ἔμελλας, & περὶ μέγα ἀρεῶν
 ἦν, ἵνα πρὶν γὰρ ἢς ἀλόνου ἐπὶ μέγα δυνάμει.
 Τεῖον γὰρ κραδίον πόδες αὐτοῦ ποιεῖν λαόν.
 Ὡς δ' ἐπὶ ἀσπασθὲν ἔσχατον ἐπὶ τῷδε δέμονι
 Νέσσειν ἔσχατον ἀφ' ἑλπίων, & κρατὺς ἔσχατον δέμονι,
 Ὡς ῥα τὸν Ἀμφίρυνος, & κρατὺς πόνου ἔσχατον δέμονι,
 Ασπασθὲν τε φίλος τε εὖν δέμονι εἰσφίκαται.
 Παννύχιον δ' ἄρ' ἐλέκτο σὺν αἰδέειν ἔσχατον,
 Τρὶ πόδες δ' ἔσχατον πολυρύνου ἀρεῶν.
 Ἡδὲ, τῷδε δ' ἐμείψατο, & αἰεὶ πολλὸν ἀφίκαται,
 Θέλει ἐν ἐπὶ μέγα διδυμάων γαίαν ποιεῖν,
 Οὐκ ἔδ' οὐκ ἐμείψατο (καὶ γὰρ γαίαν ποιεῖν)
 Τὸν μὲν κρατὺς τῷδε δ' αὐτὸν ἀμείνονα φῶτα,
 Δαίμων τε κρατὺς τῷδε, βίβλιν Ηρακλείου.
 Τὸν μὲν, ἔσχατον ἐμείψατο καλαινέει Κρονίονι,
 Αὐτὸν ἱερὸν γὰρ δέμονον Ἀμφίρυνος,
 Κεκαίμενος γαίαν τὸν μὲν, βεσπύριον ἀφίκαται,
 Τὸν δ' Ἀφίκαται τῷδε σηματοῦν πᾶσι.
 Ὡς γὰρ Κρόνος ἐπὶ φῶτα Ἀρπύριον μετὰ δέμονι,
 Εἴς τιν' ἐν τῷδε ἐμείψατο Ἀπόλλωνος.
 Αὐτὸν γὰρ πατὴρ ὃν Ἀρπύριον πολέμοιο,
 Τὸν μὲν λαμπροῦς σέλας ὡς πυρὸς αἰδομένοιο.
 Ἐσπύριον ἐν δέμονι, γαίαν δ' ἐκ τῶν ἀφίκαται ἵπποι,
 Νύκτωρ τε κρατὺς τῷδε δ' ἀφίκαται ἵπποι,
 Κοιμήσας πᾶσι τῷδε ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Αρπύριον δ' ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται ἀφίκαται.
 ἵπποι ἵπποι, κρατὺς τῷδε Κρόνος ἀφίκαται,
 Ἐλπίον γὰρ Διὸς ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Καλὰ δ' ἐμείψατο, & ἀφίκαται τῷδε δέμονι.
 Ἀλλὰ οἱ δ' ἐμείψατο ἵπποι, ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Αὐτὸν γὰρ οἱ ἐμείψατο βίβλιν Ηρακλείου.
 Πᾶσι δ' ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Αφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Πῶς δ' ὡς ἀφίκαται ἀφίκαται, τίς καὶ ἐμείψατο
 Ἐπὶ τῷδε δέμονι ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Πᾶσι Ηρακλείου, & ἀφίκαται ἵπποι.
 Κρόνος γὰρ μετὰ τῷδε βίβλιν ἵπποι.
 Εἴς τιν' ἐμείψατο ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ὡς ῥα τὸν ἵπποι, ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ἡρὸς ὡς ἵπποι, βεσπύριον πολὺ φιλῶν τῷδε,
 Ἡρὸς ἀφίκαται μετὰ τῷδε, τοὶ δέμονι ἵπποι.
 Ἡρὸς ἀφίκαται, ὡς ἀφίκαται τῷδε ἵπποι.
 Ἡρὸς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι, πολὺ φιλῶν,
 Κεκαίμενος γαίαν, βεσπύριον ἵπποι.
 ἵπποι δ' ἐμείψατο ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Οἱ ῥα μὲν ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι,
 Ἡρὸς ἀφίκαται ἵπποι, ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ζεὺς δ' ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ἡρὸς ἀφίκαται, τῷδε δ' ἀφίκαται ἵπποι.
 Γενόμενος, ὡς ἀφίκαται ἵπποι, ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Σὺς τῷδε πατὴρ, & ἵπποι, τῷδε μὲν φῶτα ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ὡς ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε δέμονι, ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ὡς ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε δέμονι, ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Σχέτιον γὰρ πολλὰ μετὰ τῷδε ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 Ἡρὸς ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Αὐτὸν ἐμείψατο ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Ὡς ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 ἵπποι ἀφίκαται μετὰ τῷδε ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 ἵπποι ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 ἵπποι ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Ὡς ἀφίκαται ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Φοῖβος Ἀπόλλωνος ἐμείψατο ὡς ἀφίκαται ἵπποι.
 ἵπποι γὰρ κρατὺς ὡς ἀφίκαται τῷδε τῷδε δέμονι.
 Τῷδε δ' αὐτὸν ἀφίκαται ἀφίκαται ἵπποι.

Η Πῆλ' ἦ μάλα δὴ π πατρὶ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 Τιμὰ σὴν κεφαλῇ, καὶ ταύριζε· Ἐννοσθαίῳ,
 Ὃς Θένης κρήνημον ἔχει, ρυεῖται τε πολυα.
 Οἷον δὴ καὶ τὸν δὲ βροτὸν κρατερεῖν τε μέγαν τε
 Σας εἰ χεῖρας ἀραισι, ἵνα κλέῃ· ἐδῶλεν ἀφῆα.
 Ἀλλὰ γε εὖ ποτε τῷ δ' ἔφῃ· ἀφῆα, ἔφῃ τὰ ῥα
 Δίφρως ἐμπλάσσω τις Ἀρπός δ' ἡμᾶς ἐς τε
 Μαργώμεσ'· ἐπὶ ἔπ' ἀτὰρ ἔκοντο Διὸς υἱὸν
 Οὐδ' ἱερὰ κλέδω δειδίξετ' ἀπὸ μιν οἷω
 Φῶδ' ἔδωκε δύο πῦδας ἀμύμονι· Ἀλκαῖδαο,
 Οἱ δὴ σφι χεῖρ' ἐσι, λαλοῦμενος πολέμοιο
 Φυλοπῆδα σῖσιν· τὰ σφι πολλὰ· φίλτατα δούϊναι.
 Ὡς φάτο, μαιδίστην δ' ῥίβην Ἡρακλῆϊναι,
 Θυμῷ γῆδ' ἵπτας· μάλα γὰρ νῦν οἱ ἀμύμονα ἔπιν.
 Καί μιν ἀμύμονα ἔπιν· πλεονετα πρὸς σπύδα,
 Ἡρως ὁ ἴολας δίστες φέει ἐκείτ' ἡλίου
 Τρομίνη τρηχεῖα· σὺ δ' ὡς πάρος ποτα δαΐφρων,
 Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἔπιν Ἀρεῖονα κυανοχαιτῶν
 Πῶτ' ἀσπρὸ φαν, καὶ σφῆκα μιν ὡς κα δ' ὤμωκα.
 Ὡς εἰπόν, κρημνίδας ἐρεῖ, ἄλλωκο φαινοῦ,
 Ἡρᾶς τε κλυτὰ δώδεκα, σφῆ καὶ κρημῖσι ἔδωκε.
 Δάπτειν αὖ δούκω σφῆ ἐνδύοντι ἔδωκε
 Καλόν, χρύσειον, πελυστάδαλον ὄν· ῥοῖ ἔδωκε
 Πάλλας Ἀθῶναι κούρη Διόεσσι, πῶτ' ἔμειλε
 Τὸ σφῶντο στυγερὰς φορομῆσθαι ἀείλοισ.
 Θῆ· αὖτ' δ' ἀμφοῖσιν ἀφῆς ἀλκτῆς σίνησεν
 Δεινὸν ἀνδρ. κοίλῃ δ' ὡς ἐνδύοι φορέτῃν
 Καρβᾶλτ' ὅζ' ἐπ' ἔδωκε πολλοὶ δ' ἔστυον οἷσι
 Ρυγῆλοι, θανάτω λαδιδόφροιο δούκῃς.
 Πρῆδον μὲν θανάτῳ τ' ἔχον καὶ δάκρυσι μῦρον
 Μείσοι δ' ἔξιστι, σφῆμῆκες αὐτὰρ ὅππῃ
 Μορφοῖο φλεγῆος καλὴ πύλῃ μοιο πτερυγῶσι
 Ἦσαν, ὁ δ' ὀβελμοῖν ἐγγὺς ἀσφῆκα μιν εἰλετο χαλκῷ
 Κεῖτ' δ' ὁ δ' ἐφῆκα μιν ἐκ στυγῆς ἔδωκε,
 Δαιδαλέμῃ, δάδαμωτος, δὴ κροτάφοις ἀραμῶν,
 Ἥτ' ἔρυτο χεῖρη Ἡρακλῆϊ· δούιοιο.
 Χ Ε Ρ Σ Ι γὰρ μὲν σῆκος εἶλε πωλύλοισι· ἐδ' ἔπιν
 Οὐτ' ἔφῃ· ἐβαλὼν αὐτ' ἱθαλας, δαμῆα ἰδῶτα.
 Πᾶν μὲν γὰρ κελύχ' ἡ πᾶσι δακῆ· τ' ἐλεφαντῷ
 Ἡλῶντος δ' ἔστυα μῆκος ἔλῃ, χρῆσθ' τὸ φαίνῃ
 Λαμπίδων· * κωαῖον δ' ὅζ' ἐπ' ἔλῃ, ἀλλὰ λαγντο.
 Ἐν μέσῳ δ' ὄρακοντος ἔλῃ φέβ· οὐτ' ὀφείλει
 Ἐμπαλιν ὥσποισιν πνεῖ λαμπίδωνος δειδοῦναι.
 Τοῦ καὶ ἐδόντων μὲν πᾶσι τὸμα δακῆ· ἐδόντων
 Δεινῶν, ἀπῆλτων, ἔπιν δ' ἡ βαλοῦσθαι ματῶπου
 Δεινῇ Εὐκ πᾶσι τῶν, κορυμνοῖσι κλόνον ἀνδρῶν,
 Σχετλίν, ὅρα νῶν τε καὶ ἑφῆς φέρεται· ἔλῃ φωνῇ
 Οἷσιν αὐτῶν πολέμοιο Διὸς καὶ ἐφῆς.
 Τῶν καὶ ἡμῶν μὲν χεῖρας δ' ὡς οὐτ' αὐτῶν
 Αὐτῶν ὅσα δὲ σφι σφῆ· ῥίβιν στυγῆς,
 Σφῆς ἀλλὰ εἰς· * καλῶν πύδαται ἀπ.
 Ἐν δ' ὡς οὐτῶν τε παλιν εἰς τὸ τεκτονικόν.
 Ἐν δ' ὡς οὐτῶν τε φέβ· τ' ἀνδρῶν σφῆς τε δειδῆναι.
 Ἐν δ' ἔφῃ, ἐν δὲ κωμῶν ἐδόντων, ὅσα δ' ἔλῃ κῆρ,
 Ἄλλων ζῶν ἐχούσων νέετατον, ἄλλων αὐτοῖν.
 Ἄλλων τιθῶντα καὶ μῶν ἐλκε ποδῶν.
 Εἶμα δ' ἔχ· ἀμφοῖσιν δαφνοῖντος ἀμῶν φωνῇ,
 Δεινὸν δειρομῶν, κρημῆς τε βαλεῖν.
 Ἐν δ' ὄφιν κεφαλὰ δεινῶν ὅσα ἔπ' ὀφείλει
 Δαδῆ· καὶ φέβ· οὐτ' ὅσα χεῖρ' ὀφλ' ἀνδρῶντων
 Οἷσιν αὐτῶν πολέμοιο Διὸς καὶ ἐφῆς.
 Τῶν καὶ ἐδόντων μὲν κρημῆς πᾶσι σφῆς μαχρῶν
 Αμῶν σφῆς δεινῶν, τὰ δ' ὡς οὐτ' ὅσα ἔλῃ.
 Στῆ· κατὰ δ' ὡς ἐπῆλτο ἰδῆν δ' ἡντο δειδοῖσι
 Κωαῖα καὶ ῥῶτα, μαιδίστην δ' ἡμῶν.
 Ἐν δ' ὡς οὐτῶν ἀλλὰ κωμῶν ὅσα ἔλῃ
 Ἐν δ' ὡς οὐτῶν ἀλλὰ κωμῶν ὅσα ἔλῃ
 Τῶν καὶ ὅσα ἔλῃ, ὅσα ἔλῃ, ὅσα ἔλῃ
 Οὐδ' ἔπιν· ὅσα ἔλῃ, ὅσα ἔλῃ, ὅσα ἔλῃ
 Οὐδ' ἔπιν· ὅσα ἔλῃ, ὅσα ἔλῃ, ὅσα ἔλῃ

[illegible]

Iam enim ipsis iacebat magnus leo, circa autem apri
 Bini primas animas. & apud ipsos niger (cadentes
 Sanguis stillabat in terram, aliqui autem depressis cernitib.
 Iacebant morituri a crudelissimis leonibus, (dum
 Qui adhuc magis incitabantur, & irascebantur ad pugnan-
 Virumque masculique sues, alacréque leones.
 Ibi erat pugna Lapitharum pugnantorum,
 Et Ceneae circa regem, & Dryaniam Pirithoimque,
 Hopléumque Exadumque, Phalerumque, Prolochumque,
 Mopsuque Amycisiuque Tuzresiuque, florem Maris.
 Theseaque Aegesiūque, similem diis immortalibus:
 Argentei, aurea circa corpus arma habentes.
 Centaurique ex altera parte contrarij congregabantur,
 Circa magnum Petraum, & Albulum augurem,
 Arēumque, Uriumque, nigraque, sesas habentem Mmanta,
 Et duos Peuci filios, Perimeadeaque Dryalimque:
 Argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Et iruebant tanquam viui existentes.
 Lanceis & abietibus propē porrigebantur.
 Ibi Martis terribilis velocipedes stabant equi,
 Aurei ibi & ipse spolia ferens perniciosus Mars,
 Hastam in manibus ferens, pedestribus imperans,
 Sanguine purpureum, tanquam vitos spolians,
 Currum ascendens iuxta autem Deimūque Phobūque
 Stabant, cupientes bellum ingredi hominum.
 Ibi Iouis filia predatrix Minerva,
 Et similis, tanquam ad pugnam volens se armare,
 Lanceam habens in manibus, aureamque galeam,
 Et thoracem circa humeros, & ibat ad pugnam grauem.
 Ibi erat immortalium deorum sacer chorus. & ibi in medio
 Desiderabile quiddam personabat Latona & Iouis filius,
 Aurea cithara. Deorum autē pavimentum, purius Olympus.
 Ibi Senatus, & felicitas infinita in circuitu erat,
 Immortalis in certamine, dea autē duces erant cantilene,
 Muse Pierides, stridulē canentibus similes.
 Ibi verō portus intus in domitis maris
 Circulari forma factus erat ex toto solido stannos,
 Inundanti similis, multi tamen in medio ipsius
 Delphines, hac & illac discurrabant, pisces capientes,
 Natantibus similes. duo autem supra insistentes aquas
 Argentei delphines inuadebant multos pisces.
 A quibus erei tremebant pisces, sed in litoribus
 Sedebat vir piscator apparens, habebat autem in manibus
 Piscibus recte abiecturo similis.
 Ibi erat bene comata Danaë eques Perseus,
 Neque utique attingens scutum pedibus, neque longe ab ipso
 Mirum magnum cogitatu: quoniam nullo pacto infixus erat.
 Sic enim manibus ipsum fecit inclutus utroque; crure Claudus
 Ausum, circa autem pedes habebat alata calceamenta.
 Humeris autē ipsum circa se nigra vagina inclusus ensis in-
 Ferrens, ex loro. Ille autem ut imaginatio volabat, (cebat.
 Omne autem dorsum habebat caput grauis monstri (visu
 Gorgoos. circa autem ipsum speculum discurrerat, mirabile
 Argenteum, vills autem suspēsi erant lucidi,
 Aurei, grauis autem circa tempora regis
 Iacebat Orcigalea, noctis tenebram etiam habens.
 Ipse autem festinanti & rigenti similis,
 Perseus Danaë filius extendebatur, Ille autem post ipsum
 Gorgones inapplicabilesque & inenarrabiles prompta sta-
 bant,
 Cupientes capere: & in viridi adamante
 Ascendentibus, resonabas scutum magno tumultu
 Acutē & stridulē, & in Zonis dracones
 Bini dependebant, & attollebant capita,
 Lingebant autem utiq; illi, & impetu imprimebant dentes,
 Asperē aspicientes, & in grauibz caputibus (ipsos
 Gorgoneis agitabantur magnus terror, qui verō contra
 Homines pugnarent, bellica arma habentes:
 Aliqui quidem pro sua vrbe suisque parentibus
 Perseum argentes: aliqui autem procurtere promptis

Hδν γὰρ σπιν ἐκείτο μέγας λῆς, ἀμφὶ δὲ κατέκειτο
 Δοῖσι δαυροπόμοιοι ψυχάς. καὶ δὲ σπιν καλαινόν
 Αἰμὴ ἀπλείετο ἑσθλῶν δὲ αὐχῶνας ὄρεεσκόντες,
 Κεῖατο τῶν θνητῶν ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι. 175
 Τοὶ δὲ ἐπὶ μάλλον ἐχειρίδων* κοτῶν τε μαχέσθαι,
 Ἀμφότεροι, χλοοῦναι τε σπες, χαλεποὶ τε λείοντες.
 Ἐν δὲ βυῖσιν Λαπίθων ἀνιματῶν.
 Καίνα τ' αὐτοὶ ἀσπῆκτα, Δρύωνά τε, Πικίδον τε,
 Οπλία τ' Ἐξάδον τε, Φάλακρον τε, Περλόχον τε, 180
 Μόψον τ' Ἀμψυκιδίω Τιτρεσίον, ὅζον Ἀρη-
 Θοντα τ' Ἀργεῖδον, ἐπὶ πάλιν ἀδανάτοισιν*
 Ἀργύριοι, χρυσῶνα σπείχον τεύχε' ἔχοντες.
 Κεῖν ταυροὶ δὲ ἐτέρωθεν σκαπτοὶ κηρύσσοντο
 Ἀμφὶ μέγαν Πετρώον δ' Ἀσβόλον οἰωνιστήν. 185
 Ἀρκτον* δ' Οὐρεῖν τε, μαλαγχαίτην τε Μίμωτον,
 Καὶ δύο Πάριδας, Πειμνίδα τε Δρύαλόν τε
 Ἀργύριοι, χρυσῶνα, ἐλάτης ἐν χειρὶ ἔχοντες.
 Καὶ τὴν σπυαίηκτον ὅσιν ζωοὶ σπῆϊόντες,
 Ἐρχαν δὲ ἐλάτης αὐτοῖσιν ἀντιπύοντο. 190
 Ἐν δὲ Ἀρη-βλοσυροῖσι ποδῶν ἐκαστοὶ ἵπποι
 Χρυσῶν ἐν δὲ αὐτοῖς ἐσπαρῶν οὐλί-βλητος Ἀρης
 Αἰχμῶν ἐν χειρὶσιν ἔχων, σφυγμῶν καλῶν,
 Αἰματὶ φοινοκοῖς, ὅσιν ζωοὶ σπυαίοντες
 Διφρὸν ἐμὲν καὶ σπῆϊον δὲ αἰματὶ σπῆϊον τε 195
 Ἐσπῶν, ἱπποὶ πύλαμον κῆντα δὲ ἰδῶναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγλαῖη Τειτυχόνα,
 Τῇ ἱκέλῃ ὅσιν τε μάχῃν ἐδέλουσα κορύσσειν,
 Ἐρχοι ἔχουσα ἐν χειρὶ, χρυσῶν τε σφυγμῶν,
 Αἰχμῶν τ' αἰματὶ σπῆϊον, ὅσιν δὲ σπῆϊον φύλακον αἰνῶν. 200
 Ἐν δὲ βυῖσιν ἀδανάτων ἱερεῖς χρῶν ἐν δὲ ἀφ' αἰσῶν
 Ἰακείν κινεῖται Ἀπῶν καὶ Διὸς υἱός
 Χρυσῶν φόρμιγγι δῶν δὲ ἑδὸς ἀγῶν ὀλεμπος
 Ἐν δὲ ἀγῶνι, σπῆϊον δὲ ὀλεμπος ἀπῆλκτον ἐσπαρῶν
 Ἀδανάτων ἐν ἀγῶνι. Δαῖς δὲ ὄρεον αἰσῶν 205
 Μόδον Πεισίδος, λυγρὸν μαλπομῶν ἐκίκα.
 Ἐν δὲ λιμῶν εὐόμοις αἰματὶ μαλπομῶν
 Κυκλοτῶν ἐπὶ πύκτον πύλαμον κῆντα σπῆϊον,
 Κλυδῶν καὶ πύλαμον πολλοὶ γὰρ ἰδῶν αἰματὶ σπῆϊον
 Διφρῶν τε καὶ τῇ εὐόμοις ἰχθυόωντες, 210
 Νυκτομῶν καλοὶ, δῶν δὲ ἀναφύοντες
 Ἀργῶν Διφρῶν ἐπὶ πύκτον ἰχθυόωντες
 Τῶν ὑπὸ χαλκῶν σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Ἦσαν αὐτῶν δῶν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον 215
 Ἰχθυόων αὐτοὶ σπῆϊον, σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Ἐν δὲ βυῖσιν ἀδανάτων πύλαμον κῆντα σπῆϊον
 Οὐτ' ἀπῆλκτον σπῆϊον, σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Θάμνα μέγα φάλακρον δὲ ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον 220
 Τῶν γὰρ μὴ πύλαμον κῆντα σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Χρυσῶν, αὐτοὶ δὲ πύλαμον κῆντα σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Ὀμῶν δὲ μὴ αὐτοὶ μαλπομῶν αὐτοὶ ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Χαλκῶν καὶ πύλαμον κῆντα σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον 225
 Πᾶν δὲ μαλπομῶν ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον πύλαμον
 Γοργῶν, αὐτοὶ δὲ μὴ αὐτοὶ σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Ἀργῶν δῶν αὐτοὶ σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Χρυσῶν δῶν αὐτοὶ σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Κεῖν αὐτοὶ κωμῶν, σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Αὐτοὶ δὲ σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Πύλαμον δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Γοργῶν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον 230
 Ἰακείν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Βαυνοῖν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Οὐδὲ καὶ λυγρῶν, δῶν δὲ ὄρεον δῶν δὲ ἀπῆλκτον
 Δοῖσι ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Λίχμαζον δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον 235
 Αἰχμῶν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Γοργῶν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Αἰσῶν δὲ ἀπῆλκτον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Τοὶ μὴ, σπῆϊον σπῆϊον πύλαμον σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον
 Λογῶν αὐτοὶ σπῆϊον ἰχθυόωντες αὐτὰρ δὲ ἀπῆλκτον 240
 Πολλοὶ

ἡ ἀντί-
 τα.
 Lapithae
 cum Cen-
 tauris con-
 gressi sunt
 in nuptiis
 Pirithoi ad
 quas allu-
 sum vide-
 tur.
 Centauri.

π. δούρι-
 τε.

Mars Mi-
 herua prae-
 lin inter-
 sunt.

Minerva.

Deorum
 concilium.

Portus i-
 mago.

Perseum
 clypeo an-
 teuoletante
 fingit.

Perseus in-
 terfecta
 Medusa fu-
 git.
 π. δούρι-
 τε.

Orcigalea
 inuisibi-
 lem se fe-
 cit.

Homerum
 imitatus
 hoc loco.

Πολλοὶ μὲν κίεον, πολλοὶ δ' ἐπ' εὖρεσιν ἔχοντες,
 Μάρμα' αἱ δ' ἰσχυραὶ εὐδ' ὑπὸ πύργων
 Χαλκον ὄζυ βίαν, καὶ δ' ἐδύποντο παρῆς,
 Ζωστὴν ἱκελὰ, ἔργα κλυτὰ Ἡραίοιο.
 Ἄνδρες δ' οἱ ἀφ' ὧν ἔσαν, * ἰσχυρὰ τε μέγ' ἔχον,
 245 Ἄδρον ἔκτοθεν πύλινον ἔσαν, αἱ δ' ἐπὶ
 Χεῖρας ἔχον μακρότερας, πρὸς σφίτεσι τέκνοι
 Διδοῦντες τοὶ δ' αὐτὲ μάχην ἔχον, αἱ δ' ἐκ αὐτῶν
 Κύρες κυάεαι, λαοκοῖς ἀραεῦσαι ἔδοντες,
 Δεινὰ πύλινον, βλοσυροὶ τε, θαλασσοὶ δ' ἀπ' αὐτῶν τε,
 250 Ἄπειν ἔχον πύλινον, πύλινον δ' ἀρ' ἔσαν
 Αἰῶνα μάλαν πέναν, ὃν δ' ἀφ' ὧν * μακάριον
 Κεῖμεν ἢ πύλινον νεύοντες, αὐφ' ἡμῶν αὐτῶν
 Βάλλ' ὄνυχας μεγάλας, ἴσχυ' δ' αἰδέσθαι κατέειπε
 Τάρταρον ἐς κρυεῖν, αἱ δ' ὄφρα εὖ εὐρίπλοον
 255 Αἵματος ἀδρόμεον, πύλινον ἰσχυρὸν ἔσαν,
 Αἱ δ' ὁμαδὸν ἔχον, ἰσχυρὸν αὐτῶν ἰσχυρῶν.
 Κλαυθρὸν δ' Ἀχαιοὶ σφιν ἔφασαν, ἢ ἰσχυρῶν,
 Αἰσχυρὸν, ὅτι πύλινον μεγάλας ἔσαν, * ἀλλὰ δ' ἔμπης
 Τῶν γὰρ ἡμῶν ἀλλὰ σφιν ἔφασαν, τὸ μὲν ἀφ' ὧν ἔσαν τε.
 260 Πᾶσαι δ' αἱ μὲν ἐπὶ σφίσι μάχην δριμύτην ἔδοντο
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλους δράκον ὁμοῖα θυμῶν ἔσαν,
 Ἐν δ' ὄνυχας χεῖρας τε δραστήας ἰσχυρῶν.
 Παρ' δ' Ἀχαιοὶ εἰσέκει ἔπασμον, πύλινον δ' αὐτῶν,
 Χλωρὴν, αὐτῶν, λιμὸν καὶ πέναν, πύλινον,
 265 Γοῶν, πύλινον, μακροὶ δ' ὄνυχας χεῖρας ἔσαν.
 Τῶν δ' αὐτῶν ἰσχυρῶν μῦθον ἔσαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν
 Αἱ μὲν ἀφ' ὧν ἔσαν, ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ὁμοῖα
 Εἰσέκει, πολλὰ δ' ἔφασαν, καὶ πέναν ὁμοῖα,
 270 Δάκρυον μὲν ἔφασαν, αἱ δ' αὐτῶν πύλινον ἔσαν,
 Χρυσῶν δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔσαν ἀφ' ὧν
 Ἐπὶ πύλινον, τοὶ δ' αὐτῶν ἐς ἀλλήλους τε χεῖρας τε
 Τέρψαν ἔχον, τοὶ μὲν γὰρ εὐπύλινον ὅτι ἀπ' ὧν
 275 Ἡρὸν αὐτῶν ἰσχυρῶν, πολλὰ δ' ἔφασαν, ὁμοῖα ἔφασαν.
 Τῶν δ' αὐτῶν αὐτῶν ἔφασαν, οὐκ αἰσχυρῶν
 Χρυσῶν δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔσαν πύλινον
 Πέδον ἔφασαν, τοὶ δ' αὐτῶν χεῖρας πύλινον ἔφασαν.
 Τοὶ μὲν αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔσαν αὐτῶν
 280 Ἐξ ἀπ' ὧν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Αἱ δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ἐν δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Τοῖς μὲν αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Τοῖς μὲν αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Πέδον ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 285 Ἀχαιοὶ δ' ἔφασαν, τοὶ δ' αὐτῶν ἔφασαν ἔφασαν.
 Νῶν δ' ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ἡρὸν δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ἐπὶ αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Αἱ μὲν αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 290 Βειδοῦντες αὐτῶν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Οἱ δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Οἱ δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Οἱ δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Οἱ δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 295 Βειδοῦντες αὐτῶν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Οἱ δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Χρυσῶν δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Σειοῦντες αὐτῶν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Τῶν γὰρ αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 300 Βειδοῦντες αὐτῶν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Οἱ γὰρ αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Πύλινον δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ἄνδρες δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ιεῖντες αὐτῶν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 305 Παρ' δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Δεινὰ ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ἡρὸν δ' αὐτῶν ἔφασαν, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ρυτὰ χαλαρόντες, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.
 Ἀρματα κολλήντες, αἱ δ' ἀφ' ὧν ἔφασαν ἔφασαν.

Multis quidem iacebāt, plures etiā contentionem habentes,
 Pugnabant & mulieres bene factis in turribus
 245 Ferreæ acutè clamabant, & dilacerabant unguibus genas;
 Viri autem qui seniores erant, senectutemque ceperant,
 Congregati extra portas erant, & dūs
 & Manu extendebant beatis, pro suis filiis
 Timētes, rursus, v. aliqui alij pugna habebāt, ipsa. a. ad ipsos
 Parca nigres, albos concutientes dentes,
 250 Gravis voce, & terribiles aspectu, & funesta, & insatiabilis,
 Contentione habebant de cadentibus, omnes autē cupiebāt
 Sanguinem inimicū bibere, & quem primum rapissent.
 Iacentem vel cadentem nuper sanctum, circa quidem ipsum
 255 Taciebant ungues maghos, animam in ortum ut dimitteret,
 Tartarum ad frigidum, illa autē mentes statim ut placassent,
 Sanguine humano, hoc cadaver proiciebant retro.
 Retro autē ad clamorē & confluit discurrebant iterū eūtes:
 Et Clotho & Lachesis ipsis instabat, & quidem aliquanto
 260 Atropos, neque erat magna dea, sed certe illa
 Istam quidem aliam præstantior erat, & antiquior.
 Omnes autem circa unū hominem pugnam acerbā faciebāt.
 Grauer autem ad invicem aspicebant oculis irata.
 Ibi ungues manusque audaces aequabant,
 265 Et iuxta Achyls adstabat, inuisque & gravis,
 Viridis, sicca fame cadens,
 Genua pinguis, longè verò ungues manibus suberant.
 Cuius quidem ex naribus mucroes fluebāt, ex maxillis autē
 Sanguis stillabat ad humum, illa autem immensè ridens
 Stabat, multus autem pulvis superflorebat humeros,
 270 Lacrimis humida, iuxta autem bene turrata urbs virorum
 Aurē autem ipsam habebant super foribus adaptata
 Septem portæ, viri autem in conuiuiis & choreis
 Delectationem habebant, y enim in bene seruante curru
 Ducebāt viro mulierē, multus autem Hymenæus oriebatur.
 275 Longe autem ab ardentibus facibus lumen inuoluebatur
 Manibus in ancillarum, quæ & splendoribus florida
 Antebant, quas & chorea ludentes sequebantur.
 Alij quidem sub stridentibus tibus mittebant vocem,
 Ex teneris oribus, in ipsis autem m frangebatur sonus.
 280 Aliæ verò sub citharis reducebant chorum, dulcem.
 Indo. a. rursus ex altera parte iuuenēs ascende bāt sub tibia.
 Alij quidem rursus ludentes sub chorea & cantu,
 Alij quidem rursus videntes sub ubicine unusquisque
 Antebant, omnem autem urbem & conuiuiā, & tripudia,
 285 Et splendores habebant, alij autem rursus ante urbem,
 Terga equorū inscēdentes discurrebant, alij autē aratores
 Rumpēbant terram duam, ornateque vestes
 Gerebāt succinctas, sed erat profunda seges alij quidē merē
 Cuspibus acutis rostrata folia, (bant)
 290 Grauiata spicis, tanquam Cereis fructum.
 Alij in manipulis ligabant, & implebant aream.
 Alij vindemiabant viues, falces in manibus habentes.
 Alij autem rursus in cistellas ferebant a vindemiatoribus.
 295 Albos & nigros racemos, magnis a puluinis
 Oneratis foliis & argenteis clauiculis.
 Alij rursus in cistās ferebant, iuxta autem ipsos puluinus
 Aureus erat (inchyta opera soleris Vulcani)
 Concussus foliis & argenteis palis.
 300 Alij quidem igitur ludentes, sub tibia quilibet,
 Oneratis viuis, nigrescebant autem quidem ista.
 Alij quidem veriebant, & hi hauriebant, & illi pugnabant
 Pugilūque & luctando, alij autem pedibus veloces lepores
 Viri venatores, & duo dentati canes iuxta (venabantur)
 Cupientes capere, illi verò cupientes aufugere.
 305 Apud ipsos autē equites habebāt laborē, circa verò certamē
 Contentionem habebant, et laborem, bene verò complicatos
 in curris
 Auriga ascendentes immitebant veloces equos.
 Frana laxantes, at illi strepentes volabant,
 Cuius compactis, orbibus verò valde resonabant.

Alij quidem immensum habebant laborem, neque unquam
 Victoria expediebatur, sed anceps habebant certamen.
 Istis autem & proposius erat magnus tripus intra certamen,
 Aureus, inclita opera soleris Vulcani.
 Circa autem oram fluebat Oceanus pleno similis:
 Omne autem continebat scutum, valde varium, & in ipso
 Cygni aërioli valde clamabant, qui cerie multi
 Natant in summa aquarum, iuxta pisces gestiebant,
 Mirabile visu, etiam fons graustrepenti: cuius propter cōsilia
 Vulcanus fecit scutum & magnum & solidum,
 Aptans manibus, quod quidem Iouis fortissimus filius
 Vibrabat firmiter, & in equestrem saliebat currum.
 Similis fulguri patris Iouis capriferi,
 Leniter vadens, cui auriga fortis Iolaus
 Biga conscensa direxit flexibilem currum. (netua,
 Prope autem ipsis venit dea faciem glaucam habens Mi-
 Et ipsos vocans, verba alata alloquuta est,
 Saluete Lynges prosapia Teleclei.
 Nunc lupuer fortitudinem vobis dei beatis imperans,
 Et Cygnum interficere, & inclita arina spoliare.
 Aliud autem tibi quoddā verbū dicā, longe praestantissimū.
 Quod iam Cygnum dulcis seculo priuaueris, (pulatorum:
 Hunc quidem postmodum ibi relinquere, & arma illius.
 Ipse autem hominū corruptorum Martem post terga sequebat,
 Quando denudatum scuto ab ingenioso
 Oculis videris, tum sauciato acuo ferro.
 Statim autem receduo. Quoniam tibi non fatale est,
 Neque equos capere, neque inclita arma ipsius.
 Sic fata, in bigas ascendit diua dearum,
 Victoriā immortalibus manibus & gloriam habens,
 Celeriter, tunc iam utique generosus Iolaus,
 Terribiliter equis acclamauit, illi autem ab increpatione
 Perniciter ferebant celerem currū, puluerem facientes capro,
 Quoniam ipsis vires immixtu casios oculos habens Minerva,
 Scutum concutiens, circum genuit autem terra.
 Illi autem simul procedebant, similes igni vel procelle,
 Cygnus equorum domitor, Marsq; insatiabilis clamore.
 Istorum autem equi quidem posteaquam obuiates aduincē
 Stridule hinnuerunt, & circa ipsos frangebatur sonitus,
 Istorum prior affata est fortitudo Herculeā:
 Hec Cygne, quid nobis prohibeas veloces equos,
 Hominibus qui & laboris & arumarum peritissimus?
 Sed extra habe bigas bene ornatas, & a via
 Cede extra eundo. Trachinam autem tibi vebo,
 Ad Ceycem regem, ille enim & potestate & verecundia
 Trachinis precepsit, tu quoque satis scis & ipse.
 Huius enim uxorem habes natam, Themistonāen nigros o-
 culos habentem.
 Hec, tu non quidem enim tibi Mars mortis finem
 Arcebis, siquidem nos concurrerimus in conspectu.
 Jam equidem & ipsum dico aliquando expertum esse
 Lanceam nostram, quando in Pylo arenosa
 Contrarius stetit mihi in pugna insatiabiliter furens.
 Ter quidem a mea lancea percussus, incubuit terra,
 Vulnerato scuto, quarto autem percussus crux
 Omni robore vrgens, & magnū scutum disrupti.
 Pronus autem in pulueribus humi cecidit lancea impetu.
 Atque ita infamis inter immortales factus est
 Manibus ab nostris, relinquens spolia cruenta.
 Sic dicebat, neque Cygnus, bene peritus hasta, cogitabat.
 Huic obtemperans cohibere bigam trahentes equos.
 Ac tunc a bene implicatis bigis desiliit statim ad terram,
 Natusque Iouis magni, & Martis regis.
 Antequam autem iuxta impulerunt pulcherrimos equos.
 Horum autem irruentium pedibus substrepebat lata terra.
 Ac velut quando ab alto vertice montis magni
 Saxa desiliunt, & inuicem cadunt,
 Et multa quercus alicon, multa & abietes,
 Et populi extensis radicibus rumpuntur ab ipsis,
 Facile denolentibus, usque dum ad planum perueniunt.

Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίων ἔχον πέπον' ὅτε ποτὲ σπιν
 Νικη ἐπιτύχουσι, ἀλλ' ἀμείνων ἔχον ἀέθλων. 310
 Τοῖσι δ' ἡ σφαιροειδὲς μέγας πῖπος ὄντος ἀγῶν,
 Χρυσέῃ, καὶ τὰ ἔργα σφαιροειδὲς Ἡρακλείου.
 Ἀμφὶ δ' ἵππων ἔστιν Ὀκείανος πῖπος ἰσοπέδου.
 Πῶς δ' αὖτε πῖπος σφαιροειδὲς οἱ δ' ἔχοντες 315
 Κύκνοι ἀσπίδοι μάλα σπινόμενοι, καὶ πολλοὶ
 Νῆες δ' ἄκρον ὕδωρ, πᾶσι δ' ἔχοντες ἐκλονεοντο,
 Θάυμα ἰδέσθαι, καὶ Ζεὺς σφαιροειδὲς δὲ βουλαί.
 Ἡρώς τε ποῖντος σφαιροειδὲς μέγας τε σφαιροειδὲς τε,
 Ἀρσάνῃ, πάλαι μιν, τὸ μὲν Διὸς ἀλκιμῶς υἱὸς 320
 Πάλλεν ὀπκρατέον, ὅτι δ' ἵππευσι δὲ σφαιροειδὲς
 Εἰκαλὲν ὁ σφαιροειδὲς Διὸς ἀλκιμῶν,
 Κούρην βίβει, τὴν δ' ὑπὸ χροῶν κρατερεῖς Ἰόλαος.
 Διόρου ἐπιβίβει δὲ ἰδὼν τοῦ χαλκῶν ὄφρα.
 Ἀγχιόλον δ' ὅς τ' ἔστιν ἔστι γλαυκῶπις Ἀδύμῃ, 325
 Καὶ σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς πῖπος πῖπος σφαιροειδὲς,
 Χαίρειτε Λυγγεῖ, καὶ πᾶσι πελαγονίοις.
 Νῦν δὲ Ζεὺς κρατὸς ὑμῶν διδοὶ μακρότερον ἀνδρῶν,
 Κύκνοι τ' ὅσοντες καὶ τὸ καὶ τὸ τεύχεα ὄφρα.
 Ἄλλοι δ' ὅτι πῖπος ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν 330
 Εὐτ' αὖ δὲ Κύκνοι γλαυκῶπις αἰὶν, αἰὶν, αἰὶν,
 Τὸν μὲν ἔπειτ' αὖτε λιπὲν καὶ τεύχεα τοῖο,
 Αὐτὸς δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 335
 Ἐνθά κε γυμνῶντα σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς
 Ὀφθαλμοῖσι δὲ σφαιροειδὲς ἔστιν ἔστιν ἔστιν.
 Ἀλλ' ὅς τ' αἰαχέουσι, ἐπὶ δ' ὅτι πῖπος ἔστιν
 Ὅς δ' ἵπποις ἔστιν, οὐτὲ καὶ τὸ τεύχεα τοῖο.
 Ὅς σφαιροειδὲς ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 340
 Νικη ἀθανάτης χερσὶν καὶ κούρῃσι.
 Εὐρυμῶν, τότε δὲ πᾶσι δὲ πᾶσι δὲ πᾶσι,
 Σφαιροειδὲς δ' ἵπποισι σφαιροειδὲς, τοῖς δ' ἔστιν ἔστιν
 Ριμὴν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 345
 Ἐν γὰρ σπιν μὲν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Ἀγχιόλου δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Τοῖς δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 350
 Κύκνοι δ' ἵπποις σφαιροειδὲς καὶ ἔστιν ἔστιν,
 Τὸν δ' ἵπποις μὲν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Ὅς τ' αἰαχέουσι, ἐπὶ δ' ὅτι πῖπος ἔστιν
 Τὸν σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς ἔστιν ἔστιν, 355
 Κύκνοι πᾶσι, πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι,
 Ἀνδρῶν οἱ τε πᾶσι καὶ ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Ἀλλὰ πᾶσι ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 360
 Εἰκαλὲν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Ἐς Κύναν, ἀνὰ τὰ ὅς τ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Τρηχίῃ, σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς ἔστιν ἔστιν, 365
 Τοῦ δ' ὅς τ' αἰαχέουσι, ἐπὶ δ' ὅτι πῖπος ἔστιν,
 Ὅς πᾶσι, μὲν γὰρ τοῖς Ἀφας σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς,
 Ἀρκέσι, καὶ δὲ γὰρ πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι,
 Ἡδὲ μὲν τῇ σφαιρῇ καὶ ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 370
 Ἐγχεῖ, καὶ τῇ σφαιρῇ καὶ τῇ σφαιρῇ,
 Ἀγχιόλου δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Τῇ σφαιρῇ καὶ τῇ σφαιρῇ καὶ τῇ σφαιρῇ,
 Οὐτὰ μὲν σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς ἔστιν ἔστιν, 375
 Πᾶσι μὲν σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς ἔστιν ἔστιν,
 Πᾶσι δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 380
 Ἐνθά κε δὲ λωβήτος ἐν ἀθανάτοισι ἐπὶ δὲ,
 Χερσὶν ὑπὸ κατάρκῃσι λιπὲν ἔστιν ἔστιν,
 Ὅς ἔστιν, οὐδ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 385
 Τῇ σφαιρῇ καὶ τῇ σφαιρῇ καὶ τῇ σφαιρῇ,
 Ὅς τ' αἰαχέουσι, ἐπὶ δ' ὅτι πῖπος ἔστιν, 390
 Πᾶσι τε Διὸς μέγας καὶ σφαιροειδὲς σφαιροειδὲς,
 Ἡρώς δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Τὸν δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 395
 Ὅς δ' ὅς τ' αἰαχέουσι, ἐπὶ δ' ὅτι πῖπος ἔστιν,
 Πῖπος δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 400
 Πολλὰ δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν, 405
 Πολλὰ δ' ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν ἔστιν,
 Αἰετὶς τε πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι, 410
 Ριμὰ καὶ λωβήτος, καὶ πᾶσι πᾶσι πᾶσι πᾶσι.

Ὡς οἱ δ' ἄλλοισι πόνον μέγα κεκλήγοντες.
 Πᾶσα δ' Μυρμιδόνων τε πόλις κλέη τ' Ἰαωλκός 380
 Ἀργὴ τ' ἄλ' ἑλίκη Ἀνδεία τε ποιεῖσιν
 Φωνήν τ' ἀμφοτέρων μετὰ ἰαχόνοι δ' ἀλαλήτῃ
 Θεωσάτω σμύλιν, μέγα δ' ἐκπύει μιν πύλα Ζεὺς,
 Κἀδ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν φάλαξ βάλεσ' αἰματοῖσας,
 Σῆμα πένθις πολέμοιο ἐφ' ἑμπαύροσιν παῖδ'. 385
 Οἱ δ' ἐν βόσπρῳ ἔρητο χαλεπὸς περὶ Νέστω
 Κῆρυγος χαλιδόων φρεσὶν θυμῷ μαχέσασθαι
 Ἀνδράσι θυρῶντες, θύρῃ δ' ἐπ' ἑλκὸν ὀδύνην
 Δορυμῶντος, ἀφ' ὧν δ' αἰεὶ σπῆμα μαστράχων
 Λέβεται, ὅτε δ' οἱ πνέει λαμπρὰ πτόνη εἰκτῶν, 390
 Ορῶν δ' ἐν λοφίῳ φέρεται τριχὰς ἀμφὶ τε δ' ἐφ' ὤμῳ
 Τῷ ἱκέλῳ Διὸς υἱὸς ἀπ' ἱππείης θυρὸς ἴσθρου.
 Ημῶς δ' ἡλοῦν κινυμένης ἰχέτα τῆπιξ
 Οὐδ' ἐφ' ἑλκὸν δ' ἔρως ἀνδραποισιν αἰεὶ δ' ἔρ
 Ἀρχεται, ὅτε πόνος ἔχ' ἔρως θάλλει ἔρως
 Καὶ τὴν πωμῆναιον τὴν ἔχ' ἔρως αὐτὸν
 Ἰλίου αἰωνότατον, ὅπῃ τὴν χεῖρα Σείριον ἄξει,
 Τῆμος δ' ἐν χερσὶν περὶ λῶκος τυλίδωσι
 Τοῖς τε θύρῃ σπείρεισιν, ὅτ' ὀμφρακας αἰόλονται,
 Οἷα Διόνυσος δὴκ' αἰδράσθαι χερσὶν ἔχ' ἔρως
 Τῶν ὀφρῶν μαρνασθαι, πολλὰ δ' ὀφρῶν μαρνασθαι
 Ὡς δ' ἐλόντες δύο ἀμφὶ κταύμενος ἐκείνου
 Ἀλλήλοισι κοτόντες, ὅτ' ὀφρῶν ὀφρῶν
 Δεινὸν δ' ἐπ' ἰαχὴν ἀφ' ὧν δ' αἰμαίνετο ὀδύνην
 Οἱ δ' ὄντ' αἰωνοὶ χαλιδόωντες ἀκυλοχίλαι,
 Πίστην ἐφ' ἑλκὸν μετὰ κλάζοντες μαχέσθαι
 Αἰὲς ὀφρῶντες ἔχ' ἔρως θάλλει ἔρως
 Πίστην δ' ἔχ' ἔρως θάλλει ἔρως αὐτὸν
 Ἰὼ ἀπὸ νδρῶν, αὐτὸς δ' ἀπαλίσσεται ἄλλῃ
 Χώρα αἰδρῶν ἔχ' ὅτ' ὀφρῶν αἰδρῶν
 Εὐσπῆρας δ' οἱ ἀμφὶ μαχὴν δριμύτην ἔχ' ἔρως
 Ὡς οἱ κεκλήγοντες ὅτ' ἀλλήλοισιν ὀφρῶν
 Εὐδ' ἔχ' ὀφρῶν Κύνῃ δ' ἔχ' ὀφρῶν Διὸς υἱὸν
 Κτενέμενος μακρὰς σάκει ἐμβαλε χαλκίον ἐχ' ἔρως
 Οὐδ' ἔρως χαλκίον ἔχ' ὅτ' ὀφρῶν ὀφρῶν
 Ἀμφιπρυονιάδης δ' ἔχ' ἔρως Ηρακλῆν
 Μεσσηνίας κόρυθος τε ἔχ' ἀκρίδος ἐχ' ἔρως
 Αὐχένα γυμνωθέντα θύρῃ ὀφρῶν θύρῃ
 Ηκαστὸν ἐπικρατῶν δ' ἀμφὶ κερτι τῶν ὀφρῶν
 Ἀνδρόφον δ' ἔχ' ἔρως θάλλει ἔρως ὀφρῶν
 Ηκαστὸν δ' ὅτ' ὀφρῶν ὀφρῶν ὀφρῶν
 Ηλίδας πηλῆισι Διὸς φλόγῃ κταύμενος
 Ὡς ἔχ' ἔρως δ' οἱ βράχε τῶν χαλκίον
 Τὸν μὲν ἐπ' ἔχ' ἔρως Διὸς ταλαχάρῃ δ' ἔχ' ἔρως
 Αὐτὸς δ' ἐχ' ἔρως Ἀλκίον δ' ὀφρῶν δ' ὀφρῶν
 Δεινὸν ὀφρῶν ὀφρῶν, ὅτ' ὀφρῶν ὀφρῶν
 Ὡς τὴν ἔχ' ἔρως ὀφρῶν κρατεροῖς ὀφρῶν
 Σχίσσας ὀφρῶν ὀφρῶν μακρὰς θύρῃ ἀπ' ὀφρῶν
 Εὐσπῆρας δ' ὀφρῶν τῶν χαλκίον πηλῆισι ὀφρῶν
 Γαυκίον δ' ὀφρῶν δ' ὀφρῶν τῶν ὀφρῶν
 Οὐδ' ἔχ' ἔρως ὀφρῶν γὰρ φέει οὐδ' ἔχ' ὀφρῶν
 Ἐπ' ἔχ' ὀφρῶν ὀφρῶν ὀφρῶν ὀφρῶν
 Τοῖσι δ' Ἀμφιπρυονιάδης ἀκρίδος αὐτῆς
 Ἀπ' ὀφρῶν ὀφρῶν, ἐν ὀφρῶν θάλλει αἰεὶ
 Εὐσπῆρας δ' ὀφρῶν ὀφρῶν ἀκρίδος ὀφρῶν
 Ἀμφιπρυονιάδης δ' ἔχ' ἔρως ἀλλήλοισιν ὀφρῶν
 Ὡς δ' ὀφρῶν ὀφρῶν πύρην ὀφρῶν ὀφρῶν
 Μακρὰ δ' ὀφρῶν κταύμενος ὀφρῶν δ' ὀφρῶν
 Ἐρχεται ἐμμάμας, πάρος δ' οἱ ἀπ' ὀφρῶν
 Τῶν ὀφρῶν δ' ὀφρῶν πηλῆισι, ὀφρῶν μιν ὀφρῶν
 Τῶν ὀφρῶν δ' ὀφρῶν βελόνη δ' ὀφρῶν ὀφρῶν
 Κεκλήγοντες ἐπ' ὀφρῶν δ' ἐμμάμας ὀφρῶν
 Αὐτὰρ Ἀθῶναι κούρη Διὸς αἰγρόχοιο
 Ἀπ' ὀφρῶν ὀφρῶν, ἐρεμῶν αἰγίδ' ὀφρῶν
 Δεινὰ δ' ὀφρῶν ὀφρῶν ὀφρῶν πηλῆισι ὀφρῶν
 Ἀπ' ὀφρῶν δ' ὀφρῶν κρατεροῖς ὀφρῶν ἀπ' ὀφρῶν
 Οὐ γὰρ τοῖς δῆμος ὀφρῶν ἀπ' ὀφρῶν τῶν ὀφρῶν

Sic illi inter sese concurrerunt vehementer elamantes,
 Omnis autem & Myrmidonum urbs, & incluta Iolcus,
 Et Arne, & Helice, & Anthea herbosa,
 Clamore ab amborum valle resonabant. illi autē cū tumultu,
 Mirado concurrerunt. valde autē resonare consilio Iupiter,
 Et ab caelo quas deiecit cruentas.
 Signum faciens belli suo magnum audaci filio.
 Qualis autem in conuallibus montis asper ad videndum,
 Aper carnos dentes habens, furis autē animo ad pugnandum
 Cum viris venatoribus, acuit autem albam dentem.
 Curuatus, spuma autem circa os mandenti
 390 Stillas, oculi autem ipsi igni lucido assimulantur,
 Erectus autem in dorso riget setas, & circa collum:
 Hinc similis Iouis filius, ab equestri desilite curru.
 Quando autem unidi nigras alas habens sonora cicada,
 Ramo insidens aestatem hominibus cansare
 395 Incipit, cui & potus & cibus teneros
 Etiam toto die & ab aurora fundit cantilenam,
 Calore in gravissimo, quando corpus Sirius siccatur:
 Tunc sane in multis cuspidulosa folia sunt,
 Quae aestate seminant, una cum subrubescunt.
 Cuiusmodi & Bacchus dedū hominibus leticiam & dolorem
 Ea hora pugnabant. vehemens autē tumultus exornabatur.
 Ut autem leones duo circa interfectam cetuam,
 Adinucem irascens, inter se corruunt.
 Rigidus autem ipsis clamor, strepitusque simul fit dentium.
 Aut ut vulvures curvis ungibus, curvisque rostris
 405 Petra in alta valde elangentes pugnant.
 Capra in montibus pascentis gratia, vel sylvestris cernua
 Pinguis, quam domus saguitans vigorosus vir
 Sagitta ab nervo: ipse verō vagatus est alio.
 410 Loci impertitus existens, illi autē quatuorprimū cognoverunt,
 Celeriter autem sibi pugnam acerbam pro ea suscepit.
 Sic isti vociferantes adinucem irruerunt.
 Ibi videlicet Cygnus quidem prepotentis Iouis filium
 Interficere medians, scutum percussit ferrea lancea.
 Neque fregit assuebantur autem dona Dei.
 415 Amphitryoniades autem fortitudo Hercules,
 In medio & galea & scuti lancea longa
 Collum denudatum celeriter infra barbani
 Vulneravit forti, & ambos incidit nervos
 420 Homicida fraxinus, magnum enim robur incidit viri
 Cecidit autē, veluti quando aliqua quercus corruit, vel quam
 Altum, percussum Iouis ardentis fulmine: (do saxum)
 Sic cecidit, eique circum sonuerunt arma variegata ferro.
 Illum quidem postea dimisit Iouis magnanimus filius. (uas)
 Ipse autem hominū corruptorem Martē progredienti obfer
 425 Terribiliter intuens oculis, leo tanquam corpus consecutus,
 Qui & valde accuratē pellem tenacibus ungibus
 Scindens, quam celerrime dulcem animam abstrulit.
 Constantier autem utique nigrum ipsum impletur cor.
 Ignis autē intuens oculis terribiliter, & laus & humeros
 430 Cauda verberans pedibus fodit: neque aliquis ipsum
 Toleraret contra afficiens prope ire, neque pugnare.
 Talis utique Amphitryoniades, insatiabilis clamore,
 Obuius stetit Marti, in mentibus audaciam augens
 Celeriter. ille autem ipsi prope venit, dolens corde.
 435 Ambo autem vociferantes, ad inuicem irruerunt.
 Quemadmodum autem, quando ab magno saxum cacumit
 Longēque desiliens voluitur, & fragor (ne corruens)
 Venit subito ingens, rupes autem ei obstitit
 440 Alta, cui iam confertur, ibi ipsum reginet:
 Tanto quidem ille sonitu grauis curru perniciōsus Mars
 Vociferans irruit. ille autem ineffabiliter excepit.
 Sed Minerva filia Iouis capriferi,
 Obuia venit Marti tenebrosū sensum habens.
 Grauius autem ac totius afficiens, verbis volucribus allo
 quuta est
 O Mars, retine impetum fortem, & manus intangibiles,
 Non enim tibi fas est incluta arma spoliare,
 445

Herculem interficientem, & onis audacis cordem natum.
Sed eis, cessa a pugna, neque obuius sita mihi.
Sic aut. sed non persuasit Martis magnanimum animum.
Sed valde clamans, flammæ similia arma vibrans,
Celeris viri fortitudinis Herculanæ,
Interficere conans, & iaculatus est ferream lanceam,
Celerem filio suo iratus pro mortuo,
In scutum magnum sed oculos glaucos habens Pallas,
Hastilis impetum auertit, deflectens à biga.
Acerbius autē Martē dolor cepit extrahēs autē ensē acutū,
Irruit in Herculem animo fortissimum, ac illi adueniētem.
Amphiryonides, graui insatiabilis clamore,
Femur denudatum scuto ab ingeniose facto
Vulneraui fortiter, & magnam scutum perfregit
Lancea diuisum, & in terram deiecit mediam.
Illi autē Pavor & Terror bonas rotas habēit currū & equos
Impleverunt statim prope, & ab terra laeas vias habentē
In curru posuerunt fabrefactum: statimque postea
Equos flagellauerunt, & peruenērunt in longum Olympum.
Filius autem Alcmena, & inchiyus Iolauus,
Cygnum spoliantes ab humeris arma pulchra,
Recesserunt: statimq; postea urbē ad Trachinā peruenērunt
Equis velocibus, sed glaucis oculis prædicta Minerva
Exiuit ad Olympum magnū, & domos patris.
Cygnum vero Ceyx sepeliuit, & populus infinitus,
Qui prope habitabat urbes inchiy regis,
Anthem, Myrmidonūq; urbem, & inchiyam Iacolū.
Arnenq; atq; Elicen, multus autem cōgregatus est populus,
Honorantes Ceycen charum beatis diis.
Illius a sepulchrum & monumentū inuisibile fecit Anaxius
Imbre hyemali abundans, sic enim ipsum Apollo iortens,
Latona filius iussit, quoniam inchiyas hecatombas
Quicumque duceret ad Pytho, vi spoliabat insidiāns.

α. γ. α. β. γ.
 ε. α. β. γ.

HESIODI ASCRÆI DEORVM GENERATIO.

VSAS Heliconiades incipia-
mus canere,
Qua Heliconem tenent, montem
magnūque diuinūque:
Et circa fontem nigrum pedibus
teneris
Saliant, atq; præpotentis
Saturnij,
Aique abluta tenero corpore

α. γ. α. β. γ.
 ε. α. β. γ.

Permissi,

Aut equi in fonte, aut in Holmio sacro,
Summo in Helicone choreas duxerunt,
Pulchras, amabiles, fortiterque tripudiarunt pedibus.
Inde concitate, velata aëre multo
Noctu incedebant, pulchram vocem emittentes:
Qua celebrat fontēq; agida tenētē, & venerādā Iunonem,
Arguam, aureis calceamentis incedentem.
Filiāq; Aegiochi Iouis, caru' eos oculos habētē Minervam:
Augurēque Apollinem, & Dianam sagittis gaudentem,
Aique Neptunum terram continentem, terra motorem:
Et Themim venerādā, & obrotas palpebras habētē Vene-
Hebenq; aurea corona decorā, formosāq; Dionem, (rem-
Aurotamq; Solēque magnū, splendēq; Lunam.
Latonaque, & apertūque, ac Saturnum versipellem,
Terrāque, Oceanūq; vastū, & Noctem atram,
Aliorūq; immortalium sacri genii semper existentium:
Qua olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
Agnos pascentem Helicone sub diuino.
Hoc autem me primum dea sermone compellerunt,
Musa Olympiades, filia Iouis Aegiochi:
Pastores in agris pernoctantes, mala probra, ventres veluti

Ηρακλῆα κτείναντα Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
Ἀλλ' ἄγε, πάντε' ὑμῶν, μὲν δ' αὖτε ἴσα' ἑμῶν.
Ὡς ἔφατ' ἡ δ' οὐκ ἔπειθ' Ἀρετῇ μεγαλύντορα θυμῷ.
Ἀλλὰ μέγα ἰάχην φέροντο ἑκάλα πύργῳ παλλόν,
Καρπαλίμως ἐπὶ οὐρὸς βίη Ηρακλῆην,
Κακτάμῃαι ὑμῶν καὶ ἱερὸν ἑμβάλε χάλκῳ ἐγχεῖν
Σφ' ἔχον, τοὺς παῖδες κοτίων πῖεσι πεδυνώτορ,
Εἰ σκελὴ μεγάλη, δὴ δ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἐχχετ' ἑμῶν ἔσχατ' ὀρεξάμεν δὴ δ' ἄρου.
Δειμὶ δ' Ἀριῷ ἄχρ' ἔλεν' ἱερὰ τὰ μὲν δ' ἄορ ἔχον,
Ἔσονται ἐφ' Ηρακλῆϊ κρατερὸς ἐφ' ἐσθλόντα
Ἀμφιτρωνιάδης δεινὸς ἀκόρητος αὐτῆς,
Μακρὴν γυμνάσθοντα σκελὴν ὑποδεδυκίον,
Οὐτὰς δ' ὀπκρατῶν δ' ἔσχατ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Δούρατι νωμίσας, δὴ δ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Τῷ δ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἡλασαν αὖτ' ἐγγὺς, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἐς δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Ἰπποὺς μακρὸν ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Τίς δ' Ἀλκμήωνος, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Κύκλον σκελὴν ὀπκρατῶν δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Νίοντα δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Ἰπποὺς σκελὴν ὀπκρατῶν δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Ἐξίκατ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Κύκλον δ' αὖτ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Οἱ δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Ἀτλῶ, Μυρμιδόνων τε πόλιν, κλεττῶν τ' Ἰσθαλόν,
Ἀτλῶ τ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Τίμωντες Κύκλον, φίλον μακρὸν ὀπκρατῶν.
Τοῦ δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Οὐκ ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Ἀτλῶ δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο δ' ἔφροντο.
Ὅστις ἄγε Πυθιδῶν, βίη σὺλασσε δοκίμων.

Η ΣΙΟΔΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΡΑΙΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

ΟΥΣΑΩΝ ΕΛΙΚΟΝΙΔΩΝ
ἀρχαῖα αἰδῶν,
Αἰδῶ Ελίκωνος ἔχοντες ὅςτις
μῆλα τε ζῴων τε
καὶ τὴν σελήνην ἰουδίαν
ποσὶ ἀπαιλοῖσι
Ὀρχαῖων, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Κεῖνον δ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.

Καὶ τὴν λοιστῶναι τέρνα χροῖα Περμωπῶν,
Ἡ ἴσπουκλῶν, ἡ Ὀλμῶδ' ἑσθλῶν,
Ἀκροτάτῃ Ελίκωνος χροῖα ἐπεποιδῶντο
Κόμοι, ἡμῶντας ἐπὶ ῥῶστω τῷ ποσῷ.
Ἐνδὴν σπορῶνται, καὶ λαλῶνται ἡμῶντας,
Ἐν γὰρ σελήνῃ, σελήνῃ ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Υμνῶσαι δὴ τ' αἰγίον, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἀρρίλῃ, χρυσόισι πόδι τοῖς ἡμῶντας,
Κούρῃ τ' αἰγίον Διὸς γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Φοῖβῃ τ' Ἀπόλλωνι, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἡ δὲ Ποσειδῶνα γαυκῶν, σπορῶνται,
Καὶ θεῖναι αἰδῶν, ἐλίκωνος ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἡ δὲ τὴν χρυσόισι πόδι τοῖς ἡμῶντας,
Ἡ δὲ τὴν χρυσόισι πόδι τοῖς ἡμῶντας,
Ἀτλῶ τ' Ἰσθαλόν, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Γαῖαν τ' Ὀλμῶδ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἀλλὰ τ' Ἀδελῶν ἡμῶντας, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Αἰ γὰρ ποσὶ ἡμῶντας, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ἀρρίλῃ, χρυσόισι πόδι τοῖς ἡμῶντας,
Τῶν δὲ με σπορῶνται, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Μοδῶν Ὀλμῶδ' ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.
Ποιμῶν ἀρχαῖων, καὶ ἐλίκωνος, ὅ γλαυκῶπις Ἀδελῷ.

Ἰδὼν γὰρ δὲ πολλὰ λείπειν ἐνὶ κοίταισι νεοῖα,
 Ἰδὼν δ' ἐστ' ἐθέλων ἄλκινα μῦθον αὖτις.
 ὧς ἔρασαν κοῦραι μεγάλοι Διὸς ἀργεῖται·
 καὶ μοι σὺν πῆρσιν ἔδον, δαΐφης θεοῖσι δ' ὄζον,
 30 Διὶ δ' αὖτε Σπάρτῃ· ἐπεὶ πόσει δέ μοι ἀσπὴν
 ἔθιμον, ὥς τε χλόουσι τὰ τ' ἐοῖα ἄνα, πρὶ τ' ἐόντα.
 καὶ με κάλορ δ' ὕμνῳ μαιῶν φέρεται· αὖν ἔστωι,
 Σφᾶς δ' αὖται πρὸς τὸν τ' ἔχουσιν αὖν σείειν.
 Ἀλλὰ τί μοι τιμὴ τὰ φέρεται, καὶ δὲ πῆρσιν;
 Τῶν Μουσῶν ἀρχαῖα, καὶ δὲ πατρὶ
 Τραπέσῃ, τέρπεισι μέγαν ῥόον ἐπὶ τὸς Οὐλύμπου,
 Εἰρῆσει τὰ τ' ἐόντα, τὰ τ' ἐοῖα ἄνα, πρὶ τ' ἐόντα,
 Φωνὴν ἑμμελῶς ἦν δ' ἀρχαῖος ῥέει ἀνδρῶν
 40 ἐκ σομάτων ἡδύα, γὰρ δὲ τὰ δώματα πατρὸς
 Ζηῶς ἐστὶ δουροποι, οἷα σὶ λείπειται.
 Σκιδναῖον ἦν χεῖρ ἔχον νηόετος Οὐλύμπου,
 Δώματα ἀδναίων, αἱ δὲ ἀμύρεται δώματα ἰστού,
 Ἐστὶν γὰρ αἰδοῖσι πρὸς τὸν χλόνισιν αἰοδῶν,
 45 Ἐξ ἀρχῆς οὐ γὰρ οὐρανὸς δουρὶ πέτρῃ,
 ὅτι τ' ἐκ τῶν ἐφ' ἧτο δαίμων, δαΐφης ἔδον.
 Ἀδ' περὶ αὖτε Ζηῶν, δὲ πρὶ πατρὸς ἡδὲ ἔχον,
 Ἀρχαῖος αὖτ' ὕμνῳ δαΐφ' ἀρχαῖος αὖτ' αἰοδῶν,
 Οὐρανὸν φέρει τὸς ἐφ' ἧτο, κράτει τὴν μέγαν.
 50 Αὖτις δ' αὖδρῶν τὴν γὰρ κρατερῶν τὴν μέγαν
 Τραπέσῃ, τέρπεισι Διὸς ῥόον ἐπὶ τὸς Οὐλύμπου,
 Μῦθον αὖτ' ἀρχαῖος, κοῦραι Διὸς ἀρχαῖος.
 Τὰς ἐς Πύειν Κερύειν τιμὰ πατρὶς μεγαῖα
 Μνηστῶν, γυναικῶν ἐλδοῖας μετ' ἰστού,
 Ἀπ' ἀρχῆς τὴν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος.
 55 Ἐπὶ γὰρ οἱ νύκτας ἐμμελῶς ἀρχαῖος Ζεῦ,
 Νόστον ἀπ' ἀδναίων ἐστὶν ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἀλλ' ὅτι δὲ ῥ' ἀρχαῖος ἔδον, ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Μῦθον φθιόντων, ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἠδ' ἐπὶ τὴν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 60 Μῦθον ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Τυδῶν ἀπ' ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἐν δ' ἀρχῇ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Παρ δ' αὖτ' ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἐν δαΐφ' ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 65 Μῦθον ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἀδναίων ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Αἱ τὴν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 70 Τυδῶν ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Νεικῶν ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Αὖτ' ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 75 Καρτεῖ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἀδναῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Τῶν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 80 Ἐπὶ γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Τῶν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 85 Πᾶν τὸ ἐστὶν ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Ἐπὶ γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 90 Αἱ τὴν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 Τῶν γὰρ ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος
 95 Ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος

Scimus mendacia multa dicere veris similia:
 Scimus etiam, si voluerimus vera loqui.
 Sic dixerunt filiae Iovis magni veridicae:
 30 Et mihi sceptrum dederunt, lauri perumidis ramum,
 Decerpendum divinitum insperantem insuper mihi vocem.
 Divinitatem ut audiret ianfuata, quam praesentia:
 Et me iubebant celebrare beatorum genum semper memorem,
 35 Se vero prima semper decantare.
 Sed quo mihi haec circa quercum, aut circa petram?
 Ergo Musas ordiamur, qua Iovis patri
 Canendo oblectant magnam munera in Olympo.
 Memorantes et praesentia, et futura et praeterita,
 40 Vocem concinantes illam vero indefessa fini vox
 Ab ore suavis videtur aeterna domus patris
 Iovis valde tonantis, de aram voce florida
 Dispersa: resonant vero vertices nivosi Olympi,
 Domusque caelium, haec vero immortalium vocem emittentes:
 45 Deorum genus venerandum, imprimis celebrant cantilena
 Ab exordio, quos tellus et caelum laetum genuerunt.
 Quiaque ex his prognati sunt dii, datores bonorum.
 Secundo rursus Iovem deorum patrem, atque omnia vivorum
 Incipientesque laudant dea, et finiunt carmen,
 50 Quam sic praestantissimus deorum, et imperio maximus.
 Porro et bonorum genus, fortis, aequae gigantum.
 Celebrantes oblectant famam mentem in Olympo.
 Musae Olympiades, filiae Iovis aeterna habentis
 Quas in Pieria Sacerdotia peperit patri mixta
 55 Memoria, fertilis Eleutheris imperans:
 Oblivione quoque malorum, et solatium curarum.
 Novem enim ei nobiles mixtus est prudens Iupiter,
 Scorsim ab immortalibus sacrum lectum conscendens.
 Sed cum iam annus exactus, circumvoluta vero esset tempora
 60 Mensium decrecentium, diesque multis transacti essent:
 Ipsa peperit novem filias concordas, quibus carmen
 Cura est in pectoribus secernere munus habentibus.
 Paululum a summo vertice nivosi caeli:
 Ubi ipsae splendidique chori, et ades pulchrae.
 Iuxta vero eas Gratia et Cupido domos habitant,
 65 In convivio: amabilemque per os vocem emittentes
 Canunt omniumque leges, et mores pudicos
 Immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Iste tam ibant ad Olympum, dea voce pulchra
 Immortalis cantilena, undaque vero resonabat terra aera
 70 Cantentibus hymnis: iuncidus vero a pedibus strepitus exel-
 Proficiscendum ad patrem suum, qui caelo imperitat, (tabant
 Ipse habens iunxit, atque candens fulmen,
 Strenue vultu patre Saturno bene autem singula
 75 Immortalibus disposuit simul, et indicit honores.
 Haec sane Musa canebant, caelestis domos tenentes
 Novem filiae, magno è Iove prognatae:
 Clíoque, Euterpeque Thaliaque, Melpomeneque,
 Thersichoreque, Eratoque, Polyhymniaque, Uraniaque,
 80 Calliopeque, haec autem excellentissima est omnium.
 Haec enim et reges venerandos comitantes,
 Quemcumque honoratura sunt Iovis filiae magni,
 In lucem edunt, et aspexerint a Iove patrum regum:
 Huc quidem super linguam dulcem fundunt cantilenam:
 85 Huius verbum ex ore fluunt blanda: caeterum populi
 Omnes ad ipsum respiciunt, discernentem ius
 Rectis iudicibus: hic autem tunc causae loquens,
 Statim etiam magnam contentionem scire dicentis:
 90 In hoc enim reges prudentes, quod populus
 Damnum inferentibus in foro viciisundant, totum fin-
 ciunt.
 95 Facile molibus appellantes verbis.
 Incedentem vero per caelum populi deum veluti, placent
 Reuerentia blanda. emittit vero inter ipsos congregatos
 Tale Musarum ingens munus bonis hominibus.
 A Musis etenim et omnis ferentis Apolline,
 Vni cantores sunt super terram, et citharædi:
 6 g f

Ex Jove verò reges. ille verò beatus quencunque Musa
 Amant. suavis ei ab ore fuit vox.
 Quòd si enim quis luctū habēs, recenti dolore, saucio animo
 Tristetur, animo dolens, caeterum poeta
 Musarum famulus, res claras praeconum hominum,
 Laudibus vexerit, beatosque deos qui Olympum incolunt,
 Statim hic rerū animū eius molestiū obliuiscitur, nec do-
 Meminit, quin cito deflexerūt eū aliā dona dearū. (Iorum
 Salueto nata Iouis, dāe verò amabilem canulēnam,
 Celebrate quoq; immortalū diuinū genus, semper existētū:
 Qui Tellure prognati sunt, & Caelo stellato,
 Noctēque caliginosa, quos item falsus patitur Pontus.
 Dicite insuper, ut primū dij & terra fuerint,
 Et flumina & pontus immensus, astu feruens,
 Astraque fulgentia, & cœlum latum superne:
 Et qui ex his nati sunt dij, datores bonorum.
 Vighe opes disserui, & quod honores distinxerint,
 Atque quod primū multis implicatū spheris tenuerint cœlū.
 Hac vobis dicite Musa, cœlestes domos inhabitantes.
 Ab initio. & dicite quod nam primum fuerit illorum.
 Primo omnium quidem Chaos fuit, at deinde
 Tellus lato pectore praelata, omnium fundamētū solidū semper
 Immortalium qui tenent iuga nivosi Olympi,
 Tatarāque tenebrosa in recessu terra spaciōsa:
 Atque amor, qui pulcherrimus inter immortales deos,
 Soluens curas & omnium deorum, & omnium hominum,
 Domas in pectoribus animū, & prudens consilium.
 Ex Chaos verò Erebusque nigrāque Nox educti sunt.
 Noctē porro tam Aether quam Dies prognati sunt:
 Quos peperit, ubi concepsit Erebo amore mixta.
 Terra verò primum quidem genuit parem sibi
 Cœlum stellis ornatum, ipsam totam obtegit,
 Vique effos beatus diis sedes intra semper.
 Genus praeterea montes alios, deorum gratas speculneas
 Nympharum, quae habuere per montes concauos.
 Atque etiam infrugiferum pelagus peperit unda concitatum
 Pontum, absque amore suavi. caeterum deinde
 Caelo concubens, peperit Oceanum profundos vorrices
 Cœnūq; Creūq; Hyperionēque, Japetūq; (habētē,
 Theāque, Rheāque, Themisq; Mnemosinēque.
 Phœbenq; aurea corona insignem, Thetysq; amabilem
 Hos verò post natum minimus natus est Saturnus uaser,
 Acerrimus inter liberos. floridum autē odio prosequabatur
 Porro genuit & Cyclopes magnum cor habentes, (parentem.
 Brontēque Sieropēque & Argē fortis animo praelatum.
 Qui Jovi & tonitru dederunt, & fabricarunt fulmen.
 His anē per alia dijs similes erant.
 Unus verò oculus, media positus erat fronte:
 Cyclopes verò cognomento erant eò quod ipsorum.
 Circularis oculus inerat fronti.
 Robūque & vires, & molimina erant in operibus.
 Alij deinde ē Tellure & Caelo prognati sunt.
 Tres filij, magni & preualidi, non nominandi,
 Cottus, Briareūque, Gygesque superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris prominebant,
 Inaccessē: capita verò uniusque quinquaginta
 Ex humeris procreuerant, super robustos artus.
 Robur autem immensum, validitas, magna in forma.
 Quotquot enim Tellure & Caelo procreati sunt,
 Vehementissimi filiorum suo verò infensi erant parenti
 Ab initio: & hos quidem ut quisque primum nasceba-
 tur,
 Omnes occultauit, & ad lucem non submisit,
 Terra in latebris. malo autem oblectabatur opere
 Cœlum ipsa verò intus ingemiscēbat terra vasta,
 Arcata: dolosam verò, malāque excogitantē artem.
 Statim verò cum edidisset fecum, ex cano adamante
 Fabricauit magnam falcem, & dixit verò charis liberis.
 Dixit autem, summa fiducia charo mœrens corde:
 Filij mei & patris nefarij, si volueritis

χ. Βορπι
 π. α. γ. δ.
 π. α. γ. δ.

χ. Α. Β. Γ. Δ.
 Ε. Ζ. Η. Θ.

Εκ τῆς Διὸς, βασιλῆες, ὁ δ' ὀλεσε ὡππια Μοῦσαι
 Φιλεῖται γλυκερὴ εἰς ὑπέρβουλα, ὅτι ῥίεν ἀνδρῶν.
 Εἰ γὰρ τις καὶ πῦρ ὅτι ἔχον νεκρῶν θυμῶν
 Ἀχίλλης κραδίῳ ἀκαχαιῶν, αὐτὸν αἰδοῦς
 Μουσῶν δειράτων κλέος αἰσχροῦ αἰσχροῦ πῦρ
 Τμήσας, μάλα ραὶ τὰς θεαῖς οἱ ὀδυμπτοὶ ἔχουσιν,
 Αἰεὶ ὅτε δυσφορίᾳ ἐπὶ λησέσται, ἡδὲ τι καὶ ἑωκ
 Μίμνεται. ταχὺς δ' ἐπαρτίσας δὴρα δαῖταν.
 Χαίρετε τέκνα Διὸς, ἐπεὶ δὲ ἡμεῖς, εἰσαγαγόντες
 Κλείετε δ' ἀδανάτων ἱερὸν ἥϊον αἶν ἐννοῦν
 Οἱ γὰρ ἔχοντες ἥϊον καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 Νυκτὸς δ' ἀνοστήσας, οὐδ' ἄλλωις ἐστὶν ὅτι πῦρ.
 Εἰπάτε δ' ὡς παρῆστα θεοὶ καὶ γαῖα ἥϊοντο,
 Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείρατος οἰδματὶ δυνῶν.
 Ἀστὰ τε λαμπρύνοντα, καὶ οὐρανὸς ἀπὸ ὑπέρβουλα,
 Οἱ τ' ἐκ τῆς ἥϊοντος θεοὶ δαδῶντες ἑαῶν.
 Ὡς τ' ἀρεῖ ὁ δαῖτα, καὶ ὅς τις πῦρ διέλοιστο,
 Ἡ δὲ καὶ ὡς παρῆστα πάλυπυρον ἔχον ἐλνυμῶν.
 Ταῦτά μοι ἑσπότε Μοῦσαι ὀδυμπα δαῖτα, ἔχουσιν,
 Εἰς ἀρχῆς, καὶ ἐπὶ δ' ὅ, πᾶσι πῦρ ἥϊον αἶν.
 Ἡ τοὶ μὲν παρῆστα Χάος ἥϊον, αὐτὸν ἔπειτα
 Γαῖα ἄρυσεν, πάλαι ἰδοὺ ἀσφαλὲς αἶν
 Ἀδανάτων, οἱ ἔχουσιν ἔσρα νυκτὸς Ὀλύμπου.
 Τάρταρος τ' ἔσρατα μυχῷ χθονὸς Ἀρυοδίνης.
 Ἡ δ' Ἐρεβος, ὅς τις ἔσρατα ἐν ἀδανάτων δαῖτα,
 Λισμελὸς πᾶσι τῶν τῶν θεῶν καὶ τῶν τῶν ἀνθρώπων
 Δαίμαται ἐν σῆδον ἴσον ὅ, ὅτι πῦρ βουλή.
 Εκ Χάος δ' Ἐρεβος τε μελαίνᾳ τε Νύξ ἔσρατα
 Νυκτὸς δ' αὐτὴ Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἔσρατα
 Οὐδ' ἔτι καὶ αἶμα, ἐρεῖς φιλέτη μυχῷ.
 Γαῖα δὲ τοὶ παρῆστα μὲν ἔχουσιν ἴσον αἶμα
 Οὐρανὸν ἀστερόεν, ἵνα μὲν πᾶσι τῶν καλῶν.
 Οὐδ' ἐν μαρμαίοντι θεοῖς ἴσον ἀσφαλὲς αἶν.
 Γεῖνατο δ' ἔσρατα μακρὰ, θεῶν χαλκῶντες ἐσρατοῖς
 Νυμφῶν, αἱ γαῖον αἶν ἔσρατα βροχῶντες.
 Ἡ δὲ καὶ ἀπύρατος Πέλαγος τέκεν οἰδματὶ δυνῶν,
 Πόντον, ἀπὸ φιλόπυτος ἐρεῖς. αὐτὸν ἔπειτα
 Οὐρανὸν Ἀντιόεια τέκεν Ὀκεανὸν βαθυδύνῳ,
 Κόιν τε, Κρήν δ', Ὑπερίονα τ', Ἰαπείην τε,
 Θείαν τε, Ρέαν τε, Διώνη τε, Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβον τε χρυσόεσσαν, Τηθύν τ' ἐσραταίην.
 Τοῖς δὲ μὲν ὀπλοῦντες ἥϊον Κέρας ἀγκυλομήτης,
 Δεινότητος πᾶσι δ' Ὀκεανὸν δ' ἔσρατα τέκεν.
 Γεῖνατο δ' αὐτὸς Κόκλωτας, ὡς ἔστιν ὅτι ἔσρατα,
 Βρόντην τε, Στερόπην τε καὶ Ἀργεῖον ὀδυμῶντος,
 Οἱ τῶν βροχῶν τ' ἴσον, τεδῶν τε καραυῶν.
 Οἱ δὲ τοὶ καὶ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐσρατα, καὶ ὅτι πῦρ.
 Μοῦσῳ δ' ὀφθαλμῶς μέσῳ ἐπικέκτο μετώπῳ.
 Κύκλωτες δ' ὅτι πᾶσι ἐσρατα, ὡς ἔστιν ὅτι πῦρ.
 Κύκλωτες δ' ὀφθαλμῶς ἐν ἐπικέκτο μετώπῳ.
 Ἰχθὺς τ' ὡς ἔστιν ὅτι μυχῷ πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Ἄλλοι δ' αὐτὸς Γαῖας τε καὶ Οὐρανοῦ ἔσρατα
 Τρεῖς πᾶσι μυχῷ καὶ ὀδυμῶν, ὡς ἔστιν ὅτι πῦρ.
 Κεῖν δ' ὅτι, βροχῶν τε, Τυφῶν δ', ὡς ἔστιν ὅτι πῦρ.
 Τῶν ἐσρατῶν μὲν χεῖρες δ' ὡς ἔστιν ὅτι πῦρ.
 Ἀπασοι, κεῖν δ' ὅτι ἔσρατα πᾶσι πᾶσι.
 Εἰς αἶμα ἐπικέκτο, ὅτι σῆδον μελέων.
 Ἰχθὺς δ' ἀπασοι, κρατὴρ μυχῷ ὅτι ἔσρατα.
 Οσοι δ' ὅτι Γαῖας τε καὶ Οὐρανοῦ ἔσρατα
 Δεινότητος πᾶσι δ' ὀδυμῶν, ὡς ἔστιν ὅτι πῦρ.
 Εἰς ἀρχῆς καὶ μὲν ὅτι πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Πᾶσι δ' ἀπασοι, καὶ ὅτι ὅτι πᾶσι πᾶσι.
 Γαῖας ἐν καὶ ὅτι πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Οὐρανὸς, ἡ δ' ὅτι πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Στενομένη δ' ὀδυμῶν καὶ πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Αἶμα δ' ὅτι πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Τεδῶν μυχῷ πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Εἰς πᾶσι δ' ἀπασοι, πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα.
 Πᾶσι δ' ἐμὲ καὶ πᾶσι πᾶσι πᾶσι ὅτι ἔσρατα

Πάτρειά, πατέρες γὰρ καὶ ἡ πόσιμα δαδύν
 γαίτηρ· πατέρες γὰρ αἰκία μύστω ἔργα.
 Ὡς οἶατο, πῶ δ' ἄρα πῶτα ἔλεν δ' ἑορδῆς τις αὐτῇ
 Φθονῶντο, φερύσσας ὃ μῆγας Κεῖτ' ἀγκυλομήτης
 ἈΨ αὖτε μύδοισι σερπνύδα μύτρα καδ' ἔλυν
 Μύτηρ, ἔργον καὶ τὸ γ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ἐργον, ἐπὶ πατρὶς γὰρ δυσπρόμοιον καὶ ἀγένητον
 Ημετέρη, σερπνύσσας γὰρ αἰκία μύστω ἔργα.
 Ὡς οἶατο, γένεσθαι ὃ μῆγας φρεσὶ Γαῖα πελάγῃ.
 Εἶσι δ' ἐμὴ χρεῖα σφαλὶς ἀλγὺν ἐπὶ δὴ καὶ χρεῖα
 Ἀρπυ κερραῖοντα δόλον δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ηλθε δ' Ἄρπυξ ἐπὶ πῶτα μῆγας Ὀφειός, ἀμφὶ δ' ἑσπεροῦ
 Ἰμερὸν φιλόστοντος ἐπὶ πῶτα, καὶ ὃ ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Πάτρειά δ' ἐμὴ λοχόιο πῶτα ἀγένητον καὶ ἀλγὺν
 Σφαλὶς δ' ἐπὶ πῶτα μῆγας Ὀφειός, ἀμφὶ δ' ἑσπεροῦ
 Μακρὴν, κερραῖοντα δόλον δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Εὐσπέρησιν ἡμετέρησιν δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Εὐσπέρησιν, τὰ μὲν ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ὅσων γὰρ ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Πάτρειά δ' ἐμὴ λοχόιο πῶτα ἀγένητον καὶ ἀλγὺν
 Γένεσθαι ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Τάδε γὰρ λαμπροῦσιν, δόλον δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Νύμφας δ' αἰδύσας καλῶντος δ' ἀμύμονα γαῖαν
 Μῆδ' αἰδύσας τὸ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Καδ' ἐμὴ δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Ὡς φέρετ' ἀμύμονα πολυκλῦσιν ἐπὶ πῶτα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Ἀφροδῖτις, ἀμύμονα πολυκλῦσιν ἐπὶ πῶτα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Ἐσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Ἐπλάσσειμι, ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ἐκ δ' ἐμὴ αἰδύσας καλῶντος δ' ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Πῶτα δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Ἀφροδῖτις, ἀμύμονα πολυκλῦσιν ἐπὶ πῶτα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Κικλῶσι δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Φέρει δ' ἀμύμονα πολυκλῦσιν ἐπὶ πῶτα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Κυπρίην δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ἡ δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Τῇ δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Γένεσθαι ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι ἀμύμονα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Ταυτὴν δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Μοῖραν δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Παρθένοι δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Τέρψιν γλυκερίαν, φιλόστοντος ἐπὶ πῶτα, πῶτα δ' ἑσπεροῦ
 Τοῖς δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Παιδῶν κικλῶσι μῆγας Ὀφειός, ἀμφὶ δ' ἑσπεροῦ
 Φάσμα δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ἐργον, πῶτα δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Νύξ δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Καὶ Θάλατταν, τέκε δ' ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Οὐ πῶτα κοίμησιν δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Διδύμοι δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Εὐσπέρησιν δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Χρύση καλὰ μῆγας Ὀφειός, ἀμφὶ δ' ἑσπεροῦ
 Καὶ Μοῖραν, καὶ Κῆρας ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Κλαδὸν τε, Ἀχλὺν τε, καὶ Ἀέρον αὖτε βροτοῖσι
 Γενομένοισι διδύμοισιν ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ἀτ' αὖτε πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Οὐδ' αὖτε πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Πῶτα γὰρ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Τίκτη δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Νύξ δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Γένεσθαι τ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Αὐτὰρ ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Ἀχλὺν τε, Ἀέρον τε, καὶ Ἀέρον αὖτε βροτοῖσι
 Ὑσμῖν τε, Φόνους τε, Μάχας τε, Ἀφροδῖτις τε,
 Νείκεα τε, Ψεύδεις τε, Λογίας, Ἀμφιλογίας τε,
 Διανομίας, Ἀπλῆν τε, συνήθειαν, ἀλλήλοισιν
 Ὀρεον δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Πινυμένην, ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι
 Νηρία δ' ἐπὶ πῶτα ἑσπεροῦ μύθ' ἐπλάσσειμι

165 Parere, patris malam ulciscemur contumeliam.
 Vestri, prior enim sua machinatus est opera.
 Sic dixit, illos vero omnes inuasit metus, neq. quisquam illorum
 Loquutus est, confirmato animo tandem magni Saturnius ver-
 170 Contra verbum compellavit mare in castam.
 Mater, ego certe hoc in me recipiens peragam.
 Facinus, patrem enim inauspicatum nihil curo
 Nostrium, prior enim sua meditatus est opera.
 Sic dixit, causa est autem valde animo Teius ingens.
 Collocavit autem ipsum celans in insidiis, undique verò ma-
 175 Falcem asperis dentibus, dolo autem instruxit omni.
 Venu autem noctem adducens magnam Caelum, undique verò.
 Cupiens amorem imminebat, & sane extentum est (Terra.
 Passim, cum ex insidiis filius prehendi manu
 Sinistra, dextra verò immanem cepit fulcem,
 180 Longam, asperos dentes habentem, charisq. genitalia patris
 Festinanter demessuit, rursusque abiecit, ut ferrentur
 Ponè, illa quidem non incassum elapsa sunt manu.
 Quotquot enim gutta protuberant cruentia,
 185 Omnes suscepit Terra, circumvoluit autem annis,
 Produxit Erantyes validas, magnosque Gigantes,
 Armis naves, longas hastas manibus tenentes:
 Nymphasq. quos Melas vocant, super imminensam terram.
 Testiculisque ut prius resectis, adamantem
 Deiecit circa Eprum undis agiturum in pontum.
 Sic ferebatur per pelagus logo tempore, circūcirca verò alba
 Spuma ab immortalis corpore ferebatur, in qua puella
 Innutrita est, primum verò ad Cytheras diuinas
 Vehabatur, inde dum circumflua peruenit ad Cyprium.
 Prodiit vero veneranda formosa dea, circum verò
 195 Pedibus sub mollibus herba crescebat: Aphrotiden, a ipsa
 Spuma prognata dea, & decorā pulchris seris Cytheream
 Nominant tam diu quam homines: eo quod in spuma
 Nutrita est, sed Cytheream, quod appulsi Cytheris:
 Cyprigenam verò quod nata est undosa in Cypro.
 Atque amantem genitalia, quia ex genitalibus emerfit.
 Hanc Amor comitatus est, & Desiderium sequebatur pul-
 200 Natam primum, & deorum ad coram euntem.
 Hunc verò ab initio honorem habet, atque sortua est
 Partem inter homines & immortales deos,
 Virgineas confabulationes, & risus & deceptiones,
 205 Oblectationemque suam, & amicitiam, blanditiisque.
 Pater verò T uanes cognomento vocabat,
 Filios oburgans, magnam Caelum, quos genuit ipse:
 Dilatabat porro, nocentes ex proterua magnam patrasse
 210 Facinus, cuius deinceps ultio in posterum futura sit.
 Nox praeire a peperit odiosum Fatum, & Parcā atram.
 Et mortem peperit etiam Somnū, peperit verò agmē Sōniorū.
 Non ulli condormiens dea peperit: Nox obicura
 Rursus postea, Momum & Acronam dolore plenam,
 215 Hesperidēque, quibus mala ultra inclitum Oceanum.
 Aurea pulchra cura sunt, ferentēque arbores fructum:
 Et fatales deas, & Parcās genuit uniuersas,
 Clorūque, Lachesin, & Atropon, quae mortalibus
 Edus dant habendum bonūque malūque,
 220 Quae, hominūque & deorum delicta insequentē, carit.
 Nunquam desinunt dea a vehemētia,
 Priusquā repēderint alicui malū nunciū, quisquis peccari:
 Peperit praeire & Nemesin, nocumētū mortalib. hominib.
 Nox perniciofa, post hancque Fandem enixa est, & Amict-
 225 iam.
 Seniumq. noxium, & Contentiōem peperit pertinacem,
 Caterum Cōtentiō odiosa peperit quidem laborem molestū,
 Oblioniēque, Reptinēque, & Dolores lacrymabiles,
 230 Pugnasque, Cadēsque praeliūque, stragēsque virorum,
 Licentiāque, Noxamque familiares inter sese:
 Iuramentiūque, quod plurimum terrestres homines
 Ledi, quando quispiam volens perieruerit.
 Nereumq. alienum a mendatio, & Veracem genuit Pantus:

Maximum natu filiorum, sed vocant senem,
 Eo quod verum aique placidum, nec iuris & aequi
 Obliviscitur, sed iusta & mansueti consilia novit.
 Deinde turjum Thaumantem magnum & fortem Phorcyn
 Terra commisit, & Ceto pulchris genis præditam:
 Eurybiâque adamantis in pectore animum habentem.
 Ex Nereo porro prognati sunt per quâ amabilis soboles dearum
 Ponto in instructo, & Doride pulchricoma,
 Filia Oceani, perfecti fluij,
 Protogque, Eucratæque, Sæoque Amphitricque,
 Endoræque, Theisique, Galenæque, Glaucæque,
 Cymothoë, Spiôque velox, Thaliæque incunda,
 Et Melita amabilis, & Eulimene, & Agaue,
 Pasithecæque, Eratoque, & Eunice roseis cubitis,
 Doroque, Protogque Pheryasque, Dynamenæque,
 Nesaque & Aëta, & Protomedæ:
 Doris, & Panope, & speciosa Galatea:
 Hippothoë, lepida, & Hipponoë roseis vlnis prædita:
 Cymodocæque, qua fluctus in obscuro ponto,
 Et flatus diuinorum ventorum, una cum Cymatolege
 Facile mitigat, & pulchros talos habente Amphitric.
 Cymoque, Eionæque, pulchræque coronata Halimede:
 Glauconomæque renidentis, & Pontoporia:
 Liagoræque, & Euagore, & Laomedæ:
 Polynomæque, & Autonome, & Lysianassa,
 Euaræque tam indolis graia, quam inculpata forma
 Et Psamathe decora corpore, diuinæque Menippe:
 Nefoque, Empompæque, Themisique, Pronoëq;
 Nemetæque, quæ patris habet animum immortalis.
 Hæ quidem ex Nereo inculpato procreatae sunt,
 Filie quinquaginta inculpata opera callentes.
 Thaumatis vero Oceani profundis flui filiam
 Duxit Electram, hæc autem celerem peperit Irim,
 Pulchricomæque Harpias, Aelloque, Ocypetæque,
 Quæ ventorum flumina & anis assequantur
 Pernicibus alis: in cælo enim diligenti volitant.
 Phorcys post hæc Ceto Graem peperit, pulchris genis
 A parui canas, quas ob id Graes vocant (prædita,
 Immortalæque, dij, humique incedentes homines.
 Pephredoque pulchro peplo, Eryoque croceo peplo,
 Gorgonæque qua habuunt ultra celebrem Oceanum
 In extrema parie ad noctem: ubi Hesperides argute,
 Sthenoque, Euryalæque, Medusæque grauius perpeffa.
 Ipsa erat mortalis: ast alie immortales, & senio nō obnoxia
 Due, cum una verò concubuit cerulea casarie Neptunus
 In molli præto & floribus vernis,
 Mixtus Callirhoæ filia nobilis Oceani.
 Eius autem cum Perseu caput amputasset,
 Promiscui Chrysaor magnus, & Pegysus equus.
 Huic quidem cognomētum erat, quod Oceani apud fontes
 Natus esset: ceteris his ensē aureū tenebat manibus charis
 Et ille quidem cum auolasset, relicta terra matre malorum,
 Peruenit ad immortales, Iouis verò in domibus habitat,
 Tonitricque & fulgur ferens Iouis prudenti.
 Chrysaor porro genuit tricipitem Geryonem.
 Illum quidem armis exiit vis Herculeana.
 Bores apud flexipedes, circumflua in Erythia,
 Die illo cum bores egū latas frondes habentes
 Terynthum in sacra emensus iter Oceani,
 Orthoque interfecit, & bubulco Euryione,
 Stabulo in obscuro, ultra inclitum Oceanum.
 Ipsa insuper peperit aliud ingens, perplexum, nihil simile
 Mortalibus hominibus, neque immortalibus diis,
 Specu in concauo, diuinam animo infractō Echidnam,
 Dumidæ nympham, limis oculis pulchris genis,
 Dumidia uem parte ingentem serpentem horrendūque,
 magnūque,
 Varium crudumorum, diuina sub caernis terra.
 Illic verò ei specus est in imo, caua sub petra,
 Procul ab immortalibusque diis, mortalibusque hominibus.

Προβύτατοι παίδων· αὐτὰρ χαλίοισι χέρσιν,
 Οὐκ ἔτι νημερτὸς τῆς καὶ πρὸς ὕδ' ἀμύμον
 Ἀδύται, οὐδ' ἀδύται καὶ πρὸς ὕδ' ἀμύμον
 Αὐτὸς δ' αὖθις παρὰ μέγα, καὶ ἀνέμωρα Φόρυν,
 Γαίῃ μισγόμενος, καὶ Κητώ χαλκίαν παρῶν,
 Εὐρυβίῃ τ' ἀδάμαντος ἐπὶ φρεσὶ θυμὸν ἐχέουσαν.
 Νηρηΐδ' δ' ἐχέοντο μέγιστα τέκνα θεῶν,
 Πόντιος ἀπυγέτης, καὶ Δαείδος νυκτομοιο,
 Κούρης Ωκεανοῖο τελευτῶτος ποταμοιο,
 Πρωτῶ τ', Εὐκράτης, Σαό τ', Αἰμυτρίτης τε,
 Εὐδώρα τ', Θέτις τε, Γαλλίην τε, Γλαυκίην τε,
 Κυμοδόην, Σπείαν τε, Σπείαν τε, ἑρπύσαν.
 Καὶ Μηρίην χαλκίαν, καὶ Εὐλιμῶν, καὶ Ἀγαυήν,
 Πασίθεαν τ', Ερατο τ', καὶ Εὐνικὴν ῥοδείπην,
 Δωρὸν τε, Πρωτῶν τε, φέρουσαν τε, Δυναμένην τε,
 Νησαίην τε, καὶ Ἀκτωμένην, καὶ Πρωτομέδην.
 Δωρὸς, καὶ Πανόπην, καὶ Δειδῆν Γαλατείαν.
 Ἰπποθόην τ' ἐρπύσαν, καὶ Ἰππονοῆν ῥοδείπην.
 Κυμοδόην δ' ἡ κόμισ' ἐν νηροῖσιν πάντων
 Προίας τε ζεύξουσ' ἀνέμων, σὺν Κυματολόγῃ,
 Ρῆα φρονέει, καὶ Εὐαγόρην Αὐρηγίτην.
 Κυμῶ τ', Ηἰοήν τε, εὐσεφάνος δ' Ἀλιμῶν.
 Γλαυκονόμην τε φιλομμεδίδην, καὶ Πομπορίαν.
 Λιαγορήν τε, καὶ Εὐαγόρην, καὶ Λαομέδην.
 Πελαγίαν τε, καὶ Ἀπτερίν, καὶ Λισιάσσαν,
 Εὐαρίην τε, σὺν τῇ ἐρπύσῃ, εἰδος ἁμύμονος.
 Καὶ Ψαμάθην χαλκίαν διμας, δὴν τε Μερίτην.
 Νηλὸν τ', Εὐπορίην τε, Θέμισιν τε, Προνόην τε,
 Νημερτὸς δ' ἡ πατρὸς ἔχει νόον ἀδανάτιο.
 Αὐτὰρ μὲν Νηρηΐδ' ἀμύμονος ἔχοντες ἔχοντες
 Κούρει πατήκοι, ἀμύμονος ἐρπύσιν.
 Θάυμας δ' Ωκεανοῖο βαδύρεπτος θυγάτηρ
 Ηἰαγὰτ' Ἠλίκην, ἡ δ' ὀκίαν τέκεν Ἰεὺν,
 Νυκτομοῖο δ' ἀπ' ἡμῶν, Ἀλλὰ τ', Ὀκυπέτην τε.
 Αἱ δ' αἰμῶν ποιοῖσι καὶ οἰονοῖσι ἀμύμοντι,
 Ωκείης περὶ γαστρίμαχον καὶ ἰσχυρὰν.
 Φόρυν δ' αὖθις παρὰ μέγα, καὶ ἀνέμωρα Φόρυν,
 Ἐκ χυμῶν ποταμῶν, καὶ δὴ Γαίης χαλίοισιν
 Ἀδανάτῃ τε θεῇ, καὶ ἀνέμωρα τ' ἀδανάτῃ.
 Περφιδὴν τ' εὐπλόην, Εὐνὴν τε κραδίπλοον,
 Γοργόνε' δ' αἱ νηοῖσι σέβην κλυτὴν Ωκεανοῖο,
 Ερατὴν σέβην νυκτὸς ἐν Εσπερίδων ἀγύρῳ,
 Σθενὸν τ', Εὐρύαλην τε, Μίδουσαν τε, λυγρὰ παρθένον.
 Ηἰ μὲν, ἔλιν θνητῶν, αἱ δ' ἀδανάτῃ καὶ ἀνέμωρα
 Αἱ δύο τῇ δ' ἡμῶν πατρὶς ἔχοντες Κυμαχοίης,
 Ἐν μαλακῇ λειμῶνι, καὶ ἀνέμωρα εἰσενέουσιν,
 Μιχρίης Καλλιγῶν κούρην κλυτὴν Ωκεανοῖο.
 Τῆς δ' ὅτι δὴ Πρῶτῃ κεφαλῇ ἀπὸ δειρομένην,
 Ἐξιδὼρ Χρυσαὸρ τὴν μέγαν, καὶ Πήγασον ἵπτον.
 Τῷ μὲν ἵππον μὲν ἔχοντες, ὅτ' ἀπ' Ωκεανοῦ σείπης
 Γενεῖσθ' ὅδ' ἀπὸ χυμῶν ἔχοντες καὶ χυμῶν φίλῃ.
 Χ' ὡμὴν ἀπὸ πλάγῳ, σπέρματι χόνην μύτρεα μάστιγι,
 Ἰκτὶν ἐς ἀδανάτῃ· Ζωὸς δ' ἐν δὴμασι γαίῃ,
 Βερντῶν τε σπέρματι τὴν φέρων Διὶ μύτρεα.
 Χρυσαὸρ δ' ἔτεκε τρικέφαλον Γερύονα.
 Τῇ μὲν ἀπ' ἑσπερίης βίην Ἠερκλῆϊν,
 Βοῖσι σπέρματι ποταμῶν, σπέρματι εἰν Εὐρυπύλῃ.
 Ημῶν τῶν ὅτι σπέρματι ἔχοντες ἀρμενέων,
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὸν, ἔχοντες ποταμῶν Ωκεανοῖο,
 Ωκεῶν τε κλέος, καὶ βουκόλον Εὐρυπύονα,
 Σταθμῶν ἐν νηροῖσι, σέβην κλυτὴν Ωκεανοῖο.
 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πλάγῳ, ἀμύμονος, οὐδὲν ἰσχυρὰ
 Θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀδανάτῃσι θεοῖσι,
 Σπέρματι εἰς γαστρίῳ, σπέρματι κρατὶ ἔχοντες Ἐχιδνά,
 Ημῶν μὲν νηοῖσι, εἰλικνέοντες, καὶ ἀνέμωρα,
 Ημῶν δ' αὖτ' ἐν πλάγῳ ὅτι, δεινὸν τε μέγαν τε,
 Ποικίλον, ἀμύμονος, ζεύξουσ' ὑπὸ καύδοις γαίης.
 Ἐνθα δὲ οἱ ἀπὸ τῶν καὶ τῶν κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ,
 Τηλοῦ ἀπ' ἀδανάτῃν τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων.

Εὐθ' ἄρα εἰ δάματα τοῖσι χυτὸ δῶματα γαῖαν.
 Ἢ δ' εὐτ' εἰν Αἰμαίον ὑπὸ χθονὶ λυγρὴν ἔχοντα,
 Αἰμαίον τιμὴν καὶ ἀγῶνα ἤματα πάσι.
 Τῇ δ' Τυφάονα φασὶν ὠμὸν ἄνδρα καὶ φιλότιμον,
 Διὸν θ' ὑβριστὴν αἰετοῖς, ἑλικασπιδὶ κοῦρῃ.
 Ἢ δ' ὑποκίοντα φησὶν τὸ κρατερὸν ἔργον ἄνδρα.
 Οἶον μὲν περὶ τοῦ κῆρα γένεσθαι Γερουσίαν
 Διὸς τε καὶ αὐτοῦ ἐπικτῆν ἀμύχανον, οὐκ ἐφαιδρῶν.
 Κίρβειον, ὠμὸν καὶ αἰετοῦ χαλκιδόμονον,
 Πιπτικὸν τοῦ χθονὸς, αἰαδὶα τὴν κρατερὴν τε
 Τὸ πρῶτον, ὕδριν αὐτὸς ἐγείνατο, λυγρὴν εἰς ὕαν,
 Ἀφραίαν, ἣν δὲ φασὶν ἀδελφὴν ὄναι Ἡρα.
 Ἀπλητον κατέκτανε βίῃ Ἡερωνείῃ.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς ὕψι ἐπὶ κρατὶ νηλεὲς χαλκῷ
 Ἀμφιτρωνίαν ἔθηκεν, οὐκ ἀφίλοισι Ἰσλαφ.
 Ἀμφιτρωνίαν, βουλὴν Ἀδωνείαν ἀγῶνα.
 Ἢ δ' Χιμαίραν ἔκτανε, πῦρ σὺν ἀμυμῶν κατὰ πῦρ,
 Δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδὶ δὲ κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἂν τρεῖς κεφαλαὶ μὴ μὲν, χερσὶν ποῖο λείοντος.
 Ἢ δ' Χιμαίρας ἡ δ' ὄρεϊν κρατεροῖο δράκοντος.
 Πέρι δὲ λείων, ἐπὶ δὲ δράκοντος, μῶσθ' Ἢ Χιμαίρας,
 Δεινὸν ἀποπνέουσα πνεῦσ' ἔχουσα αὐτοῦ ἰδού.
 Τῷ μὲν Πήλαστος εἶλε καὶ ἐδῶλε Βαλλαρρόντης.
 Ἢ δ' ἄρα Σφίγγ' ὀλοὴν τέκε, καὶ μάλιστα ὀλοῦ δρόνον.
 Οἶον ὑπὸ δ' ἡμῶν Ναιμειῶν τε λείοντα,
 Τὸν δ' Ἡρῇ δὲ Πάρισι Διὸς καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν.
 Γουνοῖσιν καὶ τίνασσι Νεμεῖας, πῦρ αὐτῶν ποῖο.
 Εὐθ' ἄρ' οὐκ οἰκίαν, ἑλεναίῃ το φῶλ' αὐτῶν ποῖον,
 Κοιρανίαν τῆς ποῖο Νεμεῖας ἔδ' Ἀπὸ Παντοῦ.
 Ἀλλὰ εἰς ἐλάμασσι βίῃς Ἡρακλείας.
 Κῆρυξ δ' ὅπως παῖον, Φορκυὶ φιλότιμον μάλιστα,
 Γένεσθαι, δὲν ὄρεϊν, ὅς ἐρεμνὸς καὶ δόσι γαῖας,
 Πείρασθαι ἐν μεγάλοις παρ' ἑρμῶν μὴ αὐτοῦ ποῖον.
 Τοῦτο μὲν καὶ Κῆρυξ καὶ Φορκὺ καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν.
 Τῆς δ' ὀλοῦ ποταμὸς τίκε διττὸν ποῖον,
 Νεῖλον τ', Ἀλφειὸν τε, καὶ Ἡετῶν βαδυσθῆναι,
 Στρυμῶνα, Μαίανδρον τε, καὶ Ἰστρον Καλλιρρόην ποῖον,
 Φάσιν τε, Πῶσον τ', Ἀχαιῶν ἀγῶνα ποῖον.
 Νέεον τε, Ριδίον δ', Ἀλφειῶν ποῖον, Ἐπὶ ἀπὸν τε,
 Περικλῆον τε, καὶ Αἰσῶν ποῖον, τὴν τε Σιμωνίαν τε,
 Πυμῶν τε, καὶ ἑρμῶν, ἐπὶ δὲ τῷ τε Καίκοι,
 Σαγγαρίον τε μὲν, Λαδῶν τε, Παρδῶν ποῖον τε,
 Εὐφῶν τε, καὶ Ἀρδῶν ποῖον, τὴν τε Σιμωνίαν ποῖον.
 Τικτε δ' ὅπως παῖον ἑρμῶν, αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν.
 Ἀνδρῶν κοῦρῶν, Ἀπολλωνίαν καὶ ἀφ' ἡμῶν,
 Καὶ περὶ τοῖς ταῦτον ἡ Διὸς παῖς μὲν ἑρμῶν ποῖον.
 Πείρα τ', Ἀδμήτην τε, Ἰαδῶν τ', Ἡλικῶν τε,
 Δαῖος τε, Πρυμνῶν τε, καὶ Οὐρανίαν ποῖον,
 Ἰαπῶν τε, Κλυμῶν τε, Ροδία τε, Καλλιρρῶν τε,
 Ζεφύρῳ τε, Κλυμῶν τε, Ἰδῶν τε, Πασίαν τε,
 Πληξῶν τε, Γαλαξῶν τε, ἑρμῶν τε Διῶν,
 Μυκῶν τε, ὅπως παῖον, καὶ ἀφ' ἡμῶν Πολλῶν ποῖον.
 Κερκῆς τε φῶλ' ἑρμῶν, Πλυτῶν τε βοῶν ποῖον,
 Πρῶτος τ', Ἰανείρα τ', Ἀλφειῶν τε, ἑρμῶν τε,
 Πέραιν τ', ἑρμῶν, Μενῶν τ', Εὐρώπῃν τε,
 Μῆτις τ', Εὐρυμῶν τε, Τελιδῶν τε Κερκῶν ποῖον.
 Κερκῶν τ', Ἀσπῶν τε, καὶ ἑρμῶν, Καλυψῶν ποῖον.
 Εὐφῶν τε, Τυχῶν τε, καὶ Ἀμφιρῶν, Ἀνδρῶν τε,
 Καὶ Σπῆν, ἡ δὲ ὅπως παῖον ὅπως παῖον ποῖον.
 Ἀφ' ἡμῶν δ' ὀλοῦ καὶ τῶν ποῖον ὅπως παῖον ποῖον.
 Πρῶτος παῖον ποῖον, πολλὰ καὶ μὴ εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τεῖς δ' ἑρμῶν εἰσι ταῦτον ποῖον ὀλοῦ ποῖον,
 Αἰετῶν ποῖον ποῖον καὶ βίῃς ἀφ' ἡμῶν ποῖον.
 Πᾶσι οὖν ἐπὶ ποῖον, ὅπως παῖον ἀφ' ἡμῶν ποῖον.
 Τόπος δ' αὐτῶν ἐπὶ ποῖον καὶ ἀφ' ἡμῶν ποῖον,
 Τεῖς ὀλοῦ ποῖον, τὸν γένεσθαι πᾶσι τῶν ποῖον.
 Τὸν οὖν ἀφ' ἡμῶν πᾶσι βεστὸν ἀφ' ἡμῶν ποῖον,
 Οἱ δ' ἑρμῶν ποῖον, οἱ δ' ἀφ' ἡμῶν ποῖον.
 Θεία δ' Ἡλίοις τε μὲν, καὶ ἀφ' ἡμῶν τε Σελήνῃ,

Ἰβὶσαν ἐς δεσφιν αὐτῶν δι' ἐκλῆτας domos incolere.
 Atque coëcebat in Arimis sub terra tetrâ Echidna,
 Immortalis nymphas, & senio illesa perpeuo.
 Hinc Typhaonei auri mixtum esse amore,
 & ebullientem & violentum ventum, limis oculis continet.
 Illa verò grandis facta, peperit fortes filios,
 Orium quidem primo canem peperit Geryoni.
 Iterum secundo edidit parvum immensum, minime effabilem,
 Cerberum crudum Plutonis canem area voce,
 Quinquaginta capium, impudentemque, fortis inque
 Terio, hydram genuit odiosa eductam.
 Lerneam quam enutrit dea abis vlnis Juno,
 Infatiabiliter indignans virtuti Herculeane.
 Ac illam quidem Iouis filius, occidit feno ferro
 Amphitrioniades, cum bellico Iolao,
 Hercules ex consilio Minerva praeclatrix.
 Tum ipsa Chimera n peperit, spirantem terribilem ignemque.
 Trucemque, magnamque, perniciousamque, validamque.
 Illi erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 Alterum capella, iterum verò serpentis & busti draconis.
 A fronte leo, pone verò serpens, media vero capra:
 Horrende efflans ignis robur ardentis.
 Hanc quidem Pegasus cepit, & strenuus Bellerophonies.
 Illa sane Sphingen exitalem peperit, Cadmeis perniciosam,
 Ab Ortho subacta: Nemeamque leonem,
 Quem Iuno cum enutritisset Iouis veneranda uxor,
 In locis ferilibus collocavit Nemeae, cladem hominibus.
 Ἰβὶσαν ἐκ κομμορῶν decipiebat tribus hominum,
 Imperans caernosa Nemeaeque Apesantis.
 Sed ipsum robur domus virtutis Herculeanae.
 Ceto verò minimum natum, cum Phorco amori indulgens,
 Peperit gravem serpentem, qui obscura latibulus terra,
 Finibus in amplis, prorsus antea mala custodit.
 Hoc quidem Ex Ceto & Phorco genus est.
 Tethys autem Oceano flumina peperit voritiosa,
 Nilumque, Alpheumque, & Eridanum profundos vortices
 habentem.
 Strymonem, Meandrumque, & Istrum pulcherrimum,
 Phasium, Rhesumque, Acheloum impidum,
 Nessum, Rhodumque, Haliacmonemque, Heptaportumque,
 Granicumque, & Asarum, divinumque Simoenta,
 Penumque, & Hermum, amonemque fluentem Caicum,
 Sangarumque magnum, Latonemque, Partheniumque,
 Euenumque, & Aradum, divinumque Scamandrum.
 Peperit quoque siarum sacrum genus, quae per terram
 Vros à teneris educant, unà cum Apolline rege,
 Et fluminibus. hanc verò à Ioue sortem habent,
 Pthog, Admet, que, Ianthéque, Elethréque,
 Dorique, Prymnóque, & Urania forma deam referens,
 Hippóque, Clymenéque, Rhodáque, Calythoéque,
 Zeuxóque, Clynéque, Idyáque, Pasithéque,
 Plexauréque, & Galaxaure, amabilis que Dione,
 Melobolýque, Thoeque, & venusta Polydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque bonis oculis,
 Perseisque, Ianthraque, Acaestéque, Xanthéque,
 Peceaeque lepida, Meneesthóque, Euporéque,
 Metisque & Eurynome, Telesthóque croceo peplo
 Criseisque Asiáque, & blanda Calypso,
 Endoréque, Tychéque, & Amphino, Ocyroéque,
 Et Stryx, quae ipsarum excellentissima est omnium.
 Atque haec Oceano & Tethyde prognatae sunt,
 Grandiores natu filiae, multae quidem sunt & aliae
 Ter mille enim sunt celeres filiae Oceani.
 Quae sane dispersae terram & profunditates lacus,
 Passim pariter incolunt, dearum splendida proles.
 Toti rursus alij fluxu, cum strepitu fluentes,
 Filij Oceani, quos peperit veneranda Tethys.
 Quorum nomina difficile omnium mortalem vñ proloqui
 Sed singulasim nomen, quocumque circum habitant.
 Thia praeterea Solémque magnam, luculentamque Lunam,

Εὐχόμενοι δ' Ἐκάτην καὶ ἑκατόπῳ ἐννοσσομένην,
 Πυλῆος δ' ἀρχὴν καὶ νῦν δὲ πᾶσι πολλοῖσι,
 Ρῆα δ' ἀφ' ἧς ἔσθ' ὁ φανερὸς οὐρανὸς καὶ θύμῳ.
 Ἐδρᾶ δ' ἐν σαυαίᾳ σὺν Ἐρίῃ καὶ δ' ἀέθρῳ,
 Βυκόλιας τ' ἀγέλας τε καὶ ἀπὸ πᾶσι πᾶσι,
 Πότμος τ' ἑσπερίων γ' ὅσον, θυμὸν δ' ἐλάνουσα,
 Ἐξ ὀλίγων βελέεσσιν ἐκ πολλῶν μέγιστα θύειν.
 Οὕτω τοι καὶ μενοειμένης ἐκ μητρὸς ἀρόσῃ.
 Πᾶσι μὲν ἄλλα τοῖσι τετιμῆναι γάρ εἰσι.
 Θῆλα δ' ἐμὴν Κρονίδης κοῦρ' ἔσθ' ὅσοι μὲν σκεῖνται
 Οὐρανῶσι πῶν ἰδόντο πατρὸς πολυδὲρξ' ἥσθ'.
 Οὕτως ἔξ' ἀρχῆς κοῦρ' ἔσθ' αὖτις τε τιμᾶι.
 Ρῆα δ' αὖ δ' ἐμὴν Κρονίαν τέκεν φαιδρῶμα τέκεν,
 Ἰσίδην, Διὸς ἀνδρῶν Ἡρώην χρυσόπιδλον,
 Ἰσθμῶν τ' Αἰδῶν, ὅς ἐστι πῶν δόματα νῆαυ,
 Νηλεὺς ἦτορ ἔχων καὶ ἑκατόπῳ ἐννοσσομένην,
 Ζῦδα τε μηδὲν ταῖς πατρὸς ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Τοῦ καὶ ὑπὸ βροτῶν παλεμίζετο ἄρτια χθονί.
 Καὶ τοῦ μὲν καὶ τέκεν Κρόν' ἡμέρας, ὅπως ἔχουσιν
 Νῦν δ' ἔξ' ἱερῆς μητρὸς σέβας γαυαῶν ἵκοιτο.
 Τὰ φρονέων, ἵνα καὶ τὰ ἀγαθὰν ὑμῶν ἴδω.
 Ἀλλ' ὅτε σὺ ἀθανάτωι ἐχὼν βασιλῆα τιμᾶι,
 Πάδ' ἐποτρύνει, Γαῖα δ' αὖτε καὶ Οὐρανὸς ἀσπερόντες,
 Οὐκ ἔστι οἱ πέσσειν ἐφ' ὑπὸ πύδι δ' ἡμῶν.
 Καὶ κρατερῶν ἄρ' ἔσθ' ὅσον, Διὸς μετὰ τοῖς δὲ βουλά.
 Τῶν οὐ καὶ ἀλαστοπῶν ἔχων, ἡ δ' ἄρ' ἔστιν ἡμῶν.
 Πάδας εἰς καὶ τέκεν Ρῆα δ' ἔχ' ὅσον ἀλῶν.
 Ἀλλ' ὅτε δ' ἡ δ' ἔμεινε θῶν πατρὸς ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Τίξ' ἔστι, τοῖς ἔπειτα φίλοις λιτανύεσθαι
 Τοῖς αὖτις, Γαῖα δ' αὖτε καὶ Οὐρανὸς ἀσπερόντες,
 Μῆνιν συμπεράσσειν ὅπως λαοδότης τιμᾶται
 Πάδα φίλον, πῶν δ' ἔστιν ἡμῶν πατρὸς ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Πάδας εἰς καὶ τέκεν ἡμέρας Κρόν' ἀρχυλομήτης.
 Οἱ δ' ὅσον ἀνδρῶν φίλοις λιτανύεσθαι
 Καὶ οἱ περὶ δὲ πᾶσι ὅσα ἄρ' ἔστιν ἡμῶν
 Ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆα καὶ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 Πένεσθαι δ' ἐς Ἀνκτον, Κρόν' ἐς πῶν δ' ἡμῶν,
 Οἱ πῶν ἄρ' ὅσον ὅσον πᾶσι ἡμῶν τιμᾶται,
 Ζῦδα μετὰ τὸν μὲν οἱ ἐδῆσαν Γαῖα Πάδας
 Κρόν' ἄρ' ὅσον πᾶσι ἡμῶν ἀπὸ πᾶσι ἡμῶν τε.
 Ἐνθα μὲν ἔστι φέρεται σὺν δὲ ἔστιν ἡμῶν
 Πρῶτον ἐς Ἀνκτον, Κρόν' δ' ἐς χερσὶ λαοδότης
 Ἀντὶ ἐν ἡλῶν, ζῶντας ὑπὸ πᾶσι ἡμῶν
 Ἀρῶν ἐς ἔπειτα πᾶσι ἡμῶν ὅσον.
 Τῶν δ' ἀπὸ πᾶσι ἡμῶν μετὰ τὸν μὲν ἡμῶν
 Οὐρανὸς ἡμῶν ἀνκτον, θῶν πᾶσι ἡμῶν βασιλῆα.
 Τὸν τὸν ἐλάν χερσὶν ἐλάν ἐχὼν δὲ πᾶσι ἡμῶν
 Σχέτι δ' οὐδ' ἐλάν δ' ὅσον δ' ὅσον ὅσον οἱ ὅσον
 Ἀντὶ λίδου ὅσον ὅσον ἀνκτον καὶ ἀνκτον
 Λείπει δ' ὅσον τῶν ἡμῶν βίαι καὶ χερσὶ ἡμῶν
 Τιμᾶς ὅσον δ' ἐν ἀθανάτων ἀνκτον.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μὲν καὶ καὶ δὲ πᾶσι ἡμῶν
 Ἡμῶν τὸν πῶν ἀνκτον δ' ἀπὸ πᾶσι ἡμῶν
 Γαῖα δ' ἐννοσσομένη πολλὰ φέρεται δολαφῶν
 Οἱ γόνον αὖ ἀνκτον μετὰ Κρόν' ἀρχυλομήτης,
 Νικηδὲς τε χερσὶ βίαι τε πᾶσι ἡμῶν
 Πρῶτον δ' ὅσον λίδου, πῶν τὸν καὶ πᾶσι ἡμῶν
 Τὸν μὲν Ζεὺς σέβας καὶ χθονὸς ἀνκτον
 Πῶν δ' ἐκ ἡμῶν, γαῖα δ' ἐκ Παρθενῶν,
 Σῆμα δ' ἐκ ὅσον, γαῖα δ' ἐκ θῶν βασιλῆα.
 Ἀντὶ δ' ὅσον χερσὶν ὅσον ὅσον δὲ πᾶσι ἡμῶν
 Οὐρανὸς δ' ἐκ ὅσον πατρὸς ἀσπερόντες,
 Οἱ οἱ ἀπὸ πᾶσι ἡμῶν χερσὶ δὲ πᾶσι ἡμῶν
 Δῶν δ' ἐκ βροτῶν, ἡδ' αὖτις δὲ πᾶσι ἡμῶν
 Καὶ σέβας τὸν πῶν δ' ἐκ πᾶσι ἡμῶν καὶ δὲ πᾶσι ἡμῶν
 Τοῖς πᾶσι δ' ἐκ θῶν καὶ ἀθανάτων ἀνκτον
 Κοῦρ' δ' ἐκ πᾶσι ἡμῶν ὅσον ὅσον ὅσον
 Ἡμῶν δ' ἐκ πᾶσι ἡμῶν καὶ ὅσον ὅσον ὅσον
 Ἡ δ' ἐκ Ἀτλάντα κρατερῶν γαῖα πᾶσι ἡμῶν

Votaque facimus Hecata, et valde framenti Neptuno.
 Facile etiam pradam inclita dea deducit copiosam,
 Facile vero abstulit apparentem volens animo.
 Bona praeerea in stabulis cum Mercurio pecus augere,
 445 Artemaque gregesque latos captivum,
 Gregesque lanigerarum, omnium animo volens.
 Ex paucis fecunda facit, et ex multis pauciora reddit.
 Adco sane licet unigenia ex matre exarsens,
 Omnibus inter deos honorata est muneribus.
 Fecit autem ipsam Saturnus aliam a matre, qui post ipsam
 Oculis aspexit, ut hunc malis continens tutore.
 Sic ab inito nutrens filios, atque etiam sunt honores.
 Facile vero domata a Saturno, peperit illi fratres liberos,
 Vestā, Cererē, et Iunonem, aureis caecis ammentis gaudens,
 455 Fortemque Plutonem, qui sub terra dūnos incolit,
 Inimicū cor habens, et valde sonantem terra concussorem,
 Iovemque consiliarium, decorum parvum atque bonum,
 Cuius et a consilio concussus lata terra.
 Atque istos quidem deglubebat Saturnus magnus, quicquid
 460 Ex utero sacro matris ad genna venerat.
 Hac animo volens, ne ullus clariorum filiorum Caeli
 Alius inter deos haberet regium decus.
 Audieras enim ex Terra et caelo stellis micante,
 Quod sibi fatale esset proprio a filio domari,
 465 Quantumvis robusto existenti, Iovis magni per consilia,
 Ideoque hic non caeca speculationem habuit, sed insidias struens
 Filios suos denotabat. Rhea autē habebat tuctū grauem
 Sed quando iam Iovem erat deorum patrē atque vitorem,
 Paritura, iam tum charis supplicabat parentibus
 Suis terrarū, et caelo stellis optato,
 470 Consilium ut suggererent, quo pacto lateret pariendo
 Filium charum, posseque ulcisci furias patris sui
 Contra filios, quos denotabat ingens Saturnus versipellis.
 Illi vero filia disolite auscultarunt atque morem gesserunt.
 475 Et ei commemorarunt quatinusque satis constitutum esset fieri
 Circa Saturnum Regem, et filium magnanimum.
 Miserunt autem Lycium Crete ad pinguem populū,
 Cum minimum natū filiorum esset parvum,
 Iovem magnū, hunc quidem ipsi suscepit Terra vastā
 480 In Crete lata, ad educandum et enutriendum ab infantiā,
 Tum quidem peruenit ferens celerem per noctem nigram,
 Primum ad ipsam Lycium abscondit autem ipsum manū,
 Aniro in excelsū, diuina sub latebris terra. (prehensum
 Argeo in montis denso syluoso.
 Hinc autē fasciis involutum magnū lapidē in manus dedit
 485 Caeli filio, prepotenti deorum priori regi,
 Quem iam arreptum manibus, sinum condidit in alium.
 Miser, nec cogitavi animo, quod sibi in posterum.
 Pro lapide filium imitetur et misculatus
 Superes, qui ipsum mox vi et manibus dominum.
 490 Ex honore expulsurus, ipseque immortalibus imperaturū
 Celeriter autem deinde robur et fortia membra
 Crescebant illius regis, veriente anno
 Terra consilio alius circumveniens,
 Suam sobolem uerum submisit magnus Saturnus versutus,
 495 Uiculus artibus ac vi fidis sui.
 Primum vero euomuit lapitem ultimo deuotum.
 Illum quidem superius firmiter defixit in terram spaciosam
 Pitho in diuina, iugis sub Parnassi,
 500 Monumentū ut sit in posterū, miraculū mortalibus hominibus.
 Solui uero fratres ex patre noxys a vinculis
 Caeligenas, quos vinxerat pater ex amentia
 Qui ipsi memores fuerunt propter beneficia,
 Dederuntque conitum, atque candens fulmen,
 505 Et fulgur quod ante immanis terra occultabat.
 Quibus confusus mortalibus atque immortalibus imperat.
 Filiam porro Iapetus pulchros talos habentem Oceanidem.
 Duxit Chymenem, et eundem lectum confecit.
 Ipsa uero ei Asiantem magnanimum peperit filium.

Τὴν αὐτὸς ποίησε θεοκλυτὸς Ἀμφιγυρεῖς,
 Ἀσκήσας παλάμῃσι, χαλεπὴν δ' αὖ πατρί. 580
 Τῇ δ' ἐοῖ δαίδαλα πολλὰ τέτυκτο, δαίδαλα δ' ἰδέσθαι,
 Κράδαι δ' ὅππῃσιν πολλὰ τρέφει καὶ δαίδαλα.
 Τῶν δ' ὅλα πολλὰ ἐνέδνα· χαλεπὸν δ' ἀπλάμπετο πολλὰ,
 Θάλασσαν, ζῶοισιν ἰοκώτα φωνήσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τέλξε καλὸν κακὸν αὐτ' ἀγαθοῖς, 585
 Ἐξάγα' ἐνθάδ' ἄλλοι ἴσαν θεοὶ καὶ αὐδρόποιοι,
 Κόσμη' ἀγαλλομένην Γλαυκῶπις δόρυ μοῖσιν ἔθηκε.
 Θάλαμ' αὖ δ' ἐχ' ἀδανάτοισι τε θεοῖς θνητοῖς τ' αὐδρόποιοις,
 ὧς ἔδον δόλον αἰπὺν, ἀμύχανον αὐδρόποισιν.
 Ἐκ τῆς γὰρ ἦν· ἔτι γυναικῶν θηλυτράων. 590
 Τὰς γὰρ ὁλέεντι ἔτι ἦν, ἡ δὲ φύλα γυναικῶν
 Πρῶτα μὲν θνητοῖσι καὶ αὐδρασι ταπεινοῖσι,
 Οὐλομένης πάντες οὐ σύμφορος, ἀθὰ κέρειο.
 ὧς δ' ὅππῃ ἐν σπλάγχνοις κηρυττέεσσι μέλισσαι
 Κηρύλλας βοσκοῖσι, κακῶν ζυγόντας ἔργων,
 Αἰ μὲν τε σέβεται ἡμῶν ἐς κελίον κατὰ δ' οὐκ
 Ἡμέται σπύδιον, πρὸς τὴν κελίαν λελείβετο.
 Οἱ δ' ἐν τοῖς ὠκύντες ἐπιφρέας καὶ σιμύλους,
 Ἀλλόττοιον κῆματον σφετέρῃς ἐσθ' ἀμύχανον.
 ὧς δ' αὐτὸς αὐδρεῖσι κακὰ θνητοῖσι γυναικῶν
 Ζεὺς ἱέρεϊ μέγας δῖος, ζυγόντας ἔργων
 Ἀργαλῶν, ἔτιεν γὰρ πῶρος κακὸν αὐτ' ἀγαθοῖς.
 ὧς καὶ γὰρ φάτο' ἡ γυναικῶν ἔργων γυναικῶν,
 Μὴ γῆμας ἐδύλιν, ὁλοοῖ δ' ἐπὶ γὰρ ἔκταται,
 Χρῆται γὰρ κέρειοι, δ' αὖ βίοντι ἐπὶ δόλῳ
 Ζεὺς, ἀποφθιμένην γὰρ ἔσθ' αὖ κτεῖν δακτύλῳ
 Χρῆται, ὧς δ' αὐτὴ γὰρ καὶ μῶρεα ἦνται
 Καὶ δὴ δ' ἐπὶ ἀκοῖν, ἀρῶν περὶ δόλῳ,
 Τῇ γὰρ αὖ αὖν κακὸν ἐδύλιν ἀποφθιμένη
 Εὐμενῆς δ' ἐπὶ καὶ τῇ κηρυττέεσσι ἡμετέρας,
 Ζεὺς ἐπὶ σπύδιον ἔχον αἰσῶν αἰλῶν.
 Θυμῷ καὶ κραδίῳ, καὶ αὖ κακὸν κακὸν ἔχον.
 ὧς καὶ ἐπὶ δῖος καὶ ἡ γυναικῶν οὐδ' ἀπαρτύν.
 Οὐδ' γὰρ ἱαπτιονίδης Ἀχίλλεα Περικλῆος
 Τοιοῦτον ἔσθ' ἔλκετο βαρὺ καλόν, ὧς αὖ ἀγῶν
 Καὶ πολὺ δὲν ἰόντα μέγας καὶ δόρυ ἐρύκει.
 Βεβαίῃ δ' αὖ σέβεται πατὴρ ὠκυμένης θυμῷ,
 Κόπῃ τ' αὖ δ' ἱόντα, δῖος κρατὴρ ἐπὶ δόλῳ,
 Ἡγερέων ἔσθ' ἀγῶν, καὶ καὶ ἐπὶ δόλῳ,
 Καὶ μέγας κατὰ δόλῳ δ' αὖ καὶ ἔσθ' ἀγῶν.
 Ἐπὶ δ' αὖ καὶ ἔχοντες αὖ καὶ ἔσθ' ἀγῶν.
 Εἰδ' ὅτι ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ,
 Ἀνδρῶν καὶ ἀγῶν, κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ἀλλὰ σέβεται Κερνίδης τε καὶ ἀδανάτοιοι θεοὶ ἄλλοι,
 Αὖ καὶ ἔσθ' ἀγῶν, κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ταῖς φρεσὶ μυσσύνῃσι αὖ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Αὐτὰρ γὰρ σπιν ἀπῆντα δῖος κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Σωὶ καίνοισι νίκῃ τε καὶ ἀγῶν ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ἀνδρῶν γὰρ μαρτυροῦντος θυμῷ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Τίτῃς τε θεοῖς καὶ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ἀπῆντα ἀλλήλοισι δόρυ κρατὴρ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Οἱ μὲν ἀπ' ἱόντα Ὀδρῷ, Τίτῃς Ἀγῶν,
 Οἱ δ' ἀπ' ἀγῶν ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Οἱ δ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Οἱ δ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Οἱ δ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Σωὶ καίνοισι νίκῃ τε καὶ ἀγῶν ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Οὐδ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Οὐδ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ἀλλ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Νέκταρ τ' ἀμύχανον τε, καὶ δόρυ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Πάτρων ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 ὧς νέκταρ δ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Διὰ τὸς τοῖς μετέπειτα πατὴρ αὐδρῶν τε θεῶν τε,
 Κέλκυτ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ὀφρ' ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Ἡδὴ γὰρ μέγα δόρυ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.
 Νίκῃ καὶ κραδίῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ ἐπὶ κατὰ δόλῳ.

Quam ipse fecerat inchoet Vulcanus,
 Elaborans manibus, gratificans Iouis patri.
 In hac artificiosa multa celata erant, mira visus
 Animantia quaecunque continens alii, atque mare.
 Ex illis hic multa indidit, gratia verò resplendebat magna.
 Mirabilis, animantibus similia vocalibus.
 Caeterum postquam efficit pulchrum malum pro bono.
 Eduxit eo ubi alij erant dij atque homines,
 Ornari gestientem caesia Palladis forti patre prognatae.
 Admiratio cepit immortalisque deos, mortalesq; homines,
 Vbi videntur dolum arduum, inexplicabilem hominibus.
 Ex illa enim genus est mulierum foeminearum.
 Illius enim perniciosum est genus, & sexus mulierum.
 Nocuentum ingens mortales inter viros habitant.
 Perniciosa paupertati non accommodata, sed facit avari.
 Ac veluti cum in aluearijs tectis apes
 Fucos pascunt malorum participes operum.
 Ille quidem per totum diem ad solem occidentem
 Diurna festinant, & faciunt fanos albos.
 At illi intus permanentes cooperitis in aluearijs,
 Alienum laborem suum in ventrem motunt.
 Similiter viros rem malam mortalibus mulieres
 Jupiter altisonans dedit, participes operum.
 Difficilium, aliud verò praeiit malum pro bono.
 Quis nuptias refugiens, & sollicita opera mulierum.
 Non uxorem ducere velit, nocivam verò attingit senectutem.
 In penuria eius, quae senem foueat, hic etiam non vultus indignus
 Vitis mortui verò possessionem inter se diuidunt.
 Remoti cognati, cui verò nuptiarum condicio contigerit,
 Pudicam verò habuit coniugem conuenientem praecordiis.
 Huic ab eno malum bono equiparat.
 Esse, qui verò adeptus fuerit nocentis naturitatis,
 Vitis in pectoribus habens indefinientem maeritiam.
 Animo & corde, & immedicabile malum est.
 Quoniam non licet Iouis fallere mentem, neque praeterire,
 Neque enim Iapetionides Acaceus Prometheus
 Illius euitavit grauem iram, sed necessariae,
 Quamuis multiscium existentem, magnum vinculi coërcet.
 Briareo verò ubi primum pater iratus est animo,
 Cottoque atque Gyge, ligauit forti vinculo,
 Fortitudinem immanem admiratus, atque etiam formam.
 Et magnitudinem collocauit sub terram latantem.
 Vbi dolores habentes sub terra agentes,
 Sedent in extremis magna in sinibus terra,
 Usque valde maerentes corde magnum luctum habentes.
 Sed ipsos Saturnius atque immortales dij alij,
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
 Terra consilijs subduxerunt ad lucem uerum.
 Ipsa enim eis cuncta prolixè recensuit,
 Cum illis uictoriamq; & splendidam gloriam accepturos.
 Dum enim pugnant, laborem animum cruciantem habentes,
 Titanesque dij, & quosquos è Saturno nati sunt.
 Contra sese mutuo per validas pugnae.
 Ipsi quidem ab alta Othry Titanes nobiles,
 Ab Olympo verò dij datores bonorum.
 Quos peperit pulchricoma Rhea Saturno cubile iungens.
 Illi sane tum inter se pugna animum exultantem habentes
 Continuo pugnant, decem plus annis.
 Neque ulla erat contentionis molesta compositio, neq; finis
 Alterutris: aequaliter autem finis extentus erat belli.
 Sed quando iam apposuerunt congruentia omnia,
 Neclaque ambrosiamq; quibus dij ipsi vescuntur,
 Omnium in pectoribus augebatur animum superbibus,
 Vbi neclat comedunt, & ambrosiam amabilem.
 Jam tum ipsis inter loquutus est pater hominumque deo-
 rumque:
 Audite me Terrae, & Caeli inclitij filij,
 Ut dicam qua me animus in pectoribus iubet.
 Iam enim admodum diu aduersi nobis mino,
 Victoria & impetio propugnauimus diu omnes,

Τιτάνες ἢ τὸν ὡς ὑπὸ χθονὸς ἀρυοδίνης
 Πέμψαν, ἢ δεσμοῖσιν ἐν ἀρχαίοισιν ἔδωκαν,
 Νεκρῶν τις χερσὶν ὑπὸ δούλῳ ἄρ' ἐντας,
 Τόσον ἐνερῶς ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανὸς ἐς ὑπὸ γαίης.
 720 Ἴσον γὰρ τ' ὑπὸ γῆς ἐς τέρματα κέρεται.
 Ἐνθάδε γ' οὐκ ἔστιν ἢ ἡμῶν χαλκὸς ἢ Ἀχμῶν
 Οὐρανὸν δὲν καπνὸν δεχόμενος γαίης ἰκοίτο·
 Ἐνθάδε δ' αὖ οὐκ ἔστιν ἢ ἡμῶν χαλκὸς ἢ Ἀχμῶν
 725 Ἐκ γαίης καπνὸν, δεχόμενος τέρματα ἰκοίτο.
 Τὸν πῆρ χαλκὸν ἔρως ἐλάλαται, ἀμφὶ δ' ἐμιν νύξ
 Τεστειχὶ κέχρηται, πῆρ δὲ δολύ, αὐτὰρ ὕπνῳ δὲν
 Γῆς ρίζαι * πῶδας ἢ ἀπυρρῶτοιο θαλάσσης.
 Ἐνθα θεοὶ Τιτάνες ὑπὸ γῆς κέρεται
 730 Κεκρυφάμεναι, βουλῆσι Διὸς νεφεληγερέταος,
 Χάρις ἐν ἀνθρώποις, πλοῦτος ἔσται γαίης.
 Τοῖς δ' ἔστιν ὅττι πύλας δ' ἐπὶ πύλαις Ποσειδῶν
 Χάρις αἰὲν ἔσται, πῆρ δ' ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γούης Κέπ' ἢ τε ἢ οὐ Βελάρης μετὰ θυμῷ
 735 Ναιόσιν, οὐλακὸς πῶς Διὸς αἰγυρίοιο.
 Ἐνθάδε γ' οὐκ ἔστιν ἢ πῶδας ἢ ἀπυρρῶτοιο,
 Πόντῳ τ' ἀπυρρῶτοιο, ἢ οὐρανὸν ἀπυρρῶτοιο
 Ἐξ ὧν πῶδας πῶς ἢ πῶς ἔσται,
 740 Ἀργαλέ, ἀνθρώποις, τὰ τε γυρίοισι θεῶν ἄρ'
 Χάρις αἰὲν ἔσται, πῶς τε πῶς τελεσφόρον εἰς ἐμιν αὐτῶν
 Οὐδ' αὖ ἰκοίτο, εἰ σέθεν πύλαις ἐντοδὲ ἦτοιο.
 Ἀλλὰ καὶ ἔνθα ἢ ἔνθα φέρεται σέθεν ἡμῶν, ἢ ἔνθα
 Ἀργαλέ, δεινὸν τε ἢ ἀνθρώποις θεῶν ἄρ'
 745 Τόσῳ τίς ἐστιν, ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 Ἐσθλὸν, νεφέλης καὶ λυμμένης καὶ αἰνέσι.
 Τὸν σέθεν ἰαπετοῖο πῶς ἢ πῶς ἔσται ἢ οὐκ ἔστιν
 Ἐσθλὸν καρὰν τε ἢ ἀνθρώποις χερσὶν
 Ἀπυρρῶτοιο ὅττι Νύξ τε ἢ ἡμέρα * ἀμφὶς ἰοῦσα
 750 Ἀλλὰ καὶ σέθεν πῶς, ἀμφὶς ἰοῦσα ἢ οὐκ ἔστιν
 Χάρις αἰὲν ἔσται, πῶς τε πῶς ἔσται, ἢ οὐκ ἔστιν
 Ἐσθλὸν αὐτῶν πῶς ἀμφοτέρωθεν δόμος ἐντοδὲ ἔσται
 Ἀλλ' αἰὲν ἔσται γὰρ δόμων ἰκτοδὸν ἔσται,
 755 Γαίῃ δ' ἐπὶ σέθεν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 Μίμνῃ πῶς αὐτῶν ἄρ' ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 760 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 Ὀυρανὸν ἰστανίον, ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 Τὸν ἔσται ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 765 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 770 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 775 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 780 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν
 785 ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν ἢ οὐκ ἔστιν

Titanas, aique hos quidem sub terram longe patentem,
 Miserrunt, & vinculis molestis alligavit,
 Vincens manibus magnanimos licet existeret,
 720 Tantum infra sub terram, quantum caelum distat à terra:
 Par enim spatium à terra in Tartarum caliginosum.
 Nouem enim noctes ac dies ferreus Acton
 Caelius delapsus, decimo die ad terram venit:
 None in rursus noctes & dies areni Acton
 725 Ex terra descendens, decimo die ad Tartarum venit.
 Quem circa ferreū septū ductum est, circū verò ipsum nūx
 Triplici ordine fufum est circa totum, sed superne
 Terrae radices creuerunt, & infructuosae maris.
 Vbi dy Titanes sub caligine opaca
 730 Abscondi sunt, consilii Iouis nubicosis
 Regione in squalida, vultu ultima terra.
 His non exiit puer: portas verò imposuit Neptunus
 Ferreas: murus etiam circumdatus utrinque
 Illic Gyges, Coeusque, & Briareus magnanimus
 735 Habuit, custodes fidi Iouis agida habentis.
 Ibidem terra tenebrosa, & tataris opaci,
 Pontus, infructuosus, & caeli stelligeri,
 Ex ordine omnium fontes, & fines sunt,
 Molestis squalidi, quos oderunt dii
 740 Hiatus ingens, nec verò integro anno
 Solum attinges, ubi primum portas intra venieris
 Sed sane huc & illuc feri impetuosa procella,
 Molesta, horrendumque etiam immortalibus diis
 Hoc monstrum, & noctis obscura domus horrenda
 745 Stans, nubibus obiecta nigris.
 Has iuxta Iapen filius suū nebat caelum latum
 Stans capiteque & indefessis manibus
 Firmiter: quia tam nox quam dies ce. eriter euntes
 Sese compellabam per vices, mutantes magnum limen,
 750 Ferreum hac quidem intrat, illa verò foras
 Egreditur, neque unquam utraque domus intus cohibet.
 Sed semper altera domos extra existens
 Terram circa mouetur: altera rursus in domo existens.
 Expectat horam iuuenis, donec veniat.
 755 Hæc quidem terrestribus multa cernens lumen habens,
 Illa verò somnum in manibus, fratrem mortis,
 Nox noxia, nubes tecta atra.
 Ibi autem Noctis filij obscura domos habent,
 Somnus & mors, granos di: neque unquam eos
 760 Sol lucidus intueatur radis,
 Cælum ascendens, nec cælus descendens.
 Horum aliter quidem terramque & lata dorsa maris,
 Quietus percurrit & placidus hominibus.
 Alterius verò ferreum quidem cor, areum verò ei pectus
 765 Crudele in precordiis, habet autem quem semel arripuerit
 Hominum: hostis verò etiam immortalibus diis.
 Illic dei inferi in anteriore parte ades resonantes,
 Fortisque Plutonis, & grauis Proserpina
 Stant asper autem canis pro foribus custodit,
 770 Senus: artem autem malam habet, ad introeuntes quidem
 Adulator pariter caudaque & auribus ambabus.
 Exit verò non uerum permittit denno, sed obseruans
 Denorat, quemcumque, prenderit portas extra existientem,
 Fortisque Plutonis & grauis Proserpina.
 775 Ibidem habuit abominanda dea immortalibus,
 Horrenda Stryx, filia reciprocantis Oceani
 Maxima natu, seorsim verò à diis inclinat adles incolis
 Ingentibus saxi superne tecta: circum verò quaque
 Columnis argenteis ad cælum firmata est.
 780 Raro verò Thaumantis filia pedibus velox Iris,
 Nuncia, vertitur super lata dorsa maris,
 Quando lis & contentio inter deos exorta fuerit,
 Et sane quisquis mentiatur cælestes domos tenentium,
 Iupiter tum frim mittit, deorum magnum insurandum, ut
 ferat.
 785 Longe in aureo gutturnio celeberrimam aquam,

Frigidam, quæ e petra destillat alia
 Excelsa. multum verò subitus terram spatiosam
 E sacro flumine fluit per noctem nigrant,
 Oceanus cornu. decima verò pars attributa est.
 Nouem quidem circa terram, & lata dorsa maris
 Vorticibus argenteis intortus in mare exit,
 Vna verò ex petra profuit, magnam damnum dys.
 Quisquis perurium relictis iurauerit
 Immortalibus, qui tenent vertices nimosi cælis,
 Iaces exors integrum per annum
 Neque ambrosia & nectaris accedit propiâ
 Cibum, sed iaces non respirans, & mutus,
 Stratis in lectis. malus autem veternus obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnam per annum,
 Aliud ex alio excepit difficillimum certamen,
 Nouemio autem a diis relegatur sempiternis, (epulas
 Neque unquam ad consilium inuendū commiscetur, neq; ad
 Nouem totis annis. decimo tandem commiscetur iterum.
 Cælibus immortalium, qui celestes domos incolunt.
 Tale enim iuramentū constituerunt dij, Stygis perennē aquâ
 Antiquam istam, quæ tranat aridum locum.
 Ubi terra caliginosa, & tartari obscuri,
 Pontique infructuosi, & cælesti stellati,
 Ex ordine omnium fontes & fines sunt.
 Molesti squalidi, quos oderunt dij lices.
 Illic splendideq; poria, & lapideum limen,
 Immoitum, radibus longis compactum,
 Sua sponte enatum. ante illud verò, extra omnes deos
 Titanes habitant, ultra Chaos caligine obdactum.
 Caterum valde tonantis Iouis incliti auxiliarij,
 Domos incolunt in Oceani fundamentis,
 Coitus æque Gyges. Briareum quippe bonum existentem,
 Generum suum fecit grauius fremens Neptunus.
 Dedit autem Cymopolim, ut ducat in uxorem, filiam suâ.
 Ast ubi Tiuanes e cælo expulsi supiuer,
 Minimum natu peperit filium Typhoeum Terra magna,
 Tartari compressu, per anteam Venerem.
 Cuius manibus quidem sunt ob robur operibus apta,
 Et pedes indefessi robusti dei. ex humeris verò ei
 Erant centum capita serpentis horrendi draconis,
 Limbus nigris lambentes. præterea ex oculis ei
 Admirandorum capitum, sub supercilij ignis micat,
 Omnibus autem ex capibus ignis flagrabat cernentis.
 Voces quoque in omnibus erant horrendis capitibus,
 Omni genum sonitum emittentes ineffabilem. interdum enim
 Sonabant, ut dij intelligere liceret interdum rursus.
 Tauri valde mugientis, robore incoercibilis vocem ferocis.
 Interdum rursus leonis, impudentem animum habentis.
 Interdum rursus catulis similia, mira auditu.
 Interdum verò stridebat, resonabantque montes alij.
 Et sane erat opus perplexum die illo.
 Atque certe ipse mortalibus & immortalibus imperasset,
 Nisi statim intellexisset pater hominumque deorumque.
 Grauius autem intonuit, atque fortiter, undique verò terra
 Horrendè edidit fragorem, & cælum laium superne,
 Pontisque & Oceani fluxus & infima loca terra
 Pedibus verò sub immortalib. magnus cõtremitus Olympi,
 Excitato rege, ingemiscēbat autem tellus.
 Ardor autem ab utrisque occupabat nigrum pontum,
 Tonitruque & fulguris igne ab isto intamati,
 Valde spirantium ventorumque, & fulminis ardentis.
 Feruebat autem terra omnis, & cælum, atque mare
 Feruebat circum litora, circumquaque & fluitus magni
 Impetu a deorum cõmotio verò difficilis sedari coarcebatur,
 Expanis autem Pluio inferis mortuus imperans,
 Titanesque sub tartarū detrufi, a Saturno seorsim existentes
 Ob inextinguibilem fremitum, & grauem confluentem
 Iupuer verò postquam accumulauit suum robur, sumpsit
 Verò arma,
 Tonitruque, fulgurque & coruscans fulmen,

Ψυχῶν, ὅτ' ἐκ πίπτης κατελείβετο κλισία τοῦ
 Ὑψλῆς, πολλὴν δ' ὑπὸ χθονὸς ἄρουρδ' εἰς
 Ἐξ ἱεροῦ ποταμοῦ ῥέει δὲ γὰρ μέλαινα,
 Ὀκεανὸς κέρας, διχάτη δ' ἐπὶ μοῖρα διδάσκει·
 ἐννέα μὲν φεῖ γαῖα τὴν ἑλρεῖα τὰτα θαλάσσης
 Διὸς ἀργυρῆς εἰληγμένη· εἰς ἄλλα πίπτει, 790
 Ἡ δ' μὴ ἐκ πίπτης σπέρρει, μέγα πῆμα θεοῖσιν.
 Ὅς καὶ πᾶσι ὀππορὸν ἀπολέτης ἐπομόσθη
 Ἀθανάτων οἱ ἔχουσι χάριν νιφάντος ὀλύμπου,
 Κεῖται * ταῦτος τετελεσμένον εἰς ἑαυτὸν 795
 Οὐδ' ἐπὶ ἀμβροσίῃς καὶ νείκεσσι ἐρχεται ἄσπετον
 Βρώσῃ, ἀλλὰ τε κέεται ἀνὰ πᾶν δῶκεν καὶ ἄσπετος
 Σπέρωντις ἐν λαίρῃσι, κακὸν δ' ἐπὶ καῖα χαλὺν πῆι.
 Αὐτὰρ ἐπὶ νῦσον τελέσθ' ἔμελλεν εἰς ἑαυτὸν,
 Ἀλλ' οὐδ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτατος ἄλλ' οὐ. 800
 Ἐννὰς τις δ' εἶπεν ἀπαιρέτω αἰὲς ἐόντων,
 Οὐδ' ἐπὶ ἐς βαλὺν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαῖτας
 Ἐννέα πᾶσι τ' ἐπὶ δέχεται δ' ἐπιμίσγεται αἰὲς
 Εἰρέας ἀθανάτων οἱ ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 Τοῖον ἄρ' ἔφρον' ἔδεν τε θεοὶ Στυγὸς ἄρδον ὕδωρ, 805
 Ὀλύμπου τὸ δ' ἔπειτα κατεσφύλου δὲ χάριν.
 Ἐνθα δ' ἄρ' ἄσπετος καὶ παρὰ τοῦ ἱεροῦ,
 Πόντος τ' ἀπὸ γαῖας καὶ οὐρανοῦ ἀσπέρωντος
 Ἐξείης πᾶσι τὴν πῆλιν καὶ πῆλιν ἔασιν,
 Ἀργαλέ' ἀρῶντα, τὰ τε γυμνασίου θεοῖσιν 810
 Ἐνθα δὲ μὲν μαρμαίρει πύλας, καὶ * χαλκὸς οὐδὲ
 Ἀσπερὸς, ἐξ ἧσιν διωκόμενοι ἀφ' ἑσθλῶν,
 Αὐτοφύας σπέρων δ' εἶπεν ἐκποδὸν ἀπαιτῶν,
 Τίτλωνες γὰρ οἱ, σφῆλιν καὶ * ζοφερίῳ.
 Αὐτὰρ ἐπεισπαράρξιο Διὸς κλεινοῖ ἐπικουρεῖ
 Δώματα γαῖας τοῖσιν δ' Ὀκεανὸς ἐμείθετο, 815
 Κόπῃ * τ' ἡδὲ Γύγης. Βεβαίων γὰρ μὲν ἦν ὅτα,
 Γαυρὸν ἐὼν ποῖον βαρύνκτοπος ἐνροσίου,
 Δῶκε δ' Κυμοπόλειαν ὑπὸ πῆνι θυγατέρα Λῶν.
 Αὐτὰρ ἐπὶ Τίτλωνας ἀπ' οὐρανοῦ δέχεται Ζεὺς, 820
 Ὀπλοτάτορ τίκα πᾶσι Τυφώα Γαῖα πᾶσιν,
 Ταρτάρου ἐν φιλόπῃ, δὲ καὶ χροῖν Ἀφροδίτῃ.
 Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπὶ ἔργῳ, καὶ ἔχουσιν,
 Καὶ πόδες ἀκαμάτοι κρατῶν θεοῦ ἐκ δὲ οἱ ὤμων
 Ἡν ἐκ τὸν κεφαλὰς ὄφει, * δ' ἔφρον' ἀφροῦτος, 825
 Γλώσσησι θροφῶσι λαλεῖν καὶ τῶν δὲ οἱ ὄσαν
 Θεωσῶσι καφαλῶσιν ὑπὸ σφῆλιν πῆν ἀμύμοντι
 Πασῶν δ' ἐκ καφαλῶν πᾶσι καί τοι δερκομένῳ.
 Φωνὰ δ' ἐν πᾶσι τῶσιν δ' ἐπὶ κεφαλῇσι
 Παρτοῖν ὅτ' ἐῖσι, ἀδύσποτον ἄμωτι μὲν γὰρ 830
 Φθόνῳ δ' ἄρ' ἐπὶ θεοῖσι σπῆλιν, ἄμωτι δ' αὐτῶν
 Ταῦτα εἰς ἐρῶν μὲν ἄρ' ὅταν ὄσαν ἀγῶντος,
 Ἀλλοτε δ' αὐτῶν λείοντος ἀνὰ δαῖτα θυμῶν ἔχοντος,
 Ἀλλοτε δ' αὐτοῖσιν ἀκαμάτοι ἐοικότες, δαῖματ' ἀκούσιν,
 Ἀλλοτε δ' αὐτοῖσιν ἄρ' ὅταν ἔχον ὑπὸ μακρὰ, 835
 Καὶ ἔνθεν ἐπὶ τὸν ἔργον ἀμύμοντι ἔμωτι κῆρυ,
 Καὶ κεν ὅτ' ἐπὶ τῶσιν καὶ ἀθανάτοισιν ἀνὰ δαῖτα,
 Εἰ μὴ ἄρ' ὅτ' ἐπὶ τῶσιν πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκλερὸν δ' ἐβόωντι καὶ ὀδύμον ἀμωτι δ' γαῖα
 Σμαρδαλὸν κοτάδωσι, καὶ ἔρως δ' ἀμωτι ὑπὸ σφῆλιν, 840
 Πόντος τ' Ὀκεανὸς τῶν ῥοαῖ, καὶ ταρτάρου γαῖας.
 Ποσὶ δ' ἄρ' ἀθανάτοισι μέγας παλεμίζετ' ὀλύμπου,
 Ὀρτυμένῳ ἀδακτος ἐπὶ σφῆλιν καὶ γαῖα.
 Καῖμα δ' ἄρ' ἀμωτι τῶν καὶ τῶν ἰοειδῶν πῆντον, 845
 Βροντῆς τε σπορῆς τε πῆντον ὑπὸ πᾶσι πᾶσιν,
 Πρὸς τῶν ἀμων τε καραυροῦ τε φλεγῶντος.
 Ἐξείη δ' ἄρ' ὅταν πᾶσι, καὶ οὐραῖς καὶ δαῖτασιν.
 Θεὸς δ' ἄρ' ἀμωτι ἀκαμάτοι, καὶ τῶν καὶ τῶν μακρὰ,
 Ρεπῇ δ' ἀθανάτων ἔσπετος δ' ἀσβεστός ἐρως.
 Τρέπον δ' αἰὲς ἐπὶ τῶσιν καὶ ταρτάρῳ ἀνὰ δαῖτα, 850
 Τίτλωνες δ' ἄρ' ἐπὶ ταρτάρῳ, καὶ τῶν ἀμων ἔσπετος,
 Ἀσβεστός καλὰ δὲ καὶ αἰὲς δὲ τῶν.
 Ζεὺς δ' ἐπὶ οὐ καρδῶν ἐόν μὲν, ἔλετο δ' ἐπὶ κα,
 Βροντῆς τε σπορῆς τε καὶ ἀδαλόντα καραυροῦ

Παλῶν αὖ Οὐλύμποιο ἐπ' αἰλῶνι· ἀμάρψ' ὅ πάρος
ἔφασκε διαπασίας κεφαλὰς δ' ἐνοῖο πάλωεν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δαίμασι πληγῆνιν ἰμάσασε,
ἤεσσι γυμνάς, σπινὰ χεῖρ' δὲ γαῖα πάλωεν.
Φλόξ δ' ἐκαραμυγνύστος ἀπ' αὐτοῦ τοῖο ἀέατος,
οὐρ' ἐν βῆσσησι αἰδ' ἦνσι πεπταλόων·
Πληγῆτος, πολλὰ δ' ἐπ' αἰλῶνι κέλετο γαῖα.
Αἰγυῖα διαστήν, ἔνθα κέλετο κασιγέτρης ὄν,
Τίχρη ἔσθ' αἰχλῶν ὑπὸ τ' ἀντήτου χαλκίῳ
θαλάσῃ, * ἢ σὶ δ' ἦεν οὐρανὸν κρατερῶτατος ὄνιν,
οὐρ' ἐν βῆσσησι δαμαλ' ὀρύσσ' ἐπὶ κλέει,
Τέκεται ἐν ῥοῖσι δὴν, ὅφ' ἤφαιεν πεπταλόων·
ὣς ἀφ' ἡκέτο γαῖα τέλει πυρὸς αἰδ' ὀρύσσῃ.
Ρίξ' ἐλ' μιν θυμὸν ἀνέχων ἐς τέρπεσιν ἄρῳ.
Ἐκ δ' Ὑφαντοῦ ἐς αἰετῶν ῥῶν ἐχέον αἰγῶν,
Νάπυ· Νέπυ, Βορέα τε, ἔχ' ἀργίστῳ * Ζεφύροιο.
Οἳ γὰρ ἐν ἐσέριν γυναι, θνητοῖς μὲν, ὄνιφ.
Αἰ δ' ὄναι * μάτ' αἰῶνα ὄνιφ· τοῖσι θαλάσῃν,
Αἰ δ' ἡ τοῖς πέπτοις ἐς περὶ Νέα πύκτον,
Πῶμα μὲν θνητοῖσι, χερσὶ θύσαν αἰετῶν
Ἄλλοι τε δ' ὄναι ἀπ' ἀβυσσοῦ ἀπὸ τ' ἦεν,
Ναῖτας τε φέρεσι· χερσὶ δ' οὐ γίνεται ὄναι
Ἀνδράσιν οἳ κείνοισι πῶμα τῶσιν ἔσθ' ὄνιν.
Αἰ δ' αὖ ἐλ' ἔσθ' ὄνιν ἀπαιετοῖν αἰδ' ὄνιφ.
Ἐρ' ἔρετα φέρεσι χερσὶ γυναι ἀνθρώπων,
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνη μακρὰς θεοὶ ὄνιφ τέλει,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Πῶμα θεῶν αἰδ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τέλει, τὸν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Αἰμυλίοισι λεγούσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τὸν γὰρ οἱ ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἄλλ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἐκ δὲ τῶν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Πῶμα θεῶν αἰδ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τέλει, τὸν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Αἰμυλίοισι λεγούσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τὸν γὰρ οἱ ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἄλλ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἐκ δὲ τῶν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Πῶμα θεῶν αἰδ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τέλει, τὸν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Αἰμυλίοισι λεγούσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τὸν γὰρ οἱ ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἄλλ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἐκ δὲ τῶν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Πῶμα θεῶν αἰδ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τέλει, τὸν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Αἰμυλίοισι λεγούσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τὸν γὰρ οἱ ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἄλλ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἐκ δὲ τῶν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Πῶμα θεῶν αἰδ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τέλει, τὸν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Αἰμυλίοισι λεγούσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τὸν γὰρ οἱ ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἄλλ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἐκ δὲ τῶν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Πῶμα θεῶν αἰδ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τέλει, τὸν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Αἰμυλίοισι λεγούσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ
Τὸν γὰρ οἱ ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἄλλ' ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Ἐκ δὲ τῶν ὄνιφ ἀνθρώπων ὄνιφ ἀνθρώπων
Πῶμα τῶσιν κόνις τε ἐλ' ἀφ' αὐτοῦ καλῶσιν,
Τίτῃσιν δὲ πῶμα κρινάτω βίβειν,
Δῖρα τὸν ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ αἰδ' ὄνιν,
Γαῖας φερε μοῖσιν, ὄνιφ βασιλῆος ὄνιφ
Ἀθανάτων ὄνιφ τοῖσιν αἰδ' ὄνιφ πῶμα.
Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλῆος ὄνιφ ἀνθρώπων

855 Percussit ab Olympo insiliens, circum verò omnia
Combuisset ingentia capita, seu portenta.
Ceterum ubi ipsum viscu scilicet percussit,
Cecidit mutilatus, ingemiscebat autem terra vasta.
Flamma autem fulmine ictu, cui impetu ferebatur illius regis,
860 Montis in concussitate opacas asperas,
Percussit, multa autem vasta ardebat terra,
Prae vapore vigens, & liquecebat stannum veluti
Arte ab iuvenum, et subrosato cum infusorio
Calefactum: atque ferrum quod solidissimum est,
865 Montis in concussitatebus, vulturn igne combustius,
Liquefuit in terra diuina à Vulcani manibus.
Sic sane liquecebat terra subare ignis ardentis.
Abieci autem ipsum animo tristatius, in tartarum latum,
Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium:
870 Excepto Noto Boreaque, & celeri Zephyro.
Qui sane ex dis suis naturate, hominibus magna utilitas.
At alia leues aura inspirant mare.
Quae utique incidentes in nigrum pontum,
875 Clades magna hominibus malo rapiuntur turbine.
Nunc haec, nunc illa flant, dissipantque naues,
Nautasque perducunt, aliis autem non est remedium.
Vix, qui illis occurrant in pontis.
Eadem rursus per terram immensa, floribus ornata,
Opera incunda torrumpunt humo prognatorum hominum,
880 Repletes pulueréque & molesto strepitu.
Sed postquam sane laborem diu beati perfecerunt,
Cum Titanibus autem pro honore pugnantibus,
Iam tum impellebant regnare atque imperare,
Ex terra consilio, Olympum late cornentem Iovem,
885 Immortalibus hic vero miser illos rue distribuit munera,
Iupiter autem deorum rex, prae uxore sua fecit prudentia.
Plurimum ex dis edocuit & mortalibus hominibus.
Sed cum iam esset deam casus oculis insuetum,
Paritura, ibi dum dolis animo deceptus,
890 Blandis sermonibus suum incondidit alium,
Telluris consiliis, & caeli stellati.
Illa duo enim ei dixerunt, ne regium honorum
Alius haberet locus, deorum sempiternorum:
Ex hac enim in facis erat, prudentes liberos nasci,
895 Prima nam quidem, virginem cithyis oculis praeuam in Truene,
Per habentem parui robur, & prudens consilium.
Ceterum deinde sane filium deorum regem & virorum genitum,
Erat paritura, magnam animum habentem.
Sed ipsum sane Iupiter anxie suo condidit ventre
900 Sic ei consulebat, dea bonumque malumque.
Postea duxit splendidam Themis, quae peperit Heras,
Eunomiaque, Dicamque, & Ixionem florentem,
Quaeque opera maiora faciunt apud mortales homines:
Parsasque, quibus maximum honorem dedit prudens Iupiter,
905 Clothoque Lachesisque, & Atropos, quae dant
Mortalibus hominibus habere bonumque malumque.
Tres verò ei Eurynome Grauius peperit pulchras genas ho-
mines,
Oceanus filius, à multis optatam formam habens
910 Aglasi, & Euphrosinem, Thaliisque amabilem,
Quarum & à palaestris amor destillas conueniunt,
Soluent membra, uicundum verò sub superciliis aspiciunt.
Porro hic Cereris multas pascentis ad testum venit,
Quae peperit Proserpinam pulchris vultu, quam Pluto
Rapiuit sua à matre: dedit autem consiliarius Iupiter.
915 Mnemosinem verò deinceps, amant pulcherrima mater,
Ex qua Musa aurea mura reuoluit nate sunt.
Novem: quibus placeat communis, & oblectatio cantus.
Lamiam autem Apolline, & Dianam sagittis gaudens,
920 Amabilem prolem supra omnes coelites,
Genus sane, Aegaei fluminis amoris mixta.
Postremam verò Iunonem floridam fecit uxorem.
Hac autem Heben, & Mariem, & Lucinam peperit,
Mixta amore deorum regi & hominum.

Ipse vero ex capite casis oculis praeclaram Triogeniam,
 Acrem in agris tumultuantē, ducem exercitus, indomitam,
 Venerandam: cui clamorē, quē placuerunt, bella, pugnae.
 Iuno autem Vulcanum inchoatum amoris indulgens,
 Genus, & vires intendit, & contendit cum suo marito,
 Prae omnibus artibus ornatum coelestibus.
 Ex Amphitride autem & grauietepo Neptuno,
 Triton late potens natus est magnus: qui maris
 Fundum tenens, apud matrem charam, & patrem regem
 Incolit auream domum, uehemens deus, sed Marti
 Chypos dissecans, Venus Timorem & Aleuon peperit,
 Graues, quique virorum densas turbent phalanges,
 In bello horrido, una cum Marie urbeu denastante.
 Et Harmoniam quam Cadmus magnanimus duxit uxore.
 Ioni verò Atlantidis filia Maia peperit gloriosum Mercurium
 Praeconem deorum, sacrum lectum conscendens.
 Cadmus filia verò ei Semele peperit clarum filium,
 Rem cum eo habens, Dionysum hilarem,
 Immortalem mortalis, nunc verò ambo dysunt.
 Alceme verò peperit vim Herculeam.
 Mixta amore Ioui nubico.
 Aglaia verò Vulcanus valde inchoatus claudicans,
 Minimam natu ē Gratiis floridam duxit uxorem.
 Sed aureo crine conficius Bacchus flauam Ariadnem,
 Filiam Minois, in flore existentem fecit coniugem.
 Hanc verò ei immortalē experitūq; senij fecit Saturnus.
 Hebe autē Alcmena pulchros talos habens fortis filius.
 Vis Hercules peractis luctuosis certaminibus
 Filiam Iouis magni, & Iunonis aureis calceamentis uten-
 Pudicam duxit uxorem, in Olympo nupto. (tis.)
 Felix qui magno facinore inter deos confectio,
 Habuit illasus, & carens senio perpetuo.
 Soli autem rapido peperit inchoata Oceanis
 Perseus, Circeūque & Aecetē regem.
 Aecetē autem filius lucem hominibus dantis Solis,
 Filiam Oceani perfecti fluij
 Duxit deorum ex volūate, Idyiam pulchris genis praeclara.
 Hec autē ei Medea pulchros talos habens amoris indulget
 Peperit, succumbens per auream Venerem.
 Vos quidem nunc valete coelestes domos tenentes,
 Insulae, & continentis, terra & salsus intus pontus.
 Nunc autem deorum coetum cantate blandiloqua,
 Musa Olympiades, filia Iouis Aegiochi,
 Quaecumque mortales apud viros cubantes,
 Dea, pepererunt dijs similem prolem.
 Ceteri quidem Pluuium genuit, praestantissima deorum.
 Infuso heroi mixta incundo amore,
 Nouis inter proscisso, Croea in pingui populo,
 Bonum: qui vadit super terram & laeta dorsa maris
 Omne. Ei verò qui adipiscitur, & cuius ad manus venerit.
 Illum locupletem fecit, multamq; ei praeiunxit felicitatem.
 Cadmo praeterea Harmonia filia aurea Veneris;
 Iao & Semelem, & Aganen pulchras genas habentem.
 Autonoeq; quam duxit Aristaeus densa caesare praeclaus,
 Genuit, & Polydorum mœnis pulchre-cinctis in Thebis.
 Filia verò Oceani Chrysaori magnanimo
 Mixta amore abundantis auro Veneris,
 Callirhoē peperit filium mortalium pulcherrimum omnium,
 Geryonem, quoniam interfecit vis Herculeana,
 Boves propter flexipedes circumflua in Emrythea.
 Tuhono verò Aurora peperit Menoponē areā galea nuti-
 Aethiopum regem, & Emarbionem regem. (nuti-
 Caesarum Cephalo plantauit inchoatum filium,
 Fortem Phaeicentem dijs similem virum.
 Qui sane iuuenem tenerum florem habentem gloria p-
 bertatis,
 Filium iuuenilia sapientem remidens Venus,
 Incitauit insuetum & ipsum in templis
 Aedum non nocturnum fecit, demonem ducunt.
 Filiam verò Aecetē a Ioue nutriti regis

Αυτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκῶπιδος Τριτογενίαν,
 Δεινὴν, ἐχέουσαν δὲ μὲν, ἀγέρας, ἀγέρας, 925
 Πότριν, ἢ καλὰ δὲ τὰ ἀδὲρ πόλεμοι τὰ μάχαι τε.
 Ἡρὴ δ' Ἡρακλῆος κλυτὸν ἐν φιλοπῆτι μῆλιν
 Γένετο, (ὃς ἀμύμονος, ὃς ἡέσιον ὃς ἀμύμονος)
 Ἐκ πατρὶος τῆς ἡέσιος καὶ μητρὸς ἡρακλῆος.
 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ Γραυιέπιδος Εὐροστράτου 930
 Τρίτων ἀνδρὸς ἡμετὸς μέγας, ὅστις θαλάσσης
 Πυθιδὸν ἔχον, ὅστις ἀμύμονος καὶ πατρὸς ἀγέρας
 Ναιὶ χρυστά δὲ, δεινὸς δὲος, αὐτὰρ Ἀρμῆ
 Ριγοτόφῃ Κυθήρια Φέρον καὶ Διόνῃ ἐπικτιν 935
 Δεινοί, οἳ τ' ἀνδρῶν πυκνὰς κλονίσαι φάλαγγας
 Ἐν πολέμῳ κρύπτει, σὺν Ἀρμῇ πολυπύρρον.
 Ἀρμονίῳ δ' ἡμετὸς καὶ ἀμύμονος δὲτος ἀκοιπῆ.
 Ζωὴ δ' ἀπ' Ἀτλαντὶς Μαίης τέκε * κλυδὸν Εὐρῆν,
 Κίρκην ἀθανάτων, ἱερὴν λέγεις ἰσχυράν.
 Καὶ μὲν δ' ἀπὸ οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱόν, 940
 Μιχθῆος ἐν φιλοπῆτι, Διόνῃ σὺν πολυπύρρον,
 Ἀδύατον δὲ τῆς γαίης δ' ἀμύμονος δὲτος εἶσιν.
 Ἀλκμήνῃ δ' ἀπ' ἐπικτιν βίβιν Ἡρακλῆϊν,
 Μιχθῆος ἐν φιλοπῆτι δὲτος καὶ ἀμύμονος.
 Ἀγλαίῃ δ' Ἡρακλῆος ἀγέρας ἀμύμονος 945
 Οὐλοπῆτι Χαρίτων, θαλάσῃ ποίησεν ἀκοιπῆ.
 Χρυσόκομος δ' Διόνῃ σὺν ἑαυτῇ Ἀετῆϊν,
 Κοίρῃ Μίρῃ, θαλάσῃ ποίησεν ἀκοιπῆ.
 Τίω δ' οἱ ἀδύατον καὶ ἀγέρας δὲτος Κερίων.
 Ἡέσιον δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου δεινὸς υἱός, 950
 Ἰς Ἡρακλῆος, τῆς ἡέσιος τῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶν,
 Παῖδας δὲτος μέγας καὶ Ἡρῆς χρυσόπιδος,
 Αἰδιδῶν δὲτος ἀκοιπῆ ἐν Οὐλύμῳ ἡέσιον.
 Οὐλοπῆ, ὅς μιν ἔργον ἐπ' ἀθανάτοισιν ἀνδρῶν,
 Ναιὶ ἀμύμονος καὶ ἀγέρας δὲτος καὶ πατρὸς.
 Ἡέσιον δ' ἀμύμονος τέκε αὐτὴ Ὀκεανῶν 955
 Περσῆς Κίρκην καὶ Ἀντιῶν βασιλῆα.
 Αἰνῆος δ' υἱὸς φασιδόμοτος Ἡέσιον,
 Κίρκην Ὀκεανῶν τελευτῆς ποταμῶν
 Γίμῃ, δὲτος βασιλῆα, Ἰδύαν καλλισφύρου. 960
 Ἡ δ' οἱ Μιδέαν ἰσχυρὴν ἐν φιλοπῆτι
 Γένετο, ὅστις ἀμύμονος δὲτος χρυσῶν Ἀρεσδῆτιν.
 Τίμῃς μὲν γὰρ χαίρει Ὀλύμπῳ δὲτος ἔχοντες,
 Νῆστοι τ' ἀνδρῶν τε καὶ ἀμύμονος ἐν δὲτος πόντος.
 Νῶν δ' ἀδύατον φύλον ἀνδρῶν ἀνδρῶν 965
 Μοῦσαι, Οὐλοπῆδος καὶ δὲτος ἀμύμονος,
 Οὐλοπῆ δὲτος πατρὸς ἀμύμονος ἀμύμονος
 Ἀδύατον γένετο δὲτος ἀμύμονος τέκε.
 Ἀντιῶν μὲν Πλεῖστον ἐχίνατο, δὲτος ἀδύατον,
 Ἰασίῳ Ἡρακλῆος μῆλιν ἐπικτιν φιλοπῆτι, 970
 Νεῖφ ἐν πολέμῳ, Κίρκην ἐν πόντῳ δὲτος,
 Ἐδύατον ἐπ' ἀμύμονος καὶ ἀμύμονος θαλάσσης,
 Πάσῃ τῇ τῇ τῇ καὶ ἐν χείρας ἱκνῆται,
 Τῶν δ' ἀνδρῶν ἱκνῆται, πολὺν τὸν ἀνδρῶν ἱκνῆται.
 Καὶ μὲν δ' Ἀρμῇ σὺν ἀμύμονος χρυσῶν Ἀρεσδῆτις, 975
 Ἰνῷ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγανῇ καλλισφύρου,
 Αὐτοπῆ δ' ἡμετὸς Ἀετῆϊν βασιλῆα,
 Γένετο, καὶ Πολυπύρρον, εἰσέφατον ἐν θεῶν.
 Κούρῃ δ' Ὀκεανῶν Χρυσόκομος καὶ ἀμύμονος
 Μιχθῆος ἐν φιλοπῆτι πολυπύρρον Ἀρεσδῆτις, 980
 Καλλισφύρου, τέκε καὶ ἀμύμονος καὶ ἀμύμονος,
 Γερωνῆος τὸν κτείνει βίβιν Ἡρακλῆος
 Βοῶν ἐπικτιν ἡμετὸς ἀμύμονος ἐν Εὐρῆτι.
 Τιδωπῇ δ' Ἡρῆς τέκε Μίμωνα χαλκοκορῆν,
 Αἰδιδῶν βασιλῆα, καὶ ἡμετὸς ἀγέρας 985
 Αὐτὰρ τοὶ Κερίων σὺν ἀμύμονος φαίδιμον υἱόν,
 Ἰδύαν Φεῖδοντα, δὲτος ἀμύμονος ἀμύμονος
 Τῶν γὰρ τῶν τῶν ἀνδρῶν ἔχοντες ἡμετὸς καὶ ἀμύμονος
 Παῖδ' ἀγέρας φασιδόμοτος, φιλοπῆτις Ἀρεσδῆτις
 Ὀρτ' ἀνδρῶν καὶ μιν ἡμετὸς ἐν πόντῳ 990
 Νηοπῶν τὸν χροὸν ποίησεν, δὲτος ἀμύμονος
 Κούρῃ δ' Αἰνῆος δὲτος βασιλῆα

Αἰωνίδης, βουλῇ δὲ αὐτῆς ἡρώων,
 Ἥρα σὺν Αἰγύπτῳ, τελευτῶντας αἰδώς,
 Τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τῷ μέρει βασιλεὺς ἰσχυρῶς,
 995 Τέλειος Ἰλίου, αὖ ἀπὸ βαλῶν ἰκέλει μὲν δέ.
 Τοὺς τελευτῶντας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μὲν ἔπειτα,
 Ὡς αὖτε ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἔπαινον αὐτῆς,
 Αἰωνίδης, καὶ μὴ δαδερὺν ποιεῖται ἀσέβητος.
 1000 Καὶ ῥ' ἤντα δ' ἡμιδαίης ἔσθ' ἱστοῖ καὶ μὲν λαόν,
 Μάδ' ἔσθ' ἡμιδαίης τὸν ὄρεσιν ἔπαινον Χαιρῶν
 Θεσσαλίδης, μὲν αὖτε δ' αὖτε ῥ' ἔσθ' ἡμιδαίης.
 Αἰωνῆς ἡμιδαίης καὶ ἡμιδαίης ἡμιδαίης,
 1005 Ἡ τοὶ μὲν ὄρεσιν ἡμιδαίης τὴν αἰδώς,
 Αἰωνῆς ὡς φιλόπαι, ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Πάλλ' ἡ δ' ἡμιδαίης δὲ αὖτε ἡμιδαίης.
 Γενετὴ Ἀχαιῶν μὲν ἡμιδαίης.
 Αἰωνῆς δ' ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 1010 Αἰωνῆς ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Ἰδὺς ὡς κορυφῇ πελὺς ἡμιδαίης.
 Κίρην δ' ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Γένετ' Ὀδυσσεὺς ἡμιδαίης.
 Αἰωνῆς ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 1015 Ὀδυσσεὺς ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Πάλλ' ἡ δ' ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Νάυστορος δ' Ὀδυσσεὺς ἡμιδαίης.
 Γένετ' ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Αἰωνῆς ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 1020 Αἰωνῆς ἡμιδαίης ἡμιδαίης.
 Νῦν ἡ γυναικῶν ὄρεσιν αἰδώς.
 Μάδ' ἡμιδαίης ἡμιδαίης.

Aesonides, volentes decorum sempiternorum.
 Abduxit ab Aetna, patris plenis sospitibus certaminibus
 995 Qua multa imperabas magni rex, superbus,
 Violentus Pelias, & iniquus fortunae facinororum pastor.
 Quibus peractis ad Iolcum rediit, multa perpeffus,
 Velociter namque vehens pulchris oculis praeclara puellam.
 Aesonides, & ipsam floridam fecit uxorem.
 1000 Es sane hac domita ab Aesone pastore populorum,
 Medeam peperit filium, quem in montibus educabat Chiron
 Phillyrides: magni vero Iouis voluntas perficiebatur.
 Ceterum Nereides filia maris semis,
 Es sane quidem Phocum Psamathe peperit, praestantissima
 1005 Aiaci in amore, per auream Venerem. (dearum,
 A Peteo autem subacta de Aetna candidos pedes habes,
 Genuit Achillei prorumpente per viros, leonis animu habentem
 Aeneam porro peperit pulchre coronata Cytherea, (idem.
 Anchisa heroi mixta iucundo amore.
 1010 Ida in verticibus, habentis muleos angustas, syluosa.
 Carce vero Solis filia, filij Hyperionis,
 Peperit Vhyssis arumnoti in amore,
 Agrum, atque Latium, Amymonemque, Craterumque:
 1015 Qui sane valde procul in recessu insularum sacrarum,
 Omnibus Thyrbensis valde inchois imperabant.
 Naufubonum vero Vhyssis Calypso excellentissima, dearum.
 Genuit, Naufonemque mixta grato amore.
 Ha quidem mortales apud viros cubantes
 Deae, pepererunt dys para filios.
 1020 Nunc vero summarum agmen canite suauiloqua
 Musa Olympiade, filia Iouis a capta nutriti.

